

Quý Ngài Lâm Nhảm

Contents

Quý Ngài Lâm Nhảm	1
1. Chương 1: Khốn Vận Đại Ma Vương	1
2. Chương 2: Phí Tiểu Thỏ Tử	7
3. Chương 3: Lời Nguyên Cửa Đại Ma Vương	13
4. Chương 4: Nạn Đào Hoa	18
5. Chương 5: Diễm Báo Cầu Huyết	24
6. Chương 6: Sái Cầu Huyết *	30
7. Chương 7: Hoàn Thành Tốt Công Tác	36
8. Chương 8: Giai Đoạn Sống Thử	43
9. Chương 9: Luyện Tình Bị Phơi Sáng	48
10. Chương 10: He, Chúc Mừng Năm Mới	53
11. Chương 11: Phiên Ngoại Một: Phương Pháp Thoát Khỏi Lời Nguyên Cửa Đại Ma Vương	59
12. Chương 12: Phiên Ngoại Hai: Có Thể Làm Gì Ở Văn Phòng	60
13. Chương 13: Phiên Ngoại Ba: Ký Sự Nhà Mẹ Đẻ: Mẹ Vợ Nương Nương Chính Quy	62
14. Chương 14: Phiên Ngoại Bốn: Nhiệm Vụ Bất Khả Thi Là Thế Nào Luyện Thành?	64
15. Chương 15: Phiên Ngoại Năm: Lễ Tình Nhân: Yêu Đường Cháy Bỏng	66
16. Chương 16: Phiên Ngoại Sáu: Thân Thích Nhà Lão Phí	68
17. Chương 17: Phiên Ngoại Tám: Mùa Xuân Đau Thương Ấy	72

Quý Ngài Lâm Nhảm

Giới thiệu

Tên gốc: Phế thối tiên sinh (thuộc FH tiên sinh hệ liệt) Dịch: Tiểu Diệp Thảo Thể loại: đam mỹ hiện đại, công sở, hài h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-ngai-lam-nham>

1. Chương 1: Khốn Vận Đại Ma Vương

Ánh nắng nhu hòa buổi sớm xuyên thấu qua rèm cửa sổ màu vàng sữa, chiếu sáng bức tường màu cải xanh. Người trên giường ôm gối ôm cọ cọ, lằm bằm nửa ngày, mơ mơ hồ hồ thốt ra một câu: “Tiểu Lạc, sớm an...” Năm phút đồng hồ sau đồng hồ báo thức vang lên, điệu hát tây bì lưu thủy vui thú khiến người trên giường không thể nhận được nữa mà ngồi dậy. Hắn một phát tắt luôn đồng hồ báo thức, sau đó thần tình hoảng hốt vỗ vỗ gối ôm: “Tiểu Lạc, rời giường nào.” Ngồi nửa phút đồng hồ, hắn lại ngơ ngác quay đầu nhìn thoáng qua gối ôm, tựa như nhớ tới cái gì mà nhú mào, đứng dậy đi rửa mặt.

Phí tiên sinh lớn lên nhả nhận anh tuấn, hể híp đôi mắt lại sẽ cho người ta một loại cảm giác khôn khéo giỏi giang, nói khác một chút chính là hình tượng một thanh niên tuấn tài hào hoa phong nhã. Chẳng qua đáng

tiếc, sinh hoạt tại thế giới này không thể chỉ nhìn bề ngoài, Phí tiên sinh chỉ là phé sài trạch nhân khoác bộ da ưu tú mà thôi. Lúc này, Phí tiên sinh đứng trước gương phòng tắm lại chờ ra dài đến nửa phút đồng hồ, hai mắt vô thần, biểu tình ngây dại. Sau đó hần xoa bóp khuôn mặt mình, mỗi lần thấy khuôn mặt này đều có một loại hòa cảm kỳ diệu, chính mình thế nào đều không đứng cùng một hàng với các vị tuần tài trẻ tuổi ưu tú đi? Phí tiên sinh nỗ lực chớp chớp đôi mắt muốn làm cho chính mình thanh tỉnh một chút, quên đi phiền não kỳ quái. Nhưng mà không sao cả, còn có kem đánh răng bạc hà tươi mát, lại dùng nước lạnh rửa mặt, Phí tiên sinh rốt cục thanh tỉnh rồi. Thế là, mang vào gọng kính mảnh, Phí tiên sinh lộ ra răng trắng cười một cái: “A lê hấp, biến thân hoàn tất ~~” Đáng tiếc, đằng sau chẳng còn ai cười nhạo, cùng câu muốn cười không cười kia: “Đồ ngốc, mỗi ngày ngoạn sắm vai nhân vật rất thú vị sao?”

Phí tiên sinh rửa mặt xong, ngâm nga hát đi chuẩn bị bữa sáng. Trứng ốp-la chín bảy phần hoàn mỹ chính là thủ nghệ tuyệt kỹ của Phí tiên sinh, chẳng qua hần sẽ theo thói quen đem bánh mì nướng quá ló. Ngồi trên bàn ăn, Phí tiên sinh vừa quết sốt cà chua lên bánh mì vừa bắt đầu lải nhải thao thao nói: “Tiểu Lạc à, anh hôm qua đi làm lại đến trễ. Ai, không biết tổng giám có phát hiện hay không. Đóa hoa Cao Lãnh tầng mười bốn kia gần đây có vẻ tâm tình thật không tốt a, anh cùng bát quái tiểu thư đoán nàng thất tình rồi, cũng không biết thật giả. Được rồi, cây huân y thảo mua về hồi cuối tuần lại chết mất, vì sao anh cuối cùng là nuôi không sống cây huân y thảo chứ?”

Phí tiên sinh vừa nói, vừa tự biên tự diễn cười khúc khích y như trước đây, sau đó len lén đem sốt cà chua thừa quết lên miếng sandwich đối diện. Thế nhưng, trên chỗ ngồi đầu bên kia đã trống không chẳng còn ai cau mày nói hần là lắm nhảm nam nữ rồi. Nhưng mà không sao hết, Phí tiên sinh đã có chút thói quen, sau khi hần ăn xong bữa sáng của mình thường thường phải nhìn một phần bữa sáng khác chờ ra vài phút, tự giễu thờ dài, mỗi ngày làm bộ một người khác vẫn đang ở như thế này, có thể kiên trì bao lâu đây? Đây đại khái là vài phút mà hần cô đơn nhất trong một ngày. Thế nhưng thủy tinh tim thì thủy tinh tim, lương thực vẫn là không thể lãng phí.

Ngoại trừ thủy tinh tim ra, Phí tiên sinh còn có “một trái mềm mại tim”, không cần hoài nghi, đó là Phí tiên sinh được các cấp học muối đánh giá hồi đại học. Bởi vì Phí tiên sinh đối với động vật nhỏ cùng thực vật phi thường có ái tâm. Hần có một con chuột nhà to mập ngoạn hư mất ba cái bánh xe, hần có một con cá kiếng đem vài con khác ăn tươi, hần có một con rùa tựa hồ vĩnh viễn đều đang ngủ. Thế là, sáng sớm trước khi đi làm Phí tiên sinh còn phải vì chuột nhà, cá vàng, rùa đen của hần chuẩn bị đồ ăn, sau đó lại chiếu cố thực vật ở sân thượng trong chốc lát. Còn có, lúc nào cũng nuôi không sống huân y thảo là tử huyệt của hần.

Đương lúc sáng sớm lè mề đến một giai đoạn, Phí tiên sinh trì độn nọ mới phát hiện mình sắp đến trễ. Mà lúc này hần còn mặc quần áo ở nhà, cầm vòi hoa sen đứng dưới đồng hồ. Hần nghĩ, đây đại khái là vài phút trong vòng một ngày hần u buồn nhất.

Đương lúc Phí tiên sinh vừa xót xa ngồi đếm tiền vừa làm bộ làm tịch đi vào thang máy, cách thời gian công ty soát phiếu kết thúc còn có khoảng mười phút, hần len lén thở dài một hơi, bày ra bộ dáng nghiêm trang. Chẳng qua những người khác trong thang máy nhìn thấy, vị thanh niên tuần tài về mặt bình tĩnh bộ dáng trầm ổn này rất là hấp dẫn ánh mắt, rất nhiều người không khỏi âm thầm suy đoán hần là nhân sĩ ưu tú của tầng lầu nào công ty nào. Được rồi, sinh hoạt tại thế giới này thực sự không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Cùng lúc đó, kỳ thực trong thang máy còn một vị thanh niên tuần tài bình tĩnh trầm ổn nhân sĩ ưu tú chân chính đang đứng, khi Phí tiên sinh phát hiện y thì có loại dự cảm phi thường bất hảo.

“A, buổi sáng tốt lành, Mạc tổng giám.” Phí tiên sinh biểu hiện ra bộ dáng làm bộ làm tịch y như cũ, nội tâm trái lại hung hăng xoắn một phát.

Mạc tiên sinh lãnh đạo trực tiếp của Phí tiên sinh trước giờ vẫn là bộ mặt diện vô biểu tình này, chuyển tầm mắt qua hơi hơi gật đầu với Phí tiên sinh một cái.

Thế là một trong những lời nguyên của công ty K thực sự linh nghiệm rồi: Bất luận người là bà tám hay là lắm nhảm, chỉ cần người đến gần tổng giám tài vụ Mạc tiên sinh, tuyệt đối có thể thể hội bầu không khí cứng ngắc đến chết.

Xuất sư vị tiếp, Phí tiên sinh âm thầm ảo não hôm nay xuất môn dụng suy vận, nhưng hần vẫn là nỗ lực ngăn cơn sóng dữ, không lời tìm lời nói: “Mạc tổng giám mỗi ngày đều cực kỳ đúng giờ a, là tự mình lái xe

sao?”

Mạc tiên sinh vẫn như cũ diện vô biểu tình, hướng Phí tiên sinh gật đầu.

Phí tiên sinh một hơi thở kìm đến mức lồng ngực bí hơi, ngoài mặt còn muốn tiếp tục bất động thanh sắc tán gẫu: “Loại viên chức nhỏ như tôi đây đi làm chỉ có thể đón xe công cộng, đi làm giờ cao điểm đường XX đặc biệt dễ dàng kẹt xe, tôi mỗi lần xuất môn đều cực kỳ lo lắng sẽ đến trễ. Hơn nữa có lúc ngày mưa xe công cộng muộn giờ cũng cực kỳ khổ não a.”

Lúc này Mạc tiên sinh rốt cục mở rồi kim khẩu: “Không phải là lý do đến trễ.”

Phí tiên sinh lặng lẽ xoay đầu qua một bên, nội tâm kêu rên: Vì sao tổng giám nhanh như thế đã phát hiện ta ngày hôm qua đến muộn hơi ôi!

Phí tiên sinh còn chưa thống khổ xong, Mạc tiên sinh lại dùng ngữ khí bình thản nhất trên đời nói một câu: “Tháng này lần thứ ba rồi.” Rất tốt, bồi thêm xong xuôi, Phí tiên sinh ngay cả hai chữ “chiến bại” cũng không kịp biểu đạt.

Cuối cùng Phí tiên sinh đập bình đập cho vỡ định bụng trò chuyện bày tỏ một chút quan tâm vấn đề một chút mặt mũi, thế là nói: “Mạc tổng giám dưỡng xe cực kỳ phí tiền đi, lái xe cũng phải cẩn thận a, phải trùm kỹ áo mưa.”

“...”

Lời vừa nói khỏi miệng, sắc mặt Mạc tiên sinh liền thay đổi tại chỗ. Phí tiên sinh thật muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, hẳn biết rõ chính mình xong rồi, cứ nhiên ở loại trường hợp này trước mặt con người này xảy ra nói vấp thế này! Áo mưa áo mưa áo mưa áo mưa áo mưa ~ Phí tiên sinh nội tâm thoáng hiện tiếng vọng một trăm lần a một trăm lần, hẳn cũng chỉ có thể lặng lẽ rưng rưng lằng lằng loạn trong gió.

Người xung quanh nghe được mỗi người mỗi biểu tình kỳ quái mà ghen cười đến mặt đỏ, thỉnh thoảng từ xó xỉnh truyền đến vài tiếng kiềm chế không nói: “Phốc...”

Phí tiên sinh làm bộ như không có việc gì quay đầu đi, tùy tiện tiện thu thập thoáng cái một chỗ thủy tinh tim vỡ nát của chính mình, trong mắt thoáng hiện lên lệ quang bi phẫn: Người quả nhiên không thể cùng trời đất, cái gì cùng trời đất vui vô cùng, đó là đùa bỡn người ta a!

Công ty K lời nguyên thứ hai: Không cần nỗ lực cùng Mạc tiên sinh nói chuyện phiếm, người nhất định không có kết cục tốt!

Dưới dạng hoàn cảnh vui vẻ như thế này, vốn là trước giờ diện vô biểu tình vạn năm mặt than nam, Mạc tiên sinh cứ nhiên nhìn mặt Phí tiên sinh từng chút từng chút biến đỏ, hơi hơi nhấp nháp khóe môi một chút. Cho nên Phí tiên sinh, người cũng không tính là hoàn toàn thất bại nhé.

* Điệu hát tây bì lưu thủy: Điệu hát của vùng Thiểm Tây, lưu thủy là 1 cách hát; xem phim hồi xưa thấy mấy người hát nhạc cổ môi son má phấn trên đầu đội mũ gắn mấy cọng râu rung rung là nó đó.

* Huân y thảo: hoa oải hương.

* Cao Lãnh: một khu đồi thuộc Giang Tô, TQ có loại đất sét trắng Cao Lãnh chuyên dùng sản xuất gốm sứ; còn có loại khoáng chất gọi là cao lãnh.

* Xuất sư vị tiệp: từ câu thơ “Xuất sư vị tiệp thân tiên tử” – xuất chinh chưa báo tin thắng trận mà người đã chết trước.

Phí tiên sinh như mộng du xoát phiếu đi làm, như mộng du đến vị trí của mình ngồi xuống. Thế là quần chúng hoang mang rồi, vào một buổi sáng có sức sống như thế này, Phí tiên sinh từ trước đến nay sinh động thế nào liên thờ ơ mất rồi?

“Phí tiên sinh, cậu làm sao vậy? Tiểu Thảo nhà cậu đã xảy ra chuyện?” Người qua đường Giáp nhiệt tâm đại tỷ hỏi. Được rồi, Tiểu Thảo là tên bồn huân y thảo giống thứ ba của Phí tiên sinh đó mà. (Hai bồn trước tên thân mật phân biệt là Tiểu Huân, Tiểu Y, chẳng qua đều không sống nổi. Thế là Phí tiên sinh nói Tiểu Thảo cũng coi như tiện danh, hẳn là sống được ORZ)

Phí tiên sinh sững sốt, sau đó như mộng du lắc đầu.

“Phí tiên sinh, chúng tôi suy đoán không sai, đóa hoa Cao Lãnh tăng mười bốn quả nhiên là thất tình rồi. Ha ha ha ha, tôi so với anh có được tin tức trước một bước, giữa trưa phải mời tôi ăn cơm a.” Người qua đường Ất bát quái tiểu thư cười nói. (Tuy rằng cực kỳ đáng hổ thẹn, thế nhưng thật có lỗi các vị, Phí tiên sinh xác thực là thành viên trung thành của câu lạc bộ bát quái =.=)

Phí tiên sinh lại sững sốt, sau đó như mộng du lắc đầu.

“Phí tiên sinh, tôi muốn đề cử với anh một bộ phim kinh dị. Vai chính có da xanh lam, cặp mắt và cái miệng siêu lớn, tay và chân cũng không có đầu ngón! Càng kinh khủng chính là, nó thường thường lấy ra rất nhiều rất nhiều thứ này nọ từ trong thân thể!” Người qua đường Bính chuyện tiểu lâm tiên sinh nói, “Anh muốn biết tên phim sao?” (Nhỏ giọng: Phí tiên sinh cũng coi như một người cùng sở thích với chuyện tiểu lâm.)

Phí tiên sinh lại sững sốt, sau đó như mộng du lắc đầu.

“Phí tiên sinh, phần báo biểu này của cậu có vấn đề, sau khi chúng tôi hạch toán số liệu không đúng, cậu cầm về sửa chữa một chút.” Người qua đường Đinh nghiêm khắc tiên sinh cầm báo biểu của Phí tiên sinh, một bộ dạng nghiêm cẩn nghiêm túc.

Phí tiên sinh ngẩng đầu, rốt cục lộ ra biểu tình. Hắn vẻ mặt cầu xin nói: “Quả nhiên, tôi bị nguyên rủa rồi!”

Như vậy, sự thực là như vậy: Tiểu Thảo của Phí tiên sinh xác thực chết mất; Phí tiên sinh thua thi đấu, phải mời người qua đường Ất bát quái tiểu thư ăn cơm; Phí tiên sinh hôm qua vì nguyên nhân xem phim kinh dị mà mất ngủ, bây giờ bị đau đầu; Phí tiên sinh làm lỗi báo biểu, tiền thưởng tháng này cũng bị khấu trừ mất.

Công ty K lời nguyên thứ ba: Cùng Mạc tiên sinh tiếp xúc cực dễ gặp hung tin, Mạc tiên sinh đó chính là thể chất triệu hoán khốn vận a!

Mạc tiên sinh, nam, tuổi tác không rõ, sở thích hứng thú không rõ, màu sắc yêu thích không rõ, thích ăn món ăn không rõ, địa điểm muốn đi nhất không rõ, điều khó quên nhất nhân sinh đã trải qua không rõ, kỹ năng đặc thù là diện vô biểu tình cùng triệu hoán khốn vận. Nhân xưng Đại Boss hô phong hoán vũ, NPC tinh phong huyết vũ cấp cao nhất.

Câu nói cực kỳ tục mà nói, xác thực là dạng người đáng sợ a. Kỳ thực Mạc tiên sinh cũng không phải yêu quái, nhưng mà y trái lại trở thành người kinh khủng nhất công ty K, hoàn toàn là máy phát tán khốn vận kiểu chuyển động trong truyền thuyết. Nói đến nói đi, đại khái bởi vì Mạc tiên sinh lúc nào cũng bắt cầu ngôn tiểu, cho nên dễ dàng tạo thành thần kinh áp bách khủng hoảng đi? Chẳng qua trong mỗi quần thể chung quy sẽ có mấy nhân vật bị yêu ma hóa, bằng không nhân sinh cũng sẽ không nhiều lạc thú như vậy.

Được rồi, lúc này Mạc tiên sinh bị yêu ma hóa nhìn thiếp mời dự tiệc rượu trên bàn, tự hỏi nên kéo ai đi chia sẻ gánh nặng, thực hiện công việc bình phong ngăn rượu. (== Mạc tiên sinh, người xem có bao nhiêu bất chính!) Càng nghĩ, Mạc tiên sinh nghĩ tới Phí tiên sinh sáng sớm gặp phải.

Phí tiên sinh vào công ty K cũng được ba bốn năm rồi, tốt nghiệp đại học khoa chính quy làm tiểu kế toán cần cù cù cù, ngoại trừ điểm danh không phải toàn vẹn như vậy, cái khác đều cũng không tệ lắm. Ưm, lớn lên cực kỳ có đủ tinh anh cảm mê hoặc tính, hơn nữa là một người thú vị. Mạc tiên sinh nhấp khóe miệng một chút, dùng máy nội bộ gọi điện thoại chỉ thị trợ lý nghiêm khắc tiên sinh một chút.

Kết quả, đương lúc Phí tiên sinh vừa kiểm tra báo biểu kiểm tra đến thiên hôn địa ám, vừa âm thầm lên kế hoạch tiến trình lướt mạng đêm nay sau khi về nhà thì, nghe được chuyện phải bồi Mạc tiên sinh tham gia tiệc rượu, lần thứ hai đối thể chất triệu hoán khốn vận của Mạc tiên sinh cảm thù đến tận xương tủy. Đều là gã, đều là do gã làm hại!!!

Điều này án lệ tổng kết, Mạc tiên sinh có tiếng tăm như ngày hôm nay, kỳ thực nguyên cớ có một bộ phận rất lớn đều là do mọi người sửa não a!

Trước lúc đến hội trường bầu không khí trong xe cứng ngắc dị thường, Phí tiên sinh là quyết ý không lại cùng Mạc tiên sinh nói chuyện rồi.

Đương nhiên, Mạc tiên sinh tuy rằng bình thường ít nói, nhưng y vẫn là một người bình thường. Lúc này, y cũng cảm giác được bầu không khí mất tự nhiên, thế là mở miệng nói: “Cậu làm sao không nói lời nào, ngày hôm nay cùng tôi đi xã giao cực kỳ khó xử sao?”

Phí tiên sinh lúc này thụ sủng nhược kinh a, Mạc tổng giám cư nhiên chủ động cùng ta nói chuyện! Thế nhưng trong lòng Phí tiên sinh u ám, mặt ngoài bất động thanh sắc y như cũ, âm dương quái khí trả lời rằng: “Mạc tổng giám đa tâm rồi, tôi là tự nguyện cống hiến khuyến mã chi lao.”

Mạc tiên sinh ghen một chút, có chút chần chờ liếc mắt nhìn Phí tiên sinh: Người này cái giọng gì a, thế nào là lạ? Thế là Mạc tiên sinh cũng không nói gì nữa, chuyên tâm lái xe.

Phí tiên sinh ở một bên cười trộm một chút, trúng chiêu trúng chiêu.

Tiệc rượu kỳ thực không có vấn đề cụ thể gì phải làm, không ngoài một loại xã giao xử lý các mối quan hệ. Phí tiên sinh mặc dù không tình nguyện, nhưng hắn cũng không phải là vai chính, cho nên cũng có thể tự mình vui vẻ. Khi Mạc tiên sinh thoát thân khỏi xã giao, phát hiện đã không thấy Phí tiên sinh. Mạc tiên sinh dự định một mình ra ngoài hội trường hít thở không khí, thế là y gặp được Phí tiên sinh cũng đang chuẩn bị nửa chừng biến mất ở ngoài hội trường.

“Bọn họ rất khó đối phó đi?” Phí tiên sinh sâu sắc đồng tình nói, trong lòng trái lại âm thầm buồn cười, theo tính cách Mạc tiên sinh mà nói, loại xã giao này thực sự là rất đáng sợ rồi.

“Cũng ổn, ” Mạc tiên sinh băng quơ nói, ” tóm lại là phải làm quen.”

Phí tiên sinh nhớ tới định lý khốn vận, có chút ảo não chính mình lại chủ động cùng Mạc tiên sinh nói chuyện nữa.

“Cậu cực kỳ không thích cùng tôi ở chung sao?” Có thể là đã uống rượu, có thể là bầu không khí nói chuyện với nhau vừa mới rồi không tệ, Mạc tiên sinh chủ động mở miệng.

Đối mặt với vấn đề của lãnh đạo trực tiếp, Phí tiên sinh vẫn là phải trả lời: “Đương nhiên không phải, anh dù sao cũng là thủ trưởng của tôi, tôi sẽ khẩn trương nha.” Được rồi, hắn dùng một cái trợ từ ngữ khí cực kỳ quý dật để kết câu.

Mạc tiên sinh cảm thấy có chút buồn cười, trái lại vẫn là nghiêm trang nói: “Cậu thoát nhìn như không muốn cùng tôi nói chuyện.”

“Ô, có sao?” Phí tiên sinh có chút chột dạ dời đi đường nhìn, định bụng tùy tiện tìm một vài đề tài chứng minh chính mình vẫn có thể cùng thủ trưởng nói chuyện phiếm.

Một chỗ nào đó của quán rượu có lẽ đang tổ chức party nhỏ, Phí tiên sinh vừa lúc thấy có mấy người ngoại quốc trẻ tuổi quần áo thời thượng đi ngang qua, thế là hắn đẩy còi lòng bà tám chi hồn nói với Mạc tiên sinh: “Anh là thủ trưởng của tôi, tôi cảm thấy nói chuyện phiếm tương đối không tốt. Tỷ như nói nếu như tôi cùng một người đồng sự ở chỗ này tôi đại khái sẽ nói với hắn, anh xem tên young man kia quần đều sắp tụt xuống rồi, hơn nữa quần lót hắn cư nhiên là màu đỏ. Thế nhưng, với anh tôi sẽ không nói như vậy.”

Tuy rằng Phí tiên sinh cách young man kia rất gần, thế nhưng hắn không có tận lực phóng thấp âm lượng, đại khái là cảm thấy ngôn ngữ không thông không có e dè đi. Thế nhưng một màn thần kỳ xảy ra, người thanh niên kia mặt cấp tốc đỏ, cậu ta yên lặng đi tới góc, yên lặng kéo lên cái quần sắp tụt xuống. Mà một young man khác đứng tại chỗ, liên tục cười quay đầu qua nhìn Phí tiên sinh.

Mạc tiên sinh ho khan một tiếng, giọng có chút mất tự nhiên nói: “Ách, xem ra bọn họ nghe hiểu được tiếng Hoa.”

Phí tiên sinh gật đầu làm như thông dong, nội tâm trái lại trạng thái rít gào rơi lệ. Vì sao ngày hôm nay định lý khốn vận đối hắn mỗi lần đều linh, ngày mai bắt đầu gặp phải Mạc tiên sinh vẫn là đi đường vòng được rồi!

“Cậu xác định không cần tôi đưa cậu về nhà sao? Tôi đêm nay cũng không uống nhiều rượu lắm.” Mạc tiên sinh tối hôm nay tựa hồ nói nhiều hơn so với bình thường, Phí tiên sinh cảm thấy đây cũng không phải dấu hiệu tốt gì cả.

“Ách, tôi chắc là có thể đuổi kịp chuyến xe công cuối cùng.” Phí tiên sinh khách khí trả lời, nội tâm cảm giận, người đương nhiên không uống, không thì mang ta tới làm cái gì.

Mạc tiên sinh gật đầu, cũng không nói cái gì nữa.

=== chap 1 con't ===

* ORZ: các bạn có thấy giống hình gì không? Giống hình một người đang quỳ, chống hai tay xuống đất (chữ O là đầu người). Ý nghĩa của Orz này là “hối hận”, “bi phẫn”, “vô vọng”, ngoài ra còn thêm ý nữa là “thất tình”.

* NPC: NON-PLAYER CHARACTER là những nhân vật đc thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ nhân vật của người chơi làm các nhiệm vụ, mỗi NPC trong game đảm nhận các chức vụ khác nhau, do hệ thống nắm giữ, người chơi không thể lập trình theo ý muốn.

Cực kỳ không may, Phí tiên sinh phỏng chừng sai lầm rồi, hấn bỏ lỡ chuyến xe công cuối cùng. Sờ sờ túi tiền, Phí tiên sinh có chút ảo não tính ra hình như tiền cũng không đủ rồi. Chẳng qua hấn không muốn bỏ xuống mặt mũi quay lại nhờ cậy Mạc tiên sinh.

Ta chung quy là da mặt mỏng a. Phí tiên sinh nhức đầu, nội tâm giễu cợt.

Ban đêm có chút lạnh, Phí tiên sinh cam chịu buộc chân dựa vào bên trạm xe công cộng. Đêm muộn không có chuyện gì như thế này cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng là đợi chờ như thế này thế nhưng lại quen thuộc đến thế. Đột nhiên thật giống quay về thời đại học, ở trạm xe công cộng chờ Tiểu Lạc làm công về. Tiểu Lạc có lúc là ngồi chuyến xe buýt cuối cùng trở về, có lúc là thở hồng hộc đạp xe đạp. Khi ban đêm rất lạnh, Tiểu Lạc sẽ đem bữa ăn khuya đặt trong túi áo khoác mang về, sau đó lấy ra để cho hấn bỏ tay vào đón lấy ấm áp.

Có chút vô vị nghịch điện thoại di động, tẻ nhạt, thật giống mệt mỏi rồi, thế nhưng Phí tiên sinh đột nhiên không biết nên gọi điện thoại cho ai. Nếu như để bạn bè biết rõ chính mình cứ nhiên tham gia tiệc rượu, bọn họ đại khái sẽ thất kinh đi? Kỳ thực Phí tiên sinh là thật lòng không thích những chỗ công cộng, rất nhiều người, bối cảnh quá nóng nực đặc biệt khiến hấn cảm thấy khó chịu. Nếu như nhất định phải nói ra một nguyên nhân, đại khái là bởi vì Phí tiên sinh về ngoài có chút dẫn người chú ý đi? Phí tiên sinh không thích người khác chú ý mình vì lý do này, đương nhiên, thái độ như thế có đôi khi sẽ khiến người ta cảm thấy hấn cực kỳ giả tạo. Chẳng qua lý do sâu xa mà nói, Phí tiên sinh là thật tâm cảm thấy bên trong mình không phù hợp với ảo tưởng mà người khác có đối với bên ngoài của mình.

Gió đêm mang đến cảm giác lạnh lẽo làm Phí tiên sinh rùng cả mình, tóc cũng bị thổi rối loạn. Phí tiên sinh liền nhờ vào đèn đường phản quang, đối diện cửa kính một chiếc xe gần đó bắt đầu sửa sang lại đầu tóc. Cuối cùng, theo thói quen xoa nắn khuôn mặt, dùng gương mặt anh tuấn nam tính ưu tú làm mặt quỷ.

Được rồi, hiển nhiên hấn thô tâm đại ý rồi, bởi vì không qua mười giây cửa sổ xe liền hạ xuống, lộ ra khuôn mặt có chút vụn vặt của Mạc tiên sinh. Phí tiên sinh sợ ngây người.

“Khụ, tôi thấy cậu hình như không có đợi được xe, ” Mạc tiên sinh có chút mất tự nhiên mở miệng, trong thanh âm mang theo tiểu ý mơ hồ, “Tôi đang đợi cậu nhờ tôi giúp đỡ. Thế nhưng, cực kỳ dễ thấy, cậu dường như không nhận ra xe của tôi.”

Phí tiên sinh quay mặt qua chỗ khác, Mạc tiên sinh thấy lỗ tai hấn đều đỏ.

“Vậy, vậy được rồi, ” Phí tiên sinh có chút nói lấp nói, “Phiền phức cho anh rồi.”

Trong xe bầu không khí lần thứ hai xấu hổ, Phí tiên sinh không quá tình nguyện cùng Mạc tiên sinh nói chuyện, mà Mạc tiên sinh căn bản đã không nói nhiều.

Xe đã đến dưới lầu nhà Phí tiên sinh, Phí tiên sinh hàm hàm hồ hồ nói: “Tối nay thực sự là một buổi tối vui vẻ, hẹn gặp lại.”

Mạc tiên sinh lần thứ hai bắt đầu dĩ, người này nói chuyện đều là cái giọng gì kỳ quái a. Chẳng qua y vẫn là diện vô biểu tình gật đầu: “Tạm biệt.”

Phí tiên sinh tựa hồ sợ ở lại lâu thêm một giây đều có thể gây ra khốn vận, thế là gấp gáp xoay người. Sau đó, vấp chân một chút. Chẳng qua Phí tiên sinh cực kỳ đúng lúc đứng vững lại, quay đầu nói một câu với Mạc tiên sinh biểu tình vi diệu: “Tạm biệt.”

Mạc tiên sinh nhìn bóng lưng vội vã kia khẽ cười, tối nay thực sự là một buổi tối thú vị a.

“Tiểu Lạc, anh về rồi.” Phí tiên sinh mở đèn tường chỗ huyền quan, rọi sáng bức tường màu vàng nhạt, cảm giác cực kỳ ấm áp. Thế nhưng trong phòng vắng vẻ không ai trả lời hắn. Phí tiên sinh cởi giày, đi vào phòng khách, trực tiếp nằm ngửa ngã vào trên sofa.

Trong căn nhà này không ai sẽ hỏi hắn vì sao về muộn như thế, không ai sẽ hỏi hắn uống rượu rồi đầu có đau hay không, không ai sẽ hỏi hắn có cần giúp mở nước tắm một chút hay không. Kỳ thực, dù cho người kia còn ở, cậu ta cũng sẽ không làm như vậy đi?

“Anh đừng có lăm bầm lăm bầm, cực kỳ phiền có biết hay không?”

“Em không rảnh nghe anh nói nhảm, em bây giờ rất là bề bộn nhiều việc. Anh nếu như tinh lực quá thừa thì tùy tiện bấm dây số tìm người nói chuyện phiếm.”

“Em ngày hôm nay có xã giao, buổi tối đại khái sẽ về muộn chút. Được rồi được rồi, không uống rượu thế nào gọi xã giao a, em sẽ xem tình huống.”

Kỳ thực, dù cho người kia còn đang ở, hắn cũng sẽ không quan tâm mình có về muộn hay không có đau đầu hay không. Bởi vì về muộn lúc nào cũng là người kia.

Đến cuối cùng, từ từ liền chán ghét nơi này đi? Bởi vì nơi này chỉ có một lăm nhảm nam lăm bầm lăm bầm, hắn chỉ biết lặp lại đề tài vô ý nghĩa để biểu đạt quan tâm, hắn sợ rằng nếu như không trò chuyện trong khoảng thời gian hữu hạn này thì đến cuối cùng bọn họ cũng sẽ có ngày không thấu hiểu lẫn nhau. Thế nhưng, cuối cùng vẫn là không có cách nào vấn hồi.

Phí tiên sinh đột nhiên cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, loại mệt mỏi này dễ dàng liền đánh bại sự lừa mình dối người vẫn một mực đến bây giờ. Hắn nằm ở phòng khách hôn ám nhìn ngọn đèn ở huyền quan ảm áp, có chút chẳng biết chính mình thân ở nơi nào, thật giống thoáng cái đã không có khí lực. Cảm giác choáng váng đang chậm rãi mạnh lên, đây là bí mật của Phí tiên sinh, hắn chỉ cần uống nhiều liền sẽ mơ màng. Rốt cục về đến nhà rồi, hắn nghĩ, cuối cùng có thể ngủ rồi.

“Tiểu Lạc, ngủ ngon, ” Hắn nhẹ giọng nói, “Anh cực kỳ mệt, không động đây nổi rồi, em có thể dìu anh về trên giường không...” Chút lông nóng ướt dọc theo khóe mắt chậm rãi lặn vào trong tóc mai, Phí tiên sinh cảm thấy hắn phải lập tức đi vào giấc ngủ, bởi vì thật sự là quá khó tiếp thu rồi.

=== chap 1 end ===

2. Chương 2: Phí Tiểu Thỏ Tử

Ngày hôm sau, khi Phí tiên sinh tỉnh lại thì cảm thấy cực độ không khỏe. Quả nhiên, gắng gượng ngủ một đêm trên sofa vẫn là bị cảm lạnh rồi. Phí tiên sinh chậm rãi ngồi dậy, có chút ngốc trệ ngẫm nghĩ mình nên làm cái gì đây, vài phút đồng hồ sau hắn mới muộn màng nhận thức rồi móc ra điện thoại, chuẩn bị xin nghỉ.

Hơ, gọi điện thoại cho ai đây? Phí tiên sinh nghĩ rồi bấm ra dây số một cách đương nhiên, đến khi hắn phản ứng lại và muốn đổi ý, điện thoại đã thông mất rồi. Thanh âm lãnh đạm của Mạc tiên sinh truyền ra từ trong ống nghe: “Xin chào, tôi là Mạc Ngõn.”

“Vâng, tôi là Phế Ngũ, ngày hôm qua nhận được nhiều chiếu cố, hồi đêm vừa bị ốm rồi, ngày hôm nay muốn xin nghỉ.” Phí tiên sinh mở miệng không cần suy nghĩ, bởi vậy liền là một chuỗi các lời nói nặng giọng mũi cộng với tiếng nói nghèn khàn hỗn loạn không rõ.

“Phí Ngõ, cậu bị cảm?” Đầu điện thoại bên này Mạc tiên sinh thông minh rất dễ dàng hiểu được lời của Phí tiên sinh.

Phí tiên sinh có chút tỉnh táo song lại cảm thấy vô cùng quẫn bách, không dám nói nữa, chỉ là “Ờ , ờ” đáp.

“Rất xin lỗi, là tôi hôm qua không chiếu cố cậu cho tốt, để cậu hứng gió lạnh nửa ngày,” Giọng Mạc tiên sinh nghe lên vẫn lãnh đạm như thế, thế nhưng lời nói ra vẫn là cực kì khiến cho Phí tiên sinh hưởng thụ, “Cậu hôm nay liền ở nhà nghỉ ngơi đi.” Nhưng rất hiển nhiên, Phí tiên sinh tạm thời quên bằng mất định lý khốn vận rồi. Thế là dừng một lát, Mạc tiên sinh bổ sung thêm một câu nói làm Phí tiên sinh trào máu: “Dù sao thì cậu vĩnh viễn cũng không lấy được tiền thưởng chuyên cần.”

Phí tiên sinh vừa định phản bác, nhưng lại không cẩn thận cắn đến đầu lưỡi, đành phải hừ hừ hừm hừm hai tiếng, cắn giận treo luôn điện thoại. Trước đây khi không cùng Mạc tổng giám tiếp xúc còn đỡ, bây giờ thế nào đột nhiên cảm thấy gã không nói lời nào thì thôi, vừa nói liền là cầm miếng bông nhỏ thắm ớt xát vào vết thương người khác.

Phí tiên sinh đoán chính mình mê mê man man có điểm sốt nhẹ, trong nhà lại không có thuốc hạ sốt, đành phải gửi tin nhắn cho bạn xấu của mình. Thế là một vị “tọa gia” nào đó cưỡi xe đạp, cầm lên thuốc hạ sốt “hồn hển hồn hển” chạy đến.

Đồng chí Diệp Nghiêu vừa vào cửa liền thấy Phí tiên sinh đầu tóc chia loạn, sắc mặt ửng hồng, mí mắt phù sưng, đôi môi đỏ bừng phát khô. “Biết cậu giống cái gì sao?” Diệp Nghiêu tấm tắc cười nói.

“Nói nhảm nhều thế, ” Phí tiên sinh dùng đầu lưỡi độ thương tàn mức hai cùng giọng mũi nghiêm trọng của hần nói, “Đưa thuốc đây.”

“Ha ha, mới nhìn tựa như phê thuốc ấy, ” Diệp Nghiêu bỏ thuốc xuống trên bàn trà, xoay người đi rót nước, “Chẳng qua trên người cảm dục phái như cậu xuất hiện bộ dáng này thực sự là dụ người phạm tội a.”

Phí tiên sinh nổi giận: “Cậu là đồ met búp bê chót tiết.”

Diệp Nghiêu bị chọc trúng tử huyết, cười lạnh nói: “Ai mặt búp bê, cậu lặp lại lần nữa thử xem?”

Phí tiên sinh không có bị lời đe dọa hù đến, cũng cười lạnh nói: “Đừng có tiểu tiện ở trước mặt tử thi.”

Diệp Nghiêu cố banh mặt nỗ lực không cười đi ra, một bộ trình trọng nhắc lại rằng: “Ai giống cậu mất vệ sinh như thế, còn tiểu tiện khắp nơi nữa.”

“Không phải, ” Phí tiên sinh nóng nảy, “Tôi nói chính là đừng có tiểu tiện trước mặt tử thi.”

“Ừ, tôi biết rồi, tôi sẽ không khinh bạc thi thể đâu.” Đôi mắt Diệp Nghiêu đã nheo lại rồi, khóe miệng cũng khó ức chế mà vênh lên.

Phí tiên sinh giận đỏ mặt, ngồi xuống trên sofa.

Diệp Nghiêu thấy vậy dần lòng, cười nói: “Được rồi được rồi, đừng nguy biện trước mặt sự thực, tôi đã biết, đã biết. Không cần câu kính giống như đứa con nít a.”

“Cậu mới là đứa con nết, cả nhà cậu đều là con nết, cả xóm cậu đều là con nết.” Phí tiên sinh cảm giận nói.

“Được được, cả nhà tôi đều là con nết, cả xóm đều là.” Diệp Nghiêu mô phỏng theo giọng dốt của Phí thị*, ghen cười đến khổ cực.

Phí tiên sinh xuất ra chiêu cuối cùng – dựng thẳng ngón giữa.

Hai người đang trình diễn màn chòng ghẹo và phản chòng ghẹo, khi dễ và phản khi dễ, nhân sâm gà trống bay đầy phòng, chuông cửa đột nhiên vang lên. Phí tiên sinh cùng Diệp tọa gia nhìn nhau thoáng qua, chẳng lẽ là người kia trở về rồi, bằng không ai sẽ không chào hỏi đột nhiên đến báỉ phỏng phé a trạch?

Phí tiên sinh nhất thời không biết nên biểu lộ biểu tình gì, trong lòng thấp thỏm cực độ. Diệp tọa gia liền nghiêng răng nghiêng lợi, chuẩn bị mài dao soàn soạt chia phía con heo, vứt bỏ Tiểu Phế của chúng ta còn dám trở về.

“Tôi đi mở cửa.” Diệp Nghiêu như mãnh hổ hạ sơn hướng huyền quan đánh tới, mới không để cho Phí tiên sinh cơ hội nói không. Hần hít sâu một hơi, bày ra một bộ mặt bát phụ*, mở cửa.

Chỉ thấy, ngoài cửa là một người đàn ông khí chất trầm ổn diện mạo nhã nhặn anh tuấn tinh anh đang đứng. Diệp Nghiêu một tiếng trống khí thể bùng bùng đến rồi lại lập tức phanh xe, chỉ có thể vận vẹo thay vào khuôn mặt tươi cười nói: “Ách, anh tìm ai?”

Người nọ nhú mày, nói: “Xin hỏi đây là nhà Phí tiên sinh sao? Tôi đến thăm bệnh.”

Diệp Nghiêu lặng lẽ rơi lệ sờ sờ cơ mặt thiếu chút nữa co quắp, lúng túng nói: “Ách, nhanh mời vào mời vào, hần còn đang sốt nè.”

Bên này Phí tiên sinh mặc vào cái áo sơmi nhẵn nhúm, đội lên diện mạo đở bùng của cấm dục phái hít thuốc quá liều, ôm gối ôm thả Tuzki của hần đi tới: “Ai vậy?”

Mạc tiên sinh đứng ngoài huyền quan, xách theo giỏ trái cây: “Tôi có một chút băn khoăn, cho nên đến thăm bệnh.”

Phí tiên sinh ngốc trệ vài giây, một phát ném thả Tuzki xuống, kéo bằng góc đồ lót lại, khô cần nói: “Mạc, Mạc chủng giam, anh, anh thế nào lại?”

Mạc tiên sinh khoe miệng vênh nhẹ, nói: “Cậu sáng sớm gọi điện thoại cho tôi xin nghỉ, tôi liền đùa chút thôi.”

“A?” Phí tiên sinh vẫn là vẻ mặt ngốc trệ, Diệp Nghiêu thâm than mất mặt.

Mạc tiên sinh cởi giày, đi đến: “Ngày hôm nay là cuối tuần, kỳ thực cậu không cần xin tôi cho nghỉ.”

Phí tiên sinh ngây sững nhìn y, đột nhiên có loại kích động té xỉu. Phạt của tôi ơi, để tôi chết đi!

Trong phòng khách tràn ngập một bầu không khí quỷ dị, Phí tiên sinh vẻ mặt sụp đổ nhìn giỏ trái cây chằm chằm, Mạc tiên sinh diện vô biểu tình đánh giá căn nhà, Diệp tọa gia* lập tức nhiều hứng thú nhìn hai người.

“Ách, cảm ơn anh hôm nay thăm bệnh thế này, ” Phí tiên sinh tận lực phát âm rõ ràng, kết quả dẫn đến một tốc độ nói thông thả kỳ quái, càng khiến cho người ta muốn cười, “Tôi cũng không có gì chiêu đãi.”

“Không cần phiền phức, tôi chỉ là xuất môn tiện đường ghé qua.” Mạc tiên sinh vẻ mặt cực khách khí.

Diệp Nghiêu cực kì chân chó lật lật lật lật lao đi châm trà trở ra: “Boss ngài uống trà.”

===chap2 con't===

* ‘thị’ chỉ người đàn bà

* tọa gia: ngồi nhà

* bát phụ: đàn bà đánh đá chanh chua

* thả Tuzki:

Mạc tiên sinh với tư thế ưu nhã ngồi trên sofa màu kem tiếp nhận trà, khí chất đẹp đẽ, cùng một dạng tinh anh thế nhưng khí thế tràn đầy mà Phí tiên sinh so không nổi. Bởi vì Phí tiên sinh đang vẻ mặt nàng dâu nhỏ nhướn mắt nhìn Diệp Nghiêu đang pha chính là trà Thiết Quan Âm của Tây Hồ Long Tỉnh còn là ở quê gửi tới. Diệp Nghiêu này là một người thép cứng không thành sắt a, vội hỏi: “Người anh em của tôi may mà có Boss chiếu cố ở công ty.”

Mạc tiên sinh chậm rãi nói: “Trước ngày hôm qua cũng không phải rất thân quen với Phí tiên sinh, cũng chưa nói tới chiếu cố gì.” Thoại lý hữu thoại a, lẽ nào sau này sẽ có cái “đặc thù chiếu cố” gì sao?

Phí tiên sinh có chút đứng ngồi không yên, lại ngại vì đầu lưỡi hần thương tàn mức độ hai, cũng không tiện nói thêm cái gì, thế là lo lắng ngồi ở nơi nào. Bầu không khí ngay lúc này, quả thực chính là giáo viên viếng nhà, phụ huynh Diệp cùng thầy giáo Mạc nói chuyện thật vui, cậu bạn Phí ngồi một bên cắn móng tay. Kỳ thực cậu bạn Phí rất muốn nói với phụ huynh Diệp là thầy giáo Mạc có thể chất triệu hoán khôn vận, thế nhưng ngại vì đương sự ở đây, chỉ có thể ở trong lòng lặng lẽ vì phụ huynh Diệp lướt qua một giọt nước mắt cảm thông.

“Ha ha, anh không cảm thấy Tiểu Phế như thế này đặc biệt giống phần tử hít thuốc sao?” Diệp Nghiêu không hổ là anh em tốt của Phí tiên sinh, càng ngày nói nhảm càng nhiều. Mà Mạc tiên sinh vẫn như cũ chính mình ưu nhã ngồi, nói không nhiều lắm.

Diệp Nghiêu điên loạn rồi: “Hồi trước, một con thỏ chạy qua bên người con cạp đang hít thuốc phiện nói ‘Lão hồ lão hồ, người vì sao muốn hít thuốc phiện ni, sinh mệnh mỹ hảo như thế, để chúng ta cùng nhau chạy đi’. Con cạp cực kì cảm động, thế là liền cùng con thỏ cùng nhau chạy. Con thỏ chạy qua bên người con báo đang hít thuốc phiện nói ‘Báo con báo con, người vì sao muốn hít thuốc phiện ni, sinh mệnh mỹ hảo như thế, để chúng ta cùng nhau chạy đi’. Con báo cực kì cảm động, thế là liền cùng con thỏ cùng nhau chạy. Con thỏ chạy qua bên người con chồn đang hít thuốc phiện nói ‘Hồ ly hồ ly, người vì sao muốn hít thuốc phiện ni, sinh mệnh mỹ hảo như thế, để chúng ta cùng nhau chạy đi’. Hồ ly cực kì cảm động, thế là liền cùng con thỏ cùng nhau chạy. Con thỏ chạy qua bên người sư tử đang hít thuốc phiện nói ‘Sư tử sư tử, người vì sao muốn hít thuốc phiện ni, sinh mệnh mỹ hảo như thế, để chúng ta cùng nhau chạy đi’. Sư tử nói ‘Người đi chết’. Các động vật không hiểu, thế là sư tử nói ‘Con thỏ chết tiết này, mỗi lần hít thuốc xong đều muốn lôi kéo một đồng động vật chạy lung tung.’”

Mạc tiên sinh nhìn nhìn Phí tiên sinh đang tức đỏ mắt, tuân theo lễ phải nói: “Phí tiểu thỏ tử.”

Diệp Nghiêu cười to: “Ha ha ha ha, Mạc tiên sinh, tôi và anh thực sự là rất hợp ý nha!”

Phí tiên sinh rất muốn bạo phát, thế nhưng hấn nhẹn xuống. Hấn nói với Diệp Nghiêu: “Cút, cút mau lên.”

Mạc tiên sinh đứng lên giải vây, nói: “Tôi vẫn là không làm phiền nữa, Phí Ngữ cậu dưỡng bệnh cho tốt nhé, thứ hai gặp.” Thế là Diệp tai họa không đi, Mạc tiên sinh đi.

“Tức chết tôi rồi, ” Mạc tiên sinh đi rồi, Phí tiên sinh trừng mắt nói với Diệp Nghiêu, “Đầu tôi rất đau, cậu cũng mau lăn dùm.”

“Tiểu thỏ tử ngoan ngoãn, đừng tức giận, anh hai ta liền đi.” Đồng chí Diệp Nghiêu rất có lương tâm giúp Phí tiên sinh nấu xong cháo trắng rồi mới đi.

Phí tiên sinh dư nợ chưa tiêu tan, một mình ngồi trên sô pha ngược đãi gối ôm thỏ Tuzki. Chẳng qua rất nhanh hấn liền vui mừng, bởi vì hấn nhận được điện thoại của Diệp Nghiêu: “Tiểu Phế a, ở gần nhà cậu chỗ nào có điểm sửa xe? Xe đạp của tôi nổ lốp rồi.” Phí tiên sinh ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, lần đầu tiên cảm tạ Mạc tiên sinh có thể chất triệu hoán khôn vận: “Rất xa rất xa đó, chậm rãi mà tìm nha.”

Phí tiên sinh ăn cháo uống thuốc tắm rửa xong, khi xong hết tất cả đã là ba giờ chiều. Hấn nằm trên giường trong phòng ngủ, lơ mơ lơ mơ nhìn rèm cửa sổ màu vàng sữa tường màu cải xanh mà Tiểu Lạc chọn, đột nhiên cảm thấy hồi ức a và vân vân đều là chó má, không thể mang đến bất cứ an ủi gì vào lúc hấn sinh bệnh khó chịu này, nhưng lại đều là công cụ tự mình khi dễ chính mình.

Khi tất cả quan tâm của một người bị xem như một loại gánh nặng, thật là rất đau, chậm chậm đau đến tận trong xương tủy. Ánh mắt không kiên nhẫn, lời nói không hảo khí, sau khi người kia rời khỏi vẫn còn một lần một lần tái diễn trong mơ. Người nào yêu trước liền thua, thế nhưng hấn vốn không đáng là kẻ thua này, kết quả nhưng lại thua triệt để.

Ta đến tốt cùng đang nhớ mãi không quên cái gì đây? Phí tiên sinh đột nhiên bắt đầu cảm thấy hết thấy đều trở nên đáng cười.

Kỳ thực tôi không phải rất dong dài đâu, tôi chỉ là quan tâm cậu.

Kỳ thực tôi không nghĩ rằng muốn quản cậu, tôi chỉ là hi vọng chúng ta có thể có nhiều thời gian cùng với nhau thêm một chút.

Kỳ thực tôi cũng không có cực kì lải nhải a, tôi chỉ là lo cậu quên mất chuyện gì, muốn nhắc nhở vài lần.

Đáng tiếc rất nhiều lời nói không ra khỏi miệng, thì không còn có cơ hội nói ra nữa.

Đã không lại hi vọng xa vời người kia trở về nữa, toàn bộ hồi ức khi còn đang tương luyện tất cả thật giống đều là giả dối, dường như cái gì cũng không từng xảy ra, hết thấy chỉ là cảnh mộng lừa mình dối người. Không cam lòng cũng vô dụng, khóc cũng vô dụng, không có phương hướng để nỗ lực, không có đường núp kéo. Lãng quên thì chính là phản bội, chỉ có thể nhiều lần tự mình dẫn vật.

Phí Ngữ nhớ kỹ chính mình từng đáp ứng Tiểu Lạc, không đi tìm hấn, kết quả thật đúng là thống khổ. Thì ra con người thật sự không có cách nào vô tư, không có cách nào không mong đợi đáp lại. Cái gì mà cô đơn tịch mịch chẳng qua đều là những tính từ nguy hiểm, trong bóng mờ của hồi ức chúng nó đều yếu ớt vô lực.

Được, tôi đáp ứng không đi tìm cậu, thế nhưng cậu còn có thể trở về sao? Ngoại trừ chút chăm sóc có thể cho cậu này, tôi còn lại gì?

Đại khái người đang sinh bệnh đặc biệt dễ dàng thương xuân bi thu đi, Phí tiên sinh lật qua lật lại hai lần tự ngược, cảm thấy chính mình thực sự là vô vị. Thuốc bắt đầu có hiệu quả, hần ngủ mất. Mà giờ này khắc này, có chuyện sẽ làm hần nổi khùng hần không hề biết, từ hôm nay trở đi trong danh bạ điện thoại di động của Mạc tiên sinh hần được đổi tên là “Phí tiểu thổ tử”.

Đến chủ nhật, bệnh cảm của Phí tiên sinh đã tốt lên không sai biệt lắm. Tuy rằng còn có chút nghẹt mũi đau họng, thế nhưng so với một ngày trước tốt lên rất nhiều. Kỳ thực chỉ là chút bệnh vặt, một mình đơn độc nằm trên giường trái lại càng thêm khó chịu. Nhìn ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ chói lát, Phí tiên sinh chuẩn bị xuất môn mua thức ăn, sau đó trở về hạo hạo tự mình hưởng thụ một phen. Cái này đại khái xem như thú vui tiêu khiển của một nam nhân độc thân vô vị nhất đi?

Phí tiên sinh có một chiếc xe đạp, tuy rằng giờ đây hần rất ít lái ra khỏi cửa – dù sao hần là bộ mặt tuần tài tinh anh mà, lái đi ra ngoài rất không phù hợp. Thế nhưng, ánh nắng tươi sáng như vậy, cuối tuần không gò không bó, vào một ngày nên hưởng thụ cuộc sống như thế này, Phí tiên sinh vẫn là rất thích chí cười nó đi hóng gió. Hơn nữa, hần đã từng dùng chiếc xe đạp này chở một người nào đó đi đi về về trên con đường trường học, bây giờ thỉnh thoảng cười nó, thật giống như chở hồi ức đã nhiều năm, thực sự là hàng tốt chuẩn bị cho ngược tâm hồi tưởng a.

Chẳng qua cực kì hiển nhiên, Phí tiên sinh đã quên mất một chuyện rất trọng yếu.

Ở gần khu dân cư Phí tiên sinh ở có một chợ nông sản, Phí tiên sinh việc nhỏ quen tay cứ thế xuất phát đi về phía mục đích. Hần lái lái đột nhiên thần chí trở về, nguy hiểm, rất nguy hiểm rồi! Ngày hôm qua vừa mới tiếp xúc với Mạc tiên sinh, ngày hôm nay có chắc sẽ không xui xẻo? Lẽ nào hần sắp sửa tiếp thụ số phận nổ lốp giống như Diệp Nghiêu, hay là hôm nay sẽ không thuận lợi mặc cả, hoặc là thịt heo đột nhiên tăng giá?

Đang lúc Phí tiên sinh rất cực nhớ tới khốn vận kỳ của mình vẫn chưa hết hạn, chuyện thần kỳ xảy ra. Chỉ thấy bánh trước xe đạp đột nhiên lặn a lặn a lặn, lặn đi đến phía trước. Còn Phí tiên sinh thì ngơ ngác nhìn cái bánh xe nọ lặn a lặn a lặn mà buồn bực, tại sao cái bánh trước lặn đến phía trước nhanh như vậy chứ? Vài giây sau hần kinh hoàng phanh lại, quăng ở bên đường. Xung quanh truyền ra tiếng cười, hiển nhiên là nhóm người qua đường Giáp Ất Bính Đinh đều thấy được lốp xe nọ tách rời ra một cách thần kỳ. Phí tiên sinh có chút ảo não ngồi ở ven đường, vừa cảm giận mắng khốn vận đáng sợ, vừa may mắn vì đó là một con dốc thoải, không thì chính mình còn không ngã chết.

Phải biết rằng, đây chỉ là một cuốn tiểu thuyết, vậy nên kế tiếp sẽ phát sinh cái gì đây? Không sai, kế tiếp Phí tiên sinh gặp được con người mà lúc này hần không muốn nhìn thấy nhất.

“Ách, Mạc tổng giám, thiệt là khéo a.” Phí tiên sinh ‘vút’ thoáng cái đứng lên.

Mạc tiên sinh gạt đầu, tự nhiên không gì sánh được nói: “Cần giúp một tay không?”

Phí tiên sinh nhìn chòng chọc y nhìn nửa phút đồng hồ, thấy chết không sờn: “Anh muốn cười liền cười đi, dù sao thì cũng chẳng phải một lần hai lần.”

Mạc tiên sinh lắc lắc đầu, bình tĩnh nói: “Tôi sẽ không cười nhạo cậu.” Phí tiên sinh tâm lý dễ chịu được một chút, đang chuẩn bị tự cười thoáng cái xoa dịu bầu không khí, lại nghe thấy Mạc tiên sinh bổ sung một câu: “Tôi cảm thấy đã có một chút quen.”

Phí tiên sinh rưng rưng, đây là ai làm hại đây là ai làm hại a! Kỳ thực, chúng ta hần là nên nhắc nhở Phí tiên sinh một chút, không cần đi lên chủ nghĩa duy tâm không đường về a.

Kết quả Mạc tiên sinh đang chuẩn bị đi nhà sách đã giúp đỡ Phí tiên sinh bê một nửa cái xe đạp rã rời, cùng với Phí tiên sinh đang tang thương cúi đầu nhặt lại bánh trước chạy loạn khắp nơi đi đến điểm sửa xe.

“Thực là làm phiền anh rồi.” Phí tiên sinh vạn phần xấu hổ cúi đầu.

“Không có việc gì.” Mạc tiên sinh tiếp thu lễ chú mục của nhóm người qua đường Giáp Ất Bính Đinh, bình tĩnh không gì sánh được.

Buổi sáng xui xẻo đi qua hơn phân nửa, Phí tiên sinh có chút xấu hổ mở miệng: “Hôm nay rất cảm ơn anh đã hỗ trợ, tôi mời anh cơm trưa nha.” Dựa theo kịch bản của Phí thị, Mạc tổng giám của chúng ta phải nói: “Không có gì, nhắc tay chỉ lao, cậu không cần tốn kém đâu.”

Cực kì đáng tiếc, Mạc tiên sinh của chúng ta đã nói chính là: “VẬY thì rất cảm ơn.”

Phí tiên sinh hừ hừ mũi, thằng cha thích chiếm tiện nghi.

Mạc tiên sinh hơi hơi nhấp khước miệng một chút, nhìn hẩn lúng túng thật là có thú.

Cơm trưa ái tâm của Phí tiên sinh? JQ* thật giống như không tiến triển nhanh như vậy đâu.

Phí tiên sinh vạn phần vô lương mà đưa Mạc tiên sinh đến KFC, không sai, xác thực là KFC. Mạc tiên sinh vẫn như cũ là một bộ mặt diện vô biểu tình, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chú vào Phí tiên sinh. Mà Phí tiên sinh dừng cảm của chúng ta trái lại có vẻ thật giống như bị vô cảm, nói kiểu lý lẽ đương nhiên: “Trên người tôi không có tiền, chỉ có phiếu khuyến mãi.”

Thế là hai con người tuy rằng mặc đồ hưu nhân nhưng vẫn là một khuôn mặt nam sĩ tinh anh, cùng nhóm các bạn nhỏ nhóm các phụ huynh nhóm các tình nhân nhóm các học sinh bắt đầu xếp hàng ở KFC.

Mạc tiên sinh rốt cục có phản ứng với ánh mắt hiếu kỳ xung quanh, cùng với tiểu dung kỳ quái của các nữ sinh. Y thấp giọng hỏi Phí tiên sinh: “Cậu không cảm thấy chúng ta ở chỗ này là cực kì đường đột sao?”

Phí tiên sinh đập bình đập cho vỡ vô lại nói: “Không sao cả, dù sao thì tôi luôn luôn là người đường đột như thế.”

Mạc tiên sinh gật đầu, tiếp tục diện vô biểu tình, khiến cho Phí tiên sinh đang muốn chỉnh y thấy khó chịu cực độ.

Rốt cục sau khi tiếp nhận lễ rửa tội bằng ánh mắt hiếu kỳ dài đến 20 phút của nhóm các bạn nhỏ nhóm các phụ huynh nhóm các tình nhân nhóm các học sinh thì, Phí tiên sinh cùng Mạc tiên sinh rốt cục đã xếp hàng đến trước quầy. Phí tiên sinh móc a móc a túi áo, móc ra được một đồng phiếu ưu đãi. “Hẩn là không quá thời hạn?” Hẩn thì trào lợt lướt chuyển ra ngoài.

Tiểu dung cứng ngắc của người phục vụ sau hai giây, rất nhanh lại càng xán lạn thêm một bậc: “Thật có lỗi thưa tiên sinh, đây là phiếu ưu đãi của McDonald.”

Phí tiên sinh thạch hóa rồi, Mạc tiên sinh thoả mãn mà híp mắt thoáng cái.

“Ách, thật là xấu hổ.” Mạc tiên sinh bình tĩnh thu hồi phiếu ưu đãi, gọi món ăn rồi trả tiền, sau đó đem Phí tiên sinh đang thạch hóa nhắc đi. Chẳng qua y rất xấu tâm mà bỏ thêm một câu bên tai Phí tiên sinh: “Cậu quả nhiên là đường đột trước sau như một.” Kéo dài càng dài thêm thời gian thạch hóa của Phí tiên sinh.

Như ngồi trên chông mà giải quyết xong cơm trưa, Phí tiên sinh vội vàng gấp gấp chuẩn bị mỗi người đi một ngã. Mạc tiên sinh trước sau như một dùng bộ mặt than gặt đầu. Chẳng qua vào lúc này diễn biến tâm lý của bọn họ trái lại có khác biệt rất lớn.

Thực sự là ngày cuối tuần thư giãn a, Mạc tiên sinh nghĩ.

Ta hẳn nên tìm kiện linh vật trừ tà, Phí tiên sinh nghĩ.

Phí tiên sinh, người không được quên Đảng và nhân dân đã giáo dục chủ nghĩa duy vật nhiều năm như vậy a, nghìn vạn lần không cần đi lên con đường phong kiến mê tín a. Người không phải ác linh áp thân cũng không phải khốn vận quần người, càng không phải là Mạc tiên sinh đang nguyên rửa người, hết thấy của hết thấy này thuần túy chỉ là tác giả muốn ngoạ người. ==

===chap2 end===

*JQ: gian tình

3. Chương 3: Lời Nguyên Của Đại Ma Vương

Thứ hai là thống khổ, anh biết hội chúng ngày đầu tuần sao? Phí tiên sinh thân ái của chúng ta thế nhưng là kẻ bị hội chúng ngày đầu tuần nghiêm trọng, vậy mà thứ hai này hắn lại rời giường thật sớm chuẩn bị đi làm. Bởi vì cuối tuần thật sự là nghỉ lại mà kinh, Phí tiên sinh thậm chí nghĩ từ nay về sau tránh xa xa Mạc tiên sinh đáng sợ kia ra.

Lúc Phí tiên sinh sớm sửa đến văn phòng, nghênh tiếp hắn không phải Đẳng bát quái cũng không phải hiệp hội chuyện tiểu lâm, mà là một người ngoại quốc.

Được rồi, kỳ thực tiếng Anh của Phí tiên sinh có chút miễn cưỡng. Hắn nhìn người trẻ tuổi ngũ quan rõ ràng đường nét khắc sâu trước mắt đang gặp khó khăn.

Giữa lúc Phí tiên sinh chuẩn bị trốn chạy thì, người trẻ tuổi nọ cực kì hiển nhiên nhìn thấy hắn, hướng hắn lộ ra nụ cười hòa hảo. Phí tiên sinh đành hắng cổ họng, đành phải mặt dày lên: “Good morning, nice to meet you. Where are you from?” Bất chợt thể này xem như bình thường đi?

Người trẻ tuổi nọ tựa hồ có chút hoang mang mà nhìn hắn, lắp bắp mở miệng: “Ách... Nice to meet you, too. I’m from Tân Cương.” Được rồi, hai chữ “Tân Cương” này thế nhưng tuyệt đối là tiếng Hoa tiêu chuẩn.

Phí tiên sinh, nhiệt độ cấp tốc lủi lên mặt, chẳng qua hắn vẫn là cứng như mỏ vịt mà nói cứng: “Người trẻ tuổi, tiếng Anh không tệ đó. Cậu chính là thực tập sinh sẽ tới hôm nay?”

Người trẻ tuổi cười đến cực kì xán lạn: “Đúng vậy, hình như em đến sớm. Nhưng mà may là Mạc tổng giám cũng đến rất sớm, không thì em cũng không biết nên làm gì bây giờ.”

Mạc tổng giám? Ba chữ này quả thực chính là độc chú a. Phí tiên sinh gấp gáp xoay người, quả nhiên thấy Mạc tiên sinh cầm một cốc cà phê đứng ở phía sau hắn cách đó không xa. Biểu tình đó, ánh mắt đó... Phí tiên sinh rất có kinh nghiệm mà phán đoán ra, đó là ý tứ “Cậu lại đường đột nữa.”

“Erkin, vị này chính là Phí tiên sinh, sau này liền do hắn kèm cặp cậu.” Mạc tiên sinh gật đầu với Phí tiên sinh, sau đó nói với chàng trai Tân Cương.

“Vâng, vâng, chào anh Phí tiên sinh.” Erkin cực kì nhiệt tình vỗ vỗ Phí tiên sinh đang cứng ngắc.

Từ khi có Erkin, Phí tiên sinh eo cũng không đau, lưng cũng không đơ, đi đứng cũng nhanh nhẹn, làm việc cũng có thú, ngay cả nói chuyện tiểu lâm cũng càng thú vị. Một cái tổng kết, đây là sức mạnh của sự sùng bái a.

Phí tiên sinh mỗi ngày được chàng trai Tân Cương nhiệt tình ném bom làm cho hôn mê.

“Phí tiên sinh ngài thật lợi hại.”

“Thì ra là thế này, em hiểu được, cảm ơn Phí tiên sinh.”

“Có thể cùng với Phí tiên sinh học tập thật sự là quá tốt.”

Phí tiên sinh cảm thấy chính mình đối vận, quả thực là tân thế giới mỹ lệ a.

Giữa trưa hôm nay, dưới sự dẫn dắt của chuyện tiểu lâm tiên sinh, hiệp hội chuyện tiểu lâm lần thứ hai liên hoan.

Phí tiên sinh kể: “Một ngày nọ, chuột túi lái xe đi trên con đường làng, đột nhiên thấy tiểu thỏ tử ở giữa đường, lỗ tai và thân thể cơ hồ hoàn toàn quỳ rạp trên mặt đất hình như đang nghe ngóng cái gì đó... Thế là, chuột túi dừng xe lại rất hiếu kì hỏi: ‘Tiểu thỏ tử, xin hỏi một chút cậu đang nghe cái gì?’ Tiểu thỏ tử nói: ‘Nửa tiếng đồng hồ trước ở đây có một chiếc xe hàng lớn chạy qua...’ Chuột túi lại hỏi: ‘Làm sao mà cậu biết được?’ Các anh đoán tiểu thỏ tử là làm sao mà biết được?”

Mọi người lắc đầu, Erkin cũng nhìn hắn rất có hứng thú.

Phí tiên sinh nói: “Cổ và chân tớ chính là bị đứt như thế!”

“Thật rét, thật rét...” Mọi người cảm thán.

Ngay tại khoảnh khắc Phí tiên sinh đặc ý dào dạt, nụ cười của hắn cứng ngắc. Chỉ thấy Mạc tiên sinh diện vô biểu tình đứng ngoài cửa nhà ăn, mà nghiêm khắc tiên sinh một khuôn mặt nghiêm túc đi tới nói: “Phí tiên sinh, chỉ sợ cái cổ và chân của cậu cũng không giữ được.”

Phí tiên sinh là làm cái gì? Phí tiên sinh là kế toán. Kế toán sợ cái gì? Kế toán sợ ghi sai sổ.

“Tháng này lần thứ hai rồi.” Mạc tổng giám nói. Lúc này bọn họ đang ở trong văn phòng Mạc tổng giám, ngoài cửa là thành viên của Đảng bắt quái và Hiệp hội chuyện tiểu lâm tham đầu tham não chuẩn bị nghe trộm.

“Là nhập sai mục rồi, hoặc là chi tiết đề mục không viết đúng, hay là chưa tính trung bình?” Phí tiên sinh cúi đầu tang thương.

“Là tài khoản giao cho Erkin không có kiểm tra rõ ràng, cậu hướng dẫn cậu ta, phải chịu trách nhiệm.” Giọng Mạc tiên sinh bình tĩnh không gợn sóng.

Phí tiên sinh giương giương miệng, không biết nên nói cái gì cho phải, là chính mình quá mức hí hửng đắc ý?

Mạc tiên sinh ho nhẹ một tiếng: “Phí Ngữ, cậu tới công ty cũng có mấy năm, sai lầm vặt vãnh không nhiều lắm, công tác cũng coi như cẩn thận cẩn cù...”

Phí tiên sinh lo lắng: “Tổng giám anh hẳn sẽ không...”

Mạc tiên sinh khoát khoát tay: “Tôi chỉ là hỏi cậu có hứng thú bồi dưỡng hay không, tỷ như kiểm tra CPA và vân vân.”

Phí tiên sinh thở dài một hơi, nhất thời không nói gì, hồi lâu mới chậm rì nói: “Rất cảm ơn tổng giám quan tâm, tôi, tôi vẫn chưa nghĩ kĩ.”

“Ừm, cậu gần đây tựa hồ có điểm không yên lòng, ” Mạc tiên sinh một bộ giọng điệu lãnh đạo, “Cần vực dậy tinh thần, tôi cực kì xem trọng cậu.”

“Cảm ơn tổng giám, tôi sẽ chú ý.” Phí tiên sinh lúc này mới buông lòng, xoa tay chuẩn bị trở lại giáo huấn Erkin một chút, cũng tự xét lại chính bản thân cứ lằng lằng.

Chẳng qua ngay lúc Phí tiên sinh muốn đi ra ngoài, một đạo sấm sét chém thẳng xuống.

Mạc tiên sinh dường như bình đạm nói: “Cậu gần đây luôn lẩn tránh tôi?” Câu nghi vấn.

“Không có, không có, tổng giám anh nghĩ nhiều.” Câu khẳng định.

“Cậu có ý kiến gì với tôi?” Câu nghi vấn.

“Không có, không có, tổng giám anh là người tốt.” Câu khẳng định.

“Tốt lắm, cuối tuần sau cùng tôi đi công tác.” Câu khẳng định.

“Ách, được.” Nội tâm một loạt dấu chấm than, trời muốn diệt ta!!!!

Phí tiên sinh cực kì u buồn, hắn cảm thấy hắn sắp xong đời, bởi vì hắn cứ nhiên phải cùng Mạc tổng giám đi công tác.

“Phí tiên sinh, có muốn giúp cậu cầu bùa bình an không?” Nhiệt tâm đại tỷ hỏi.

“Phí tiên sinh, có cần giúp anh nghe ngóng một chút kết quả của người lúc trước cùng tổng giám đi công tác trở về không?” Bất quái tiểu thư hỏi.

“Phí tiên sinh, có cần mỗi ngày gửi cho anh chuyện cười an ủi anh không?” Chuyện tiểu lâm tiên sinh hỏi.

“Phí tiên sinh, có cần giúp cậu nhất xác không?” Nghiêm khắc tiên sinh hỏi.

“Phí tiên sinh, Mạc tổng giám không phải người tốt sao?” Tên gốc Erkin hỏi.

Chương thứ ba bí văn của công ty K ghi chép, người cùng tổng giám tài vụ Mạc tiên sinh đi công tác dễ dàng gặp phải chuyện cực kỳ xui xẻo. Tóm lại, đây là một cái ổ gà của nhân sinh a.

===chap3 con't===

* Tân Cương: tên chính thức là **Khu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương** hay **Khu tự trị Uyghur Tân Cương** là một khu vực tự trị tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Đây là đơn vị hành chính cấp tỉnh lớn nhất của Trung Quốc với diện tích lên tới 1,6 triệu km².

* CPA: Chứng chỉ CPA là chứng chỉ hành nghề kế toán, kiểm toán. Chứng chỉ này quy định bắt buộc với những người hành nghề kế toán, kiểm toán trong các công ty hoạt động trong lĩnh vực kế toán, kiểm toán. Chứng chỉ này được cấp bởi Hội kế toán viên hành nghề Việt Nam, Vụ Chế độ Kế toán, kiểm toán- Bộ Tài chính.

Mạc tiên sinh quả không hổ là đại ma vương hô phong hoán vũ của công ty K.

Tuy rằng Phí tiên sinh không muốn thừa nhận, thế nhưng hắn vẫn là đi lên con đường phong kiến mê tín không lối về, hắn đã mang theo bùa hộ mệnh cùng Mạc tổng giám đi công tác.

Sáng sớm ngày phải đi công tác đó, Phí tiên sinh nhận được vô số tin nhắn ái tâm, có người quen biết gửi, cũng có người không quen biết gửi.

“Bùa hộ mệnh phải giữ kĩ.” Đây là nhiệt tâm đại tỷ gửi, .

“Tổ chức cần có anh!” Đây là bát quái tiểu thư gửi, là muốn bát quái tôi xui xẻo như thế nào?

“Cha con tộc ăn thịt người đi săn thú, đứa con bắt một người gầy, người cha la: Thả, không thịt! Đứa con lại bắt một mập mạp, người cha la: Thả, rất ngấy! Đứa con lại bắt một mỹ nữ, người cha la: Mang về nhà, buổi tối đem mẹ mày ra ăn!” Đây là chuyện tiểu lâm tiên sinh gửi, anh em tốt a.

“Tráng sĩ, chịu đựng a!” Đây là người từng trải nghiêm khắc tiên sinh gửi.

“Sư phụ, anh nhất định phải còn sống trở về a.” Đây là tên gốc Erkin gửi.

“Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn...”* Đây là tên khốn nạn nào gửi, nguyên rửa ta không thể về sao?!

“Người anh em cậu chịu khổ rồi!” Ngẩn lẹ.

“Liệt sĩ ơi!” Xí, tôi còn chưa có chết đâu!

Phí tiên sinh nhìn tin nhắn thấy rất hạnh phúc, Mạc tiên sinh nhìn biểu tình Phí tiên sinh thiên biến vạn hóa cũng rất hạnh phúc.

Nói là đi công tác, kỳ thực chẳng qua là định kỳ đến công ty chi nhánh kiểm tra tài khoản một chút, thị sát tình huống một chút. Công ty chi nhánh cũng là anh em nhà mình mà, hắn là sẽ không có chuyện gì xui xẻo đi? Phí tiên sinh an ủi chính mình. Thế nhưng hắn trăm triệu lần không nghĩ ra, hắn hoàn toàn nghĩ sai hướng rồi.

Oa, có biết không, đó nhưng là một cái ổ gà của nhân sinh a, có thể đi qua dễ như vậy sao?

Công ty chi nhánh an bài phòng ở cho hai người chính là phòng thương vụ của nhà nghỉ, sạch sẽ tiện lợi. Các anh em ở công ty chi nhánh trên bàn tiệc không uống rượu, không quan hệ tùy tiện, không truyền bệnh. Tất cả đều làm Phí tiên sinh cực kì thoải mái, hắn đương nhiên cũng là biết rõ điều này có quan hệ mật thiết khó phân với đại ma vương Mạc tiên sinh.

Tất cả tựa hồ thuận lợi quá mức rồi, Phí tiên sinh lần đầu tiên ở cùng đại ma vương lâu như vậy không có xui xẻo, cũng có chút mang ơn. Đương nhiên, hắn cũng khinh bỉ nô tính của chính mình.

“Vạn lần không thể buông lỏng đề phòng a.” Nhiệt tâm đại tỷ tận tình khuyên bảo.

“Sắp phá tan lời nguyện a!” Bát quái tiểu thư rất là hưng phấn.

“Tôi có một cái yêu cầu: mời tôi ăn cơm. Tôi hi vọng anh có thể thỏa mãn tôi. Bằng không tôi liền viết số điện thoại của anh lên trên tường, phía trước lại thêm hai chữ: đã khám. Còn phải mời tôi ăn ngon, nếu không liền viết: tìm bạn trăm năm, nam nữ đều có thể, không hạn chế điều kiện.” Chuyện tiểu lâm tiên sinh nhân lúc chấy nhà mà đi hôi của.

“Không phải không báo, chỉ là thời gian chưa tới.” Nghiêm khắc tiên sinh rất có kinh nghiệm.

“Sư phụ, người ngốc có gốc phúc, ở hiền gặp lành.” Erkin cực kì ngu ngốc cực kì ngây thơ.

Một ngày ngay trước khi lễ hành công tác sắp kết thúc, ổ gà nhân sinh của Phí tiên sinh đã xuất hiện.

Một ngày nọ ánh nắng tươi sáng vạn lý không mây, Phí tiên sinh cảm thấy kiên trì chính là thắng lợi, chính mình quả nhiên sắp hết khổ, sắp phá lời nguyên rỗi. Thế là, một ngày nọ đó tâm tình Phí tiên sinh cũng phi thường tốt. Hôm nay buổi chiều ba giờ kém, khoảng cách với giờ tan tầm chỉ có nửa tiếng đồng hồ, Phí tiên sinh rất cực kiếp số tới người.

Phí tiên sinh vốn là cùng Mạc tổng giám viết báo cáo trong văn phòng khoa tài vụ, nhất thời cảm thấy oi bức, thế là hẩn chuẩn bị đi phòng trà rót hai ly nước cho mình và thủ trưởng. Một đi không cẩn thận, kết quả chính là tái ngộ khắc tinh trong đời.

Chỉ nghe thấy quản lí bộ tiêu thụ ở bên ngoài Tô tiên sinh dài Tô tiên sinh ngắn, trước yên sau ngựa, thái độ hết sức chân chó. Phí tiên sinh bĩu môi, nghĩ thầm là vị khách lớn nào nha. Quay người lại, Phí tiên sinh cương ở ngoài cửa, tay cũng không nâng nổi. Giọng nói vạn phần quen thuộc đó không phải Tô Lạc thì là ai!

Thì ra cậu ta ở thành phố B, thì ra rời đi xa như vậy.

Phí tiên sinh nghĩ chính mình hẩn nên bình tĩnh mà mở cửa, sau đó gặp thoáng qua Tô tiên sinh, có lẽ Tô tiên sinh còn có thể nói một câu “Khéo vậy.” Thế nhưng Phí tiên sinh không tiền đồ chỉ là ở trong phòng trà hất nước sôi nóng hôi hổi vào một tay mình, đầu một mảnh trống rỗng.

Dù cho luôn luôn mong muốn oán hận cậu, lãng quên cậu, kết quả vẫn là để tâm cậu như thế, quả nhiên là thiếu ngược a!

Trước tan tầm một giờ, Mạc tổng giám thấy cấp dưới của mình rất cực lão đảo thất hồn lạc phách mang theo một tay bị phỏng trở về. Mạc tổng giám nhúu mày, tìm cái ly miệng rộng, rót nước lạnh rồi nhét tay Phí tiên sinh vào, hoàn toàn không chú ý tới đôi mắt ngắn lẹ của ông chú bộ tài vụ bên công ty chi nhánh. Chẳng qua sau lại vì đem móng heo của Phí tiên sinh rút ra cũng là mất một phen công phu.

===chap3 con't===

* ‘Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn’ trích câu thơ :

“Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục phản” – “ , ” – “*Gió đùa hiu sông Dịch lạnh lòng, tráng sĩ một đi không trở về*”.

Công tác kết thúc, ngày kế là cuối tuần, Mạc tiên sinh xốc lên Phí tiên sinh chuẩn bị vượt qua một đêm lễ hành công tác cuối cùng.

Đêm hôm nay, Phí tiên sinh uống say. Mượn rượu giải sầu sầu càng sầu thêm.

Cái gì, rượu hậu loạn X? Các cô không cảm thấy quá nhanh? Kỳ thực người ta chỉ đơn thuần là rượu hậu loạn nói thôi.

“Tôi là một kẻ bị đá, bởi vì tôi cực kì dong dài cực kì đáng ghét.” Phí tiên sinh xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Cho nên tôi sửa, anh xem tôi bây giờ là một thanh niên tốt biết bao nhiêu a, tôi tuyệt không dài dòng, tôi mới không đáng ghét ni.” Phí tiên sinh nghiêng nghiêng ngửa ngửa.

“Hỏi thế gian tình là gì, tôi muốn nhìn rõ hồng trần... Tổng giám, anh nói tôi thực sự cực kì dong dài sao? Không có đâu, không thể nào...” Phí tiên sinh hừ hừ hừm hừm.

Mạc tiên sinh vẫn một khuôn mặt bình tĩnh như vậy, thế nhưng nội tâm hơi hơi co giật, hóa ra đây mới là bản tính của Phí tiên sinh.

“Kỳ thực tôi là người đàn ông tốt của gia đình, tuy rằng có chút trạch, thế nhưng tôi rất có ái tâm, việc nhà cũng làm rất tốt a. Tôi quan tâm hẩn như thế, hẩn cư nhiên ghét bỏ tôi...” Hoàn tất, kèm theo khóc nức nở.

“Không khóc, tôi cho cậu xem một thứ thú vị.” Mạc tiên sinh cố gắng chịu khó dỗ dành con ma men.

“Cái gì a?” Phí tiên sinh ngơ ngác nhìn y.

Mạc tiên sinh lấy điện thoại cầm tay ra, tìm được cái tin nhắn cứ luôn không đành lòng xóa đi nọ. Ngày gửi thư là năm ngoái, mà tên người gửi thư gần đây vừa được đổi thành Phí tiểu thổ tử. “Thân ái, buổi tối uống rượu ít thôi nha, anh sẽ cực kì lo lắng. Khí trời chuyển lạnh, phải nhớ mang theo áo khoác. Sớm trở về, anh giúp em chuẩn bị bữa ăn khuya ~ moak ~ =3= ”

“Đây là cái gì?” Phí tiên sinh mở to mắt.

“Đây là của một thằng cha lạnh chanh lách chách gửi nhằm hồi năm ngoái, lúc đó tôi liền nghĩ, người này thật là hiền dịu ghê. Buổi tối ngày đó tôi mang theo áo khoác, cực kì ấm áp, cho nên tin nhắn này liền không bỏ.” Mạc tiên sinh thấp giọng nói.

Phí tiên sinh ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, đột nhiên che mắt khóc lên. Hắn nhẹ giọng nói: “Ấm áp thì tốt rồi, ấm áp thì tốt rồi...” Ngày đó hơn một năm trước, Phí tiên sinh nhớ kỹ là dòng biển lạnh đột kích, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm. Tiểu Lạc trước sau như một không trả lời tin nhắn của hắn, một mình hắn đem bữa ăn khuya hết lần này đến lần khác hâm rồi lại hâm, cũng không có đợi được Tiểu Lạc trở về. Ngày kể Phí tiên sinh gọi điện thoại đến công ty Tiểu Lạc, mới biết được hắn tiếp khách qua suốt một đêm.

Mạc tiên sinh nghĩ Phí tiên sinh khóc đỏ mắt nói không chừng thực sự sẽ giống một con thỏ. Y không có an ủi hắn, chỉ là nói: “Thỉnh thoảng khóc khóc, hữu ích thân tâm khỏe mạnh.” Ngày đó hơn một năm trước, Mạc tiên sinh nhận được tin nhắn lạnh chanh lách chách nọ. Y vốn nghĩ cùng tiểu kế toán nọ cũng không phải rất quen thuộc, thế nào liền nhận được tin nhắn ái tâm? Thế nhưng y vẫn là mang theo áo khoác, kết quả phát hiện buổi tối ngày đó thực sự hữu dụng. Thế là, y dần dần bắt đầu chú ý tiểu kế toán nọ, nhìn hắn thường xuyên đến trễ mỗi ngày cùng đồng nghiệp hi hi ha ha tám chuyện, nhìn hắn, cũng không dám tùy tiện tới gần.

Đi công tác kết thúc, Phí tiên sinh có một bí mật với lãnh đạo trực tiếp của hắn. Đó chính là — người đàn ông tốt của gia đình Phí tiểu thổ tử là một kẻ bị người ta đá.

Xem ra cuối cùng Phí tiên sinh vẫn là không có bài trừ được lời nguyên, chẳng qua hắn vô cùng kiên định cự tuyệt khai báo tin tức về chuyện không hay của chuyện lữ hành công tác cho đảng Bát Quái.

Gần đây Phí tiên sinh cảm thấy nhân sinh có điểm hoảng hốt, bởi vì hắn cùng Mạc tiên sinh chia sẻ một bí mật, kết quả là hắn cảm thấy chính mình rốt cuộc hắn là cùng Mạc đại ma vương một phe rồi đi? Cho nên gần đây Phí tiên sinh mới thực sự không gặp phải chuyện gì xui xẻo. Lại nói tiếp, hắn vẫn chưa chính thức là “đồng bọn” với Mạc tiên sinh đâu.

Khụ, nguyên nhân thực sự là Phí tiên sinh da mặt mỏng, sau khi đi công tác trở về hể tối gần Mạc tiên sinh trong mười thước sẽ bắt an, trong năm thước sẽ đỏ mặt, thường ngày xa xa nhìn thấy Mạc tiên sinh không phải trốn tránh thì là núp, khoa trương đến nguyên cái công ty K đều cho rằng Mạc tiên sinh phi lễ Phí tiên sinh. (Cái tin đồn nhảm này 90% là kiệt tác của bát quái tiểu thư) Cho nên, chúc mừng Phí tiên sinh lần nữa thối lui đến ngoài hàng rào an ninh.

Mạc tiên sinh đối với hành vi rõ ràng như vậy của Phí tiên sinh không phải không cảm giác thấy, thế nhưng y bình tĩnh lựa chọn xem thường. Kỳ thực là nhìn người ta đỏ mặt rất thú vị đi, nhìn người ta trốn tránh góc tường rất thú vị đi? Nếu là lãnh đạo trực tiếp, một khi không muốn cho anh núp anh tự nhiên tránh không được, Mạc tiên sinh chính là lấy loại tác phong chủ nghĩa quan liêu vô sỉ này cùng tư tưởng nắm chắc phần thắng mà mặc kệ hành vi ấu trĩ của Phí tiên sinh.

Ngay khi giáo chủ xui xẻo Phí tiên sinh từng bước rời khỏi giang hồ là lúc, người nối nghiệp anh dũng của hắn xuất hiện. Đó chính là chàng trai tốt đến từ Tân Cương của chúng ta — Erkin tiên sinh!

Hôm nay, Mạc tổng giám mang theo Phí tiên sinh có bộ mặt anh tuấn cùng với chàng trai tốt Erkin có tửu lượng đi xã giao. Mạc tổng giám nhẹ nhàng uống vài ngụm rượu nhỏ, cái khác toàn do Phí tiên sinh cùng đại đệ tử Erkin của hắn xử lý. Khi tất cả rốt cục kết thúc, Mạc tổng giám túm lấy hai thằng cha say khướt chuẩn bị đón xe thì phát hiện áo khoác của y còn ở lại ghế lô.

Làm sao đây? Nhanh chóng trở lại lấy thôi. Chàng trai tốt Erkin dựa vào khả năng chạy nhanh, kiên quyết tiếp nhận nhiệm vụ này.

Trong gió đêm, tàn thuốc của Mạc tổng giám sáng sáng tối tối, nhìn mà Phí tiên sinh nơm nớp lo sợ, dự cảm không rõ tự dưng nổi lên.

Vài phút đồng hồ sau, cách đó không xa truyền đến một tiếng “Em đến đây!” Sau đó lại truyền đến vài tiếng thét chói tai “Sắc lang!”

Phí tiên sinh che mặt kêu rên: “Erkin, tôi nhìn lầm cậu rồi! Cậu sau này nghìn vạn lần không cần nói cậu học nghề ở đâu, không cần ném mặt mũi của tôi!”

Mạc tổng giám nhìn trời, không mẫn không nhạt nói: “Đêm nay khí trời thật tốt.”

Erkin chậm chậm chập chập, ủy ủy khuất khuất lết về, bị thương nên không ngừng lầm bầm: “Cư nhiên đánh tôi, cư nhiên đánh tôi, người xấu!”

Phí tiên sinh hỏi: “Ngoan đồ nhi, nói cho vi sư ngươi làm chuyện xấu gì?”

Erkin ngốc trệ: “Phí tiên sinh, Duy Thi là ai cơ?”

Phí tiên sinh thất bại: “Tôi hỏi cậu vừa mới rồi sao lại chọc vào lưu manh?”

Erkin chớp chớp đôi mắt: “Em không có!”

“Vậy người ta thế nào lại đánh cậu a?”

“Em ở xa nhìn thấy chỗ đó có hai người, em tưởng anh cùng Mạc tổng giám, thế là liền chạy tới.”

“Chỉ như vậy?” Nghiêm khắc.

“Vừa chạy vừa giang hai cánh tay.” Nhỏ giọng.

“Còn có sao?” Nghẹn cười.

“Vừa chạy vừa la ‘Em đến đây!’” Càng nhỏ giọng.

“Phụt há há há, cậu thực suy.” Đây là lời bình của Phí tiên sinh.

“Quả nhiên rất có tư thế lưu manh.” Đây là lời bình của Mạc tiên sinh. Sau đó theo thói quen bỏ thêm một câu: “Thượng bất chính hạ tắc loạn, hữu kỳ sư tất hữu kỳ đồ.” Thành công giẫm đến chân đau của Phí tiên sinh.

Thế nhưng gần đây Phí tiên sinh sống thực sự quá sung sướng, hoàn toàn không đem một câu nói cuối cùng của Mạc tiên sinh để ở trong lòng, trái lại một bộ trịnh trọng nói với Mạc tiên sinh: “Cảm ơn anh đã giúp tôi tiêu khiển.” Ở trong lòng Phí tiên sinh của chúng ta, hết thấy chuyện xui rủi của những người xung quanh đều là đại ma vương xui khiến, thế nên mới cảm ơn như là chuyện đương nhiên.

Chàng trai tốt Erkin say khướt nói: “Cảm ơn anh đã giúp Phí tiên sinh tiêu khiển.”

Mạc tiên sinh nhìn hai con ma men lằng lằng, hơi hơi nhấp khước miệng thoáng cái. Cũng không biết là ai tiêu khiển ai đây.

===chap3 end===

4. Chương 4: Nạn Đào Hoa

Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, thời kì thoải mái của Phí tiên sinh còn không trôi qua bao lâu, liền vui quá hóa buồn.

Cái xui xẻo của Phí tiên sinh chính là chuyện của hắn đối với người khác mà nói là chuyện tốt, còn với hắn mà nói lại là khốn vận. Ách, thế nào nói vậy? Chung quy, mùa xuân đến a hoa đào khai, Phí tiên sinh đi lên đào hoa vận. Căn nguyên sự tình là Phí tiên sinh tự mình làm bậy a. Thân là phần tử nòng cốt của đảng Bát Quái, Phí tiên sinh cùng bát quái tiểu thư mỗi ngày siêng năng quan sát Cao Lãnh chỉ hoa tiểu thư ở lầu mười bốn gần đây chia tay với bạn trai, thế là bị kích cứ như vậy sinh ra! Tên lừa gạt Phí tiên sinh này lại hời hợt câu dẫn tâm linh thụ thương của tiểu nữ sinh.

Ngày hôm đó, Phí tiên sinh cùng bát quái tiểu thư nghỉ trưa, đi tầng mười bốn vòng vo mấy vòng, thuận túy vì trực tiếp nắm vững tư liệu chuyện thất tình của Cao Lãnh chi hoa tiểu thư.

Bộ mặt tinh anh của Phí tiên sinh lúc này đây phát huy mê hoặc tính cực cao, chỉ thấy hần học bộ dạng mặt than của Mạc tiên sinh đi phía trước, bát quái tiểu thư ôm tập văn kiện một khuôn mặt nghiêm túc tiêu sái ở phía sau, tuyệt đối là tư thế tổng giám lãnh đạo đi thị sát. Một đường đi mọi người đều ghé mắt, nhường đường lại nhường đường, cười hòa nhã lại cười hòa nhã.

Đi tới góc cua, Phí tiên sinh nói nhỏ: “Thế nào không thấy Cao Lãnh chi hoa cô nương?”

Bát quái tiểu thư đáp rằng: “Đang thở ngắn than dài ở chỗ đó.”

Ngoảnh lại, quả nhiên nhìn thấy Cao Lãnh chi hoa tiểu thư bưng một xấp tư liệu, ở bên cạnh máy đánh chữ xuất thần.

Phí tiên sinh âm thầm quan sát một phen, gật đầu nói: “Quả nhiên buồn bã phiền muộn.”

Thế là, hoạt động đi dạo lầu mười bốn giằng co một tuần. Tuần thứ hai, Cao Lãnh chi hoa tiểu thư trực tiếp nói với Phí tiên sinh: “Muốn làm quen em thì cứ nói thẳng, đây là số điện thoại di động của em.”

Phí tiên sinh , bát quái tiểu thư cười trộm.

Đêm đó, Cao Lãnh chi hoa tiểu thư liền gửi tin nhắn cho Phí tiên sinh. Tuy rằng không có cùng đi ngắm trăng ngắm sao, nhưng ít ra là từ thi từ ca phú tán gẫu đến lý tưởng nhân sinh. Phí tiên sinh thụ sủng nhược kinh, trả lời tin nhắn đến rơi lệ đầy mặt ngón tay rút gân.

Chuyện kể rằng Phí tiên sinh này tính hướng thế nhưng được DNA đóng dấu trên văn kiện rồi, nói cách khác chính là Phí tiên sinh là trời sinh đồng tính luyến.

Nhân gian thăm kịch a, tiên sinh Diệp Nghiêu mỗi ngày bị Phí tiên sinh tâm sự điện thoại quấy rầy chuyện dị tính luyến ở trong lòng khóc thầm.

Phí tiên sinh suy sụp rồi, đối với việc Cao Lãnh chi hoa tiểu thư ở lầu mười bốn liên tiếp tỏ thiện chí cảm thấy thập phần khó xử. Nên cự tuyệt cổ như thế nào đây?

“Thật có lỗi, tôi thích đàn ông.” Ách, quá trực tiếp rồi.

“Thật có lỗi, tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt việc tiếp thu nữ giới.” Nghe lên rất .

“Thật có lỗi, vết thương thất tình của tôi vẫn chưa xoa dịu.” Gần đây xem kịch truyền hình nhiều quá.

Phí tiên sinh vò đầu bứt tai trong phòng trà, khụ, không có bất nhã đến vậy, tóm lại là dị thường thống khổ. Có lẽ là mình suy nghĩ nhiều quá đi, có lẽ Cao Lãnh chi hoa tiểu thư chỉ là coi hần như thất tình thay thế phẩm hoặc là chị gái tri tâm mà đối đãi?

Ngay khi Phí tiên sinh đang khổ não, ở phía sau có một người thấp giọng nói: “Thật có lỗi, tôi vẫn chưa cách nào tiếp thu tình yêu mới.”

Sấm sét giữa trời quang! Thanh âm kia, thanh âm kia... Phí tiên sinh thạch hóa rồi, không ngừng thôi miên chính mình chỉ là huyền thính.

“Cậu cứ như thế cự tuyệt cô ấy là tốt rồi, không cần phiền não vậy đâu.” Người phía sau hảo tâm giải thích.

“Ách, cảm, cảm ơn Mạc tổng giám.” Mồ hôi lạnh dọc theo thái dương chảy xuống.

“Cậu đang khẩn trương cái gì?” Giọng nói của Mạc tổng giám không chút thăng trầm.

“Không có, không có, Mạc tổng giám anh đa tâm rồi.”

“Vậy sao?” Mạc tiên sinh kéo dài âm, âm cuối dị thường tiêu hồn, “Kỳ thực tôi đã sớm biết cậu không thích nữ giới, cậu không cần khẩn trương như vậy.”

Đầu óc Phí tiên sinh một mảnh trống rỗng, nửa ngày, hần nghĩ thầm xong rồi, trái tim sẽ bị dọa ra tật rồi. Hần gian nan xoa người, thanh âm khô khốc: “Mạc tiên sinh anh không nên nói đùa.”

Mạc tiên sinh bưng ly cafe màu trắng, nghiêm chỉnh thông dong đối hân khê nhếch khóe môi lên: “Tôi không có nói đùa, ngay từ đầu tôi đã biết rồi. Bởi vì, tôi và cậu giống nhau.”

Phí tiên sinh trúng tà rồi. Nòng cốt của đảng Bát Quái Công ty K – Phí tiên sinh trở thành nhân vật trung tâm của chuyện bát quái.

Đầu tiên, Phí tiên sinh gần đây lúc nào cũng lằng lằng. Hân đạo này sắc mặt không được tốt, bước đi đều là con đường lơ lửng, hữu khí vô lực. Thứ nhì, Phí tiên sinh gần đây không thích bát quái không thích nói chuyện tiểu lâm, còn bởi vì tưới nước quá độ làm chết cây tiên nhân cầu trên bàn hân. Quỷ dị nhất chính là, Phí tiên sinh đối xử với Mạc tổng giám đã trầm trọng hơn trước đến mức liền ẩn núp nội trong hai mươi mét, trên cơ bản nghiêm trọng đến mức có Phí tiên sinh sẽ không có Mạc tiên sinh, thấy Mạc tiên sinh sẽ không có Phí tiên sinh.

Căn cứ phân tích của bát quái tiểu thư, giữa Mạc tổng giám và Phí tiên sinh cực có khả năng xảy ra sự kiện XX không bạo lực bất hợp tác. Vậy nhưng khuynh hướng lý giải của chuyện tiểu lâm tiên sinh là sự sợ hãi của Phí tiên sinh đối với khôn vận dẫn đến hân phát sinh bức này biến dị. Người đồ đệ đơn thuần của chúng ta – Erkin khá khi cho rằng Phí tiên sinh nhất định là cùng Cao Lãnh chỉ hoa tiểu thư tầng 14 đã xảy ra một đoạn ái tình cổ sự thê mỹ. =.

Phí tiên sinh căn bản không hề ý thức được bản thân gần đây đã trở thành nhân vật được chú ý nhất của bộ tài vụ thậm chí nguyên cái công ty K. Phí tiên sinh hiện tại mỗi ngày quanh quẩn ở: “Tôi và cậu giống nhau, tôi và cậu giống nhau, tôi và cậu giống nhau...” một trăm lần a một trăm lần.

Phí tiên sinh không rõ chính mình vì sao chần kinh như thế, kỳ thực gặp phải nam nhân có tính hướng tương đồng với mình là một việc cực kỳ bình thường không đâu. Thế là, Phí tiên sinh liên tục duy trì ở trạng thái hoảng hốt tìm được rồi “chị gái tri tâm” Diệp Nghiêu đồng chí.

“Vì sao vì sao, đây rốt cuộc là vì sao a? Vì sao tôi lại mất hồn mất vía như thế!” Phí tiên sinh bị thương mà cầm lấy tay Diệp Nghiêu.

“Bởi vì ổng là thủ trưởng của cậu.”

“Thủ trưởng cũng là người mà.”

“Bởi vì ổng không chút do dự xuất quỹ với cậu.”

“Rất là gọn gàng lưu loát!”

“Bởi vì cậu thích ổng.”

“Xì, trong lòng tôi có người rồi.”

“Bởi vì cậu cảm thấy ổng thích cậu.”

“Tôi không có tự kỷ như thế.”

“Bởi vì cậu cực kỳ xấu hổ, không biết như thế nào ở chung với ổng.”

“Khụ, cái này khá hợp lý.”

“Kỳ thực, cậu có nghĩ tới muốn từ bỏ người trong lòng kia hay không?” Diệp Nghiêu ngấm ngấm cái bật lửa, khua ly rượu vang lạch cạch.

Phí tiên sinh ghé vào trên bàn hân hân hồ hồ nói: “Cậu đùa cái gì, đó là mối tình đầu a mối tình đầu a.”

“Cậu chỉ điểm này tiền đồ, ” Diệp Nghiêu thẳng tay chọc hân, “Rõ ràng ban đầu là nó muốn sống muốn chết thổ lộ với cậu, vì sao cuối cùng lại là nó tiêu tiêu sái sái đi gọn tron.”

“Ha ha, ” Phí tiên sinh đắc ý nói, “Đương nhiên là bởi vì con người của tôi rất rõ ràng rồi! Tôi là kẻ toán mà, không rõ ràng làm sao được.”

“Rõ ràng cái đầu cậu, cậu chính là một sự nhi mục*! Đáng đời bị người ghét...” Tiếng nói Diệp Nghiêu im bật mà ngừng, lại cúi đầu thở dài.

Phí tiên sinh vỗ vỗ hấn như là không sao cả: “Không có việc gì, tôi hiện tại đã chẳng phải vậy, tôi đã sớm sửa lại. Tôi bây giờ nói chuyện khá giản lược rồi...” Dứt lời, lại đắc ý nở nụ cười, sau đó sắc rượi, ho đến hôn thiên ám địa.

Diệp Nghiêu bất đắc dĩ nói: “Tôi nói cậu có để cho người bớt lo không vậy...”

Sau khi cùng “chị gái tri tâm” trò chuyện với nhau một hồi, Phí tiên sinh bình tĩnh lại rất nhiều. Không phải là một thủ trưởng đối mình xuất quỷ thôi sao? Liên giống như đang đi du lịch các hành tinh, một thằng cha mà anh vẫn luôn tưởng là người địa cầu nói cho anh hấn ta cũng là người sao hỏa, sau đó anh và hấn nắm chặt tay: Í, đồng hương a!

===chap4 con't===

* Sự nhĩ mục: nguyên là Bắc Kinh phương ngôn, chỉ chính là thường ngày bụng dạ hẹp hòi, không có việc gì tìm việc, chuyện đặc biệt nhiều, những nữ nhân thích chõ mõm vào lại lằm bằm lằm bằm khiến người chán ghét, còn có “Bát quái bà” cũng mang nghĩa tương đương.

* Xuất quỷ: tiếng Anh “come out of the closet”, dịch thẳng: chỉ nam giới (sau lại cũng chỉ nữ giới) bại lộ thân phận đồng chí, hoặc công khai thừa nhận tính hướng của bản thân là đồng tính luyến hoặc song tính luyến.

Phí tiên sinh từng bước khôi phục bình thường, tuy rằng trò chuyện với Mạc tổng giám còn có chút không lằm tự nhiên, thế nhưng Phí tiên sinh lại có thể bát quái lại có thể nói chuyện tiêu lâm rồi. Các đồng chí bộ tài vụ lần thứ hai vui mừng khôn xiết cùng hấn kết thành một khối, chẳng qua kỳ thực trong lòng các vị đều là tâm hồn bát quái lại cháy, hi vọng có thể chấp vá nguyên nhân Phí tiên sinh thất thường từ trong chu ti mã tích.

Mà trong giai đoạn Phí tiên sinh từ chấn kinh đến hoàn toàn bình tĩnh, Mạc tổng giám không có phát biểu bất kì ngôn luận nào cũng không có bất kì hành động nào.

Hôm nay, Phí tiên sinh tăng ca cuối tháng như thường lệ. Tám giờ kém, Mạc tổng giám mang theo bữa tối xuất hiện.

“Chào buổi tối Mạc tổng giám.” Phí tiên sinh nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh quy quy củ củ nói.

Mạc tổng giám như cũ vạn năm diện vô biểu tình, thanh âm bình đạm nói: “Thế nào chỉ một mình cậu tăng ca, Erkin đâu?”

“Ai?” Phí tiên sinh ngây ngốc, “Người trẻ tuổi mà, tôi bảo hấn về trước rồi.”

Mạc tiên sinh gạt đầu, ném một gói thức ăn nhanh cho hấn: “Phiếu ưu đãi McDonald lần trước của cậu sắp đến kỳ.”

Phí tiên sinh âm thầm nghĩ rằng, kẻ nào a, không cần trả miếng thế này. Chẳng qua ngoài mặt hấn vẫn là hoan hoan nhạc nhạc nói: “Ừ, cảm ơn tổng giám đại nhân.”

Mạc tiên sinh không nói tiếp, chỉ là nhìn Phí tiên sinh vừa nhú mày vừa nỗ lực giải quyết thức ăn nhanh. Nửa ngày, Mạc tiên sinh mới mở miệng: “Cậu có cái gì muốn nói với tôi sao?”

Phí tiên sinh cắn bánh táo, mập mờ nói: “Nhĩ hảo đồng hương.”

Mạc tiên sinh sợ run một phát, vuốt vuốt tóc hấn: “Con thỏ Sao Hỏa.”

Phí tiên sinh cúi đầu, cảm thấy đầu lưỡi chua chua ngọt ngọt.

Tô Lạc, tôi cũng đã nghĩ nếu như không thích cậu thì tốt rồi. Nói tôi dong dài cũng tốt, chọc người phiền cũng tốt, sự nhĩ mục cũng tốt, nghiêm túc cũng tốt, đáng đời cũng tốt. Đã từng sợ hãi, đã từng chờ mong, đã từng đau đớn, tôi đều vì cậu gánh lấy. Nhưng tôi đứng tại chỗ này, có thể chờ cậu bao lâu đây?

“Ai đến liền ôm ai, luyến ái là bản năng, không cần gánh lấy vinh hạnh độc hữu. Tên ai sẽ vẽ thành vết sẹo chói mắt, so với hoài niệm này càng sâu hơn...” Chợt vang lên tiếng chuông tin nhắn, là bài hát năm kia cùng cậu cùng một chỗ thì hát. Cậu cực kì thích, tôi vẫn luôn cảm thấy rất tàn nhẫn.

“Phát gốc cái gì vậy?” Mạc tổng giám khua khua Phí tiên sinh đang gốc tre.

Phí tiên sinh tìm đông kiếm tây trên bàn một trận, cuối cùng móc ra điện thoại di động từ trong túi áo.

“Tổng giám, tôi xong đời rồi, ” Phí tiên sinh mặt như đưa đám, “Tuần trước Cao Lãnh chi hoa tiểu thư ở lầu mười bốn hẹn tôi buổi tối hôm nay cùng ăn bữa cơm, ách, cụ thể mà nói là một giờ trước.”

Phí tiên sinh cực kì sau khi vì tăng ca mà quên mất cuộc hẹn, trong họa có phúc thoát khỏi tiểu thư lầu mười bốn, thế nhưng lại bị công ty K chê cười rất nhiều. Thanh niên thiếu xương Erkin mỗi ngày ánh mắt đồng cảm làm cho Phí tiên sinh gần muốn sụp đổ, thực là giải thích không rõ a.

Sau khi đã trải qua nạn đào hoa lại của Phí tiên sinh, chuyện tiểu lâm tiên sinh động kinh luôn.

Chuông điện thoại di động của chuyện tiểu lâm tiên sinh sửa thành: “Nhiều một chút, mỗi ngày nhiều một chút, là tôi bao nhiêu khát vọng yêu. Tìm kiếm cực lãng mạn kinh thiên yêu, là tình yêu ngày mỗi ngày nhiều thêm một chút. Mong sao, tôi thật mong sao, để cho tôi hát vang ca ngợi yêu. Tìm kiếm một người cực kì tịch mịch, để tôi vì anh ấy hát vang.”

Thế là, bộ tài vụ công ty K bị cơn lốc màu hồng phần cần quét.

“Mấy người làm sao tất cả đều xuân tâm nảy mầm rồi?” Phí tiên sinh không nói gì.

“Khí tức cực có đủ nhiều tự nhiên.” Nhiệt tâm đại tỷ thân là đàn bà có chồng cũng co giật theo.

Bát quái tiểu thư mỉm cười, đối Phí tiên sinh mắt đi mây lại: “Các anh không phát hiện sao, Mạc tổng giám chúng ta gần đây đều khoe mắt ngậm xuân ni. Chúng tôi muốn hưởng ứng lãnh đạo.”

Phí tiên sinh có chút buồn bực, hắn cũng không có phát hiện đuôi mây khoe mắt Mạc tiên sinh dôi ra cái gì. Chẳng qua, gần đây Erkin nhưng lại thường thường trốn ở góc xó gọi điện thoại, khe khẽ nói nhỏ a, hình ảnh này rất là quý dị.

Thế nhưng Phí tiên sinh có chút thích ứng sinh hoạt như vậy. Mỗi ngày như cũ bát quái như cũ chuyện tiểu lâm, mỗi ngày bởi vì Erkin ngổ ngắc vừa giận lại bất đắc dĩ, mỗi ngày ở trước mặt Mạc tiên sinh làm chút chuyện tạp nham.

Sáng sớm một ngày nào đó, Phí tiên sinh vừa ăn bữa sáng, vừa mặc niệm “Hôm nay không cần lúng túng nữa”. Ánh dương quang từ ngoài cửa sổ tràn vào, chiếu vào trên bàn cơm là quang ảnh nghiêng nghiêng. Phí tiên sinh nhìn bàn ăn trống không một nửa, đột nhiên phát giác thiếu cái gì. Được rồi, thiếu một phần bữa sáng.

Có lẽ nói, là thiếu một người, thiếu một ít chấp niệm. Từ một ngày này bắt đầu, hắn không còn tâm tâm niệm niệm nữa, hắn không còn lăm lăm một mình nữa, hắn không còn chờ mong và hoài nhớ nữa.

Một bài hát, một quyển sách, một con người. Đã từng yêu vô cùng, một ngày nào đó cũng sẽ chậm chậm phai màu sao? Phí tiên sinh cảm thấy khủng hoảng. Chưa được giải thoát, mua dây buộc mình.

Cuộc sống thì vẫn phải tiếp tục, đợi không được người nợ ngoảnh lại, chỉ chờ được dần dần quên lãng. Phí tiên sinh tự giễu, căn bản đã là tục nhân, vô pháp mong đợi cái gì mà tình thâm. Tính ra, cùng Tô Lạc xa nhau bất quá hơn một năm, từng cho rằng dấu lãng quên thân nhiệt của hắn, lãng quên tiếng nói của hắn, nhưng trong giấc mơ vẫn có thể nhớ lại hơi thở của nụ hôn cuối cùng trên mặt.

Gặp được một vài người khác, không kịp tịch mịch, không kịp tự thương hại, mới phát hiện thì ra chỉ là những lúc tịch mịch thì nhớ tới cậu đã bầu bạn.

Phí tiên sinh phiền muộn, Phí tiên sinh thương cảm. Bộ tài vụ phần hồng lần thứ hai bị khí tức bát quái bao phủ.

“Sư phụ ảnh chắc chắn cũng muốn luyện ái rồi.” Erkin suy đoán.

“Chẳng lẽ là đang làm mình làm mẩy?” Bát quái tiểu thư đem ánh mắt có lẽ chuyển hướng văn phòng Mạc tổng giám, cười đến rất là tà ác.

Chuyện tiểu lâm tiên sinh kịp thời đồng tình: “Có phải chúng ta gần đây cười nhạo hắn cười nhạo quá lợi hại không?”

Nhiệt tâm đại tỷ thở dài: “Người trẻ tuổi bây giờ a, tố chất tâm lý là cái vấn đề.”

Chỉ có nghiêm khắc tiên sinh biểu thị xem thường: “Hắn cũng quá dễ dàng thương xuân bi thu đa sầu thương cảm rồi đi?”

Kỳ thực Phí tiên sinh cũng hiểu được chính mình rất SB* rồi, cho nên hắn không có đi uống rượu với chị gái tri tâm, mà là mỗi ngày cứ dờ ra buồn nhưng không nói. Nhớ lại tất cả quá khứ, hắn có chút khó xử phát hiện thì ra bản thân cũng không phải là thánh mẫu, thì ra bản thân đối với người kia cũng không phải không có oán giận. Những phần nộ khi chân tâm kia bị giẫm lên rốt cục thấy được rõ ràng, Phí tiên sinh chỉ cảm thấy ần ần đau và buồn, tâm lý hỗn tạp loạn thành một đống.

Dưới sự duy trì áp suất thấp liên tục, Mạc tổng giám rốt cục triệu hoán Phí tiên sinh đi uống trà.

“Cậu gần đây tựa hồ có điểm không yên lòng?”

Phí tiên sinh sợ hãi: “Thật có lỗi, báo biểu tôi lại làm lỗi chỗ nào sao?”

Mạc tiên sinh lắc lắc đầu, nói: “Cậu gần đây tâm tình không cao, thường thường dờ ra, tôi cho rằng sẽ ảnh hưởng đến công tác của chính cậu, cũng sẽ tạo thành phiền nhiễu cho đồng nghiệp. Mọi người đều cực kì lo lắng cho cậu.”

Phí tiên sinh có chút giật mình, ấp úng nói: “Là một vài chuyện riêng của tôi thôi, thật có lỗi.”

Mạc tiên sinh trầm mặc một hồi, nói: “Cậu phải điều chỉnh lại tâm tình nhanh lên một chút, vực dậy tinh thần. Như vậy đi, tối thứ sáu phòng chúng ta tổ chức liên hoan, thảo luận làm sao không mang tâm tình cá nhân vào trong công tác.”

Ngoài cửa mọi người áp góc tường nghe mà không nên lời, tổng giám, anh muốn cho chúng tôi ghen chết sao?

Phí tiên sinh hổ thẹn, chính mình cả ngày đội một khuôn mặt phiền muộn thực sự sẽ ảnh hưởng người khác đi? Thế nhưng kết quả, Phí tiên sinh miễn cưỡng vui cười càng làm cho mọi người phiền muộn.

Erkin chỉ có thể nhỏ giọng thốt lên: “Sư phụ anh đừng cười nữa, em muốn khóc.”

Tối thứ sáu liên hoan phòng vẫn là cực kì vui vẻ, bất quá tiểu thư và chuyện tiểu lâm tiên sinh đều đưa ra kiến nghị rất có tính kiến thiết.

“Tôi cho rằng, lúc một người phiền muộn, để bộ mặt xấu xí kia không ảnh hưởng đồng nghiệp, có thể mang mặt nạ vào, che mặt lại.”

“Mặt nạ văn phòng!” “Altman!”

“Tôi cho rằng, lúc một người phiền muộn, để bộ mặt xấu xí kia không ảnh hưởng đồng nghiệp, có thể vẽ tiểu văn* lên.”

“Đồ chàng hề có thể suy nghĩ.”

“Tôi cho rằng, lúc một người phiền muộn, để bộ mặt xấu xí kia không ảnh hưởng đồng nghiệp, có thể cách một giờ phát một cái chuyện cười, lôi kéo bầu không khí.”

“Hiệp hội chuyện tiểu lâm hoan nghênh ngài.”

Phí tiên sinh co giật, bọn họ là tới chọc cười sao?

Vẫn là Erkin rất có nhân tình căn đùi gà hỏi rằng: “Sư phụ anh đến tột cùng đang phiền muộn cái gì a?”

Mọi người cấp tốc bắn ánh mắt học hỏi về phía Phí tiên sinh, bất quá tiểu thư âm thầm khen ngợi mà véo Erkin một phát.

Phí tiên sinh xấu hổ nhìn mọi người, cứng ngắc. Hắn nghĩ muốn hướng thủ trưởng xin giúp đỡ, mà khi hắn phát hiện Mạc tiên sinh cũng có nhiều hứng thú nhìn hắn thì, tuyệt vọng. Phí tiên sinh gian nan xoay đầu qua một bên, nhỏ giọng nói: “Thất tình rồi.”

Tĩnh lặng trong nháy mắt, sau đó là tiếng hoan hô nhảy nhót: “Chúng ta đoán đúng rồi, chúng ta đoán đúng rồi.”

Phí tiên sinh chảy mồ hôi lạnh, nhưng hắn không có thấy nụ cười tràn ngập hứng thú của bát quái tiểu thư, cũng không phát hiện biểu tình Mạc tiên sinh dường như đắm chiêu, càng không nghĩ tới ánh mắt phức tạp của Erkin đang hướng về phía hắn.

===chap4 end===

* SB: ngớ ngẩn

* Tiểu văn: nếp nhăn trên mặt khi cười

5. Chương 5: Điềm Báo Cầu Huyết

Sau khi buổi liên hoan tan cuộc, Phí tiên sinh uống rượu có chút hơi mệt, đã vài lần thành quen đành để cho Mạc tiên sinh phụ trách đưa về nhà.

“Thật có lỗi.” Phí tiên sinh ấp úng nói, tuy rằng cảm thấy những lời này cũng không ý nghĩa gì, nhưng vẫn là nhịn không được muốn nói.

Mạc tiên sinh nhàn nhạt nhìn hắn một cái, không nói gì.

“Anh nhất định cảm thấy tôi cực kì vô dụng đi?” Phí tiên sinh đánh cái ợ rượu, ai oán chuyển đường nhìn. Đây là lần đầu hắn nói đến chuyện này sau khi đi công tác về.

“Thiếu quyết đoán.” Mạc tiên sinh chuyên tâm nhìn con đường.

“Anh thì biết cái gì, ” Phí tiên sinh thấp giọng nói, “Tôi có không cam lòng có lớn tiếng khóc la cũng vô dụng. Tôi chỉ có thể đứng tại chỗ, không chỗ trốn, không chỗ nấp. Chỉ nhớ lại thôi đã là vừa khổ sở vừa khó chịu...”

Đèn đỏ, Mạc tiên sinh dừng xe, quay đầu nhìn hắn: “Vậy thì triệt để kết thúc đi, không cần lại ôm huyễn tưởng.”

Phí tiên sinh ngây sững ở nơi nào, đột nhiên nói: “Đi đại học F.”

Bây giờ mới là hơn chín giờ tối, chợ đêm gần đại học F vẫn còn rộn ràng nhộn nháo, không thiếu từng đôi từng đôi tình nhân trẻ tuổi. Phí tiên sinh đứng ở nơi đó đợi Mạc tiên sinh đi bãi đậu xe, có loại cảm giác chợt trở về năm đó, tựa hồ một giây sau liền sẽ có một người đạp xe đạp qua đây, thở hồng hộc nói: “Học trưởng đợi lâu.” Chẳng qua lúc này đây, người hắn chờ chính là Mạc tiên sinh âu phục giày da.

“Cởi áo khoác đi.” Phí tiên sinh có chút xấu hổ, bọn họ hai thằng cha áo mũ chỉnh tề ở trong chợ đêm lại là một hồi đường đột.

Mạc tiên sinh cũng không nói gì, vịn nắm mặt than mà bỏ đi áo khoác.

Phí tiên sinh nhìn bộ dạng y diện vô biểu tình, có điểm thấp thỏm: “Anh giận rồi sao? Tôi mang anh tới nơi này...”

Mạc tiên sinh thở dài: “Cậu đang suy nghĩ cái gì, tôi giận rồi còn có thể cùng cậu tới sao?”

Hai người không có dạo chợ đêm, trái lại là do Phí tiên sinh dẫn Mạc tiên sinh đi dạo trong đại học F.

“Cửa hàng tiện lợi này vẫn còn đây sao? Trước đây tôi từng làm công chỗ này, ông chủ siêu cấp bủn xỉn luôn.”

“Hướng bên kia con đường này là lối tắt đi căn tin, chẳng qua ở giữa phải giảm lên mặt cỏ, tôi vẫn luôn rất bẩn khoản.”

“Đi hướng bên này có thể từ thư viện trực tiếp đến khu 2 ký túc xá nam, thế nhưng không có đèn đường rất tối, tôi chỉ đi qua một lần. Ha ha, không phải tôi sợ bóng tối, là bởi vì gặp phải tình nhân bị dọa thôi.”

“Nơi này lúc nào làm cái quảng trường học sinh? Tôi cũng không biết, lần sau họp lớp hỏi hỏi bọn họ.”

Một đường đi đều là Phí tiên sinh thao thao luận nhải, Mạc tiên sinh lặng lẽ nghe. Bọn họ chậm chậm đi, lấy tư thái vô cùng tự nhiên, dường như đây chỉ là một buổi tối rất bình thường, bọn họ chỉ là bạn bè đại học đi tản bộ.

Phí tiên sinh đột nhiên ngừng lại, cười nói: “Con người của tôi cực kì phiền đi?”

Mạc tiên sinh thành thực nói: “Cũng ổn, sẽ không quá phiền.”

“Trước đây Tiểu Lạc nói ‘Em thích nghe tiếng anh, cho nên anh phải nói nhiều em mới cao hứng ni’, ” Phí tiên sinh tự giễu nói, “Thế nhưng cuối cùng trái lại trở thành lý do bị đá.”

Mạc tiên sinh vỗ vỗ bờ vai hắn, nhất thời không nói gì.

Phí tiên sinh hướng y cười cười, bọn họ lại dọc theo đường mòn chậm chậm đi: “Phía trước là hồ nhân tạo, nghe nói mấy năm này xây đường trên mặt nước ở bên cạnh. Kỳ thực lúc ban đầu, Tiểu Lạc chính là ở chỗ này tỏ tình với tôi. Thật xui xẻo, nghe tỏ tình rõ ràng là tôi a, thế nào bị đá cũng là tôi.”

Mạc tiên sinh trêu chọc nói: “Chắc là cậu quá ngốc quá chậm tiêu rồi?”

“Ừm, quả thực có chút chậm tiêu, ” Phí tiên sinh cúi đầu cười lên, “Ngay cả bị người ghét bỏ cũng không biết, một tên đại ngốc.”

Mạc tiên sinh nắm tay hắn, ánh mắt sáng sủa: “Cậu biết rõ tôi không phải ý này.”

Phí tiên sinh gật đầu, kéo y tiếp tục đi: “Tôi biết rõ anh không phải ý này. Tôi nghĩ có lẽ tôi đã sớm biết rằng sẽ có một ngày như vậy, là con người của tôi thường hay so đo, ở đâu sẽ thực sự có cái gì mà trường trường cửu cửu chứ? Tôi có thể chỉ là không cam lòng, khó khăn lắm mới tốt nghiệp đại học, khó khăn lắm mới tìm được công tác, khó khăn lắm mới có thể nghĩ rằng vẫn sẽ tiếp tục như vậy... Người không thể quá tham a.”

Mạc tiên sinh hỏi: “Vậy cậu muốn như thế nào đây?”

Phí tiên sinh có chút xấu hổ: “Đến nơi bắt đầu kết thúc tất cả đi.”

Mạc tiên sinh khó có được sắc bén nói: “Cậu là nữ sinh sao, cậu năm nay mười tám tuổi sao?”

Bên cạnh hồ nhân tạo đại học F quả nhiên dùng gỗ xây một con đường trên mặt nước, bập bênh trong sóng ánh sáng lấp lánh. Mà xung quanh đó cũng là đôi đôi uyên ương, hạnh phúc bên nhau.

Mạc tiên sinh hắc tuyến, phát giác bọn họ lại lần thứ hai đường đột rồi. Phí tiên sinh tựa hồ cũng đã nhận ra, có điểm xấu hổ có điểm khó xử mà liếc mắt nhìn Mạc tiên sinh.

“Liền ở chỗ này đi.” Mạc tiên sinh đứng yên cách xa vành chấn hồ nhân tạo hai mét.

Phí tiên sinh có chút ủy khuất nhăn nhăn mày, gật đầu.

Được rồi, xem cậu chuẩn bị làm cái gì. Mạc tiên sinh cố nhẫn nại nhìn Phí tiên sinh.

Chỉ thấy Phí tiên sinh hướng về phía hồ nhân tạo nói lẩm bẩm: “Tuy rằng tôi cực kì ngốc lại hay so đo, thế nhưng vẫn là hi vọng có thể tự mình chấm dứt, tự đoạn tận niệm. Nếu Tô Lạc đã không cần Phí Ngữ, hơn nữa Phí Ngữ cũng không muốn cứ tiếp tục SB thế nữa, vậy thì lần này chính là thực sự một phát chia đôi, không lui tới nữa. Tôi xin thề.”

Nhìn bộ dạng có tinh thần kia của Phí tiên sinh, Mạc tiên sinh đột nhiên có loại dự cảm bất hảo: “Sao cậu lại thao như vậy?”

Phí tiên sinh mặt đỏ, hắc hắc cười nói: “Trước đây cũng từng có nháo chia tay mà, chẳng qua nặng lời thế này nhưng lại lần đầu tiên.”

Mạc tiên sinh tức ngực, cào loạn một đầu lông của Phí tiên sinh.

Phí tiên sinh ánh mắt sáng sủa không có hảo ý mà phũ tay y đi, nói: “Không bằng tổng giám, hai chúng ta thử xem?”

Mạc tổng giám vô cùng thâm trầm nhìn chăm chăm Phí tiên sinh một phút đồng hồ, nhìn đến lúc Phí tiên sinh cảm thấy toàn bộ tiền thưởng của mình đều sắp đi tong mất, một câu không nói xoay người liền đi.

Phí tiên sinh cúi đầu bước hơn tám bước mới đuổi kịp.

Đến dưới lầu nhà Phí tiên sinh rồi, Mạc tiên sinh rề rà không mở khóa cửa xe, Phí tiên sinh thấp thỏm bất an khóc ở trong lòng: Mạc tổng giám chắc không đến mức không biết đùa vui như vậy chứ?

Mạc tiên sinh cầm lên gói thuốc lại bỏ xuống, đột nhiên nói tiếng: “Được.”

“Hử?” Phí tiên sinh ngơ ngác ngẩng đầu, được cái gì cơ?

Mạc tiên sinh không nhìn hắn, thanh âm kiên định lặp lại một lần: “Tôi nói được.”

Phí tiên sinh nào thất bím rớt cục xoay một vòng lại, hần lắ ba lắ bắ nói: “Thế nhưng vừa mới rồi...”

Mạc tiên sinh mở khóa, có chút không được tự nhiên mà cắt ngang lời hắn: “Mới rồi tôi không muốn ở cái chỗ xúi quẩy đó cùng cậu bắt đầu.”

Phí tiên sinh ngây dại, đi rồi, thạch hóa rồi, vỡ ra ngàn vạn mảnh rồi.

Phí tiên sinh làm một cơn ác mộng, thế là sáng sớm thứ bảy đã phá kỷ lục tỉnh dậy lúc sáu giờ.

Đến mức làm một cơn ác mộng như vậy ư? Phí tiên sinh ngồi phịch trên giường ngơ ngác tự hỏi, tỷ như có liên quan Mạc tiên sinh, có liên quan Tô Lạc. Theo ký ức dần dần trấn tĩnh, Phí tiên sinh rên một tiếng chôn đầu vào chăn, thần a, ngày hôm qua nói ô long cái gì!

Kỳ thực lúc bấy giờ trong đại não kỳ lạ của Phí tiên sinh này đang tự hỏi chính là nếu như cùng Mạc tiên sinh gặp gỡ, vậy chẳng phải sẽ 365 ngày từ sáng sớm xui xẻo đến tối khuya? Rất đáng sợ, vậy quả thực là ác mộng lớn nhất của nhân sinh!

Lăn lộn vài vòng trên giường, Phí tiên sinh tâm tư hoảng loạn đã quyết định vẫn là rên sất khi còn nóng, đem những ký ức liên quan Tô Lạc trong phòng thanh trừ ra ngoài. Người đàn ông tốt hệ ở nhà Phí Ngữ tiên sinh tìm ra quần áo chuyên dụng tổng vệ sinh rồi bắt đầu làm việc.

Sáng sớm tám giờ, chuông cửa vang lên: “Tiểu thổ tử ngoan ngoãn, đem cánh cửa mở mở ra...” Phí tiên sinh chấn kinh trừng mắt nhìn chuông cửa, nắm chặt khăn lau trong cơn giận dữ, đồ hỗn đản Diệp Nghiêu! Phí tiên sinh nổi giận đùng đùng đi mở cửa, thừ ra luôn. Chỉ thấy Mạc tiên sinh mang theo bữa sáng đứng ngoài cửa, đang diện vô biểu tình ngẩng ngửa. Phí tiên sinh theo đường nhìn của y nhìn nhìn chính mình, ách, quần jean mài, T-shirt rách nát cùng với tạp dề tiểu bạch thổ không thể tha thứ... Yên tĩnh, sau đó Phí tiên sinh “phanh” một tiếng đóng cửa lại. Luống cuống tay chân thay đổi một thân quần áo, Phí tiên sinh thấp thỏm bất an ra mở cửa, phát hiện Mạc tiên sinh vẫn là duy trì tư thế kia, chẳng qua lúc này hiển nhiên là ánh mắt đã hiểu ra. Phí tiên sinh vừa quần vừa giận, ho một tiếng nói: “Mời vào.”

Mọi người đều biết rằng không phải là Mạc tiên sinh lần đầu tiên đến nhà Phí tiên sinh, thế là Mạc tổng giám Mạc đại nhân quen cửa quen đường mà đem bữa sáng vào nhà ăn. Từ nhà ăn đi ra, Mạc tiên sinh nhìn nhìn phòng khách được quét tước sạch sẽ, thoả mãn gật đầu: “Hoan hô công tác làm không tệ, chẳng qua lần sau phải chú ý ăn mặc.”

Phí tiên sinh , đầy mặt hắc tuyến: “Tổng giám chắc anh nói đùa?”

Mạc tổng giám quay đầu, diện vô biểu tình gật đầu: “Nhận thức không tệ.”

Phí tiên sinh vỗ trán: “Tổng giám anh đừng tìm tôi đùa bỡn a, tôi cực kì yếu đuối.”

Mạc tiên sinh vô tội chớp chớp đôi mắt: “Tôi nghĩ cậu thích cái giọng điệu này.”

Phí tiên sinh vô lực gục đầu xuống: “Thế nhưng phong cách này một chút cũng không thích hợp tổng giám anh a. Ách, anh đã mang bữa sáng đến, liền cùng một chỗ ăn đi.”

Ngồi vào trước bàn ăn, Phí tiên sinh mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại, kỳ quái, làm sao liền tự nhiên như vậy cùng Mạc tổng giám ăn sáng? Hắn nhìn lên Mạc tiên sinh một khuôn mặt bình tĩnh, có chút gian nan mở miệng: “Tổng giám, tối hôm qua...”

“Ừ, tôi nhớ mà, ” Mạc tiên sinh vô cùng tròn trịa mà cắt ngang hẳn, “Cho nên ngày hôm nay tôi đến để cùng một chỗ qua cuối tuần với cậu.”

Phí tiên sinh xuất huyết bên trong rồi, nhưc đầu ăn bữa sáng.

Thứ bảy sáng sớm chín giờ, Phí tiên sinh cùng Mạc tiên sinh xuất phát hướng về chợ nông sản gần khu dân cư. Đi trên con đường có ký ức đau thương này, Phí tiên sinh còn ở trong lòng nguyên rửa bánh trước xe đạp chết tiệt nọ.

“Tôi có hồi ức với con đường này, chúng ta từng gặp nhau ở chỗ này.” Mạc tiên sinh đột nhiên nói.

Phí tiên sinh mặt đỏ, nhìn trời: “Ách, ách, đúng vậy, không nghĩ tới nhà Mạc tiên sinh cũng ở gần đây.”

“Ừ, cũng không xa.”

Phí tiên sinh quay đầu nhìn nhìn sườn mặt Mạc tiên sinh vô cùng bình tĩnh, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ là nắm chặt lòng bàn tay, không nói gì.

Hai người một mực trầm mặc cùng nhau đi vào chợ nông sản.

Sự thực chứng minh, hai người này thực là quân đoàn đường đột cực kỳ đáng sợ, quét ngang qua chợ nông sản nhỏ kia.

Phí tiên sinh hoàn toàn coi việc mặc cả như là sở thích hứng thú hạng nhất của nhân sinh, lúc này hẳn khó có thể kiềm chế hưng phấn trong lòng mà nước miếng tung bay chiến đấu cùng với các bà các cô ở sạp đồ ăn. Rất có khí khái khẩu chiến đàn bà, khí thế chỉ điểm giang sơn huy xích phương tù, hơn nữa khuôn mặt tinh anh của hắn, không biết rõ còn tưởng rằng hắn là đàm phán cho cái xí nghiệp trừ danh nào kia.

Mà Mạc tiên sinh thì một khuôn mặt nghiêm túc đi TX* ông chủ sạp sát vách: “Dưa leo này bán thế nào?”

Ông chủ : “Đây là quả mướp.”

“Thì ra không phải dưa leo à, ” Mạc tiên sinh nhú mày, “Vây quả hồng kia bán thế nào?”

Ông chủ hơn: “Đây là cà chua, cà chua anh hiểu không?”

“Thật xấu hổ, tôi nhìn lầm rồi, ” Mạc tiên sinh biết sai liền sửa, “Cái này rốt cuộc hẳn là khoai tây rồi đi?”

Ông chủ cực : “Đây là khoai tây đỏ, nhũ danh khoai lang...”

Một bên kia Phí tiên sinh bớt thời gian dùng ánh mắt cực đồng tình quét qua đây.

Cơm trưa đương nhiên là Phí Ngữ tiên sinh hệ ở nhà của chúng ta dốc hết tình và lực, Mạc tiên sinh sau khi cơm no rượu say thì híp mắt nói: “Con mắt đầu tư của tôi luôn luôn vô cùng chuẩn.” Phí tiên sinh không lời, ra lệnh cưỡng chế Mạc tiên sinh đi rửa chén, mà Mạc tiên sinh tinh anh của chúng ta lại vượt chỉ tiêu hoàn thành một nhiệm vụ này, lần thứ hai hữu lực chứng minh y thật sự là tinh anh, chứ không phải bộ mặt tinh anh vô dụng. =.=

Buổi chiều mỹ hảo, Phí tiên sinh tiếp tục dọn dẹp nhà cửa, cho thú cưng ăn, chăm sóc thực vật. Mà Mạc tiên sinh thì đi thư phòng chọn sách, đến ghế nằm trên sân thượng bắt đầu chợp mắt. Phí tiên sinh bớt thời gian hưởng quyền Harry Potter quét tới ánh mắt đồng cảm.

Ánh dương quang đầu mùa hạ bị mái che nắng sân thượng ngăn trở, gió thổi vào phòng khách, còn mang theo thanh hương của lá cây và mùi đất nhàn nhạt trên sân thượng. Bể cá khúc xạ lại ánh dương quang xuyên thấu qua rèm cửa sổ, đang quét nước sơn lên sàn gỗ trải ra một mảnh thủy quang trong suốt.

Phí tiên sinh đem cất đồ dùng Tô Lạc lưu lại và ảnh chụp chung của bọn họ vào hộp, có chút mờ mịt vô thức. Nhìn quanh căn phòng này, là năm ấy tốt nghiệp thì quyết định dùng số tiền nhiều năm tích góp lại còn mượn cha mẹ thật nhiều tiền mới mua được. Năm ấy mẹ hỏi hắn có thực sự nguyện ý vì người kia mà định cư tại cái thành phố xa cách quê nhà này hay không. Hắn nhớ kỹ chính mình cực kỳ kiên định đến mức ngốc nghếch. Vì Tô Lạc hắn đã mồm miệng liều lĩnh để tiếp tục, chỉ là muốn cho cậu ta một căn nhà. Đáng tiếc sau mới phát hiện bản thân ấu trĩ lợi hại. Phí tiên sinh tự giễu cười cười, thực là nợ ơn cha mẹ rất nhiều, cũng không biết khoản “tiền mượn” kia lúc nào mới trả cho hết, chắc là là suốt đời suốt kiếp đi.

Sân thượng truyền đến thanh âm kéo kẹt của ghế nằm, Phí tiên sinh bỗng nhiên thần chí trở về, cất hộp vào, đứng lên thò đầu ra, phát hiện Mạc tiên sinh đã nhắm mắt lại rồi. Phí tiên sinh ôm ký ức thuộc về một người khác, đứng ở nơi đó nhẹ nhàng nở nụ cười, trong lòng không biết là ám áp hay là chua xót.

Mạc tiên sinh sau khi ăn xong bữa tối liền chuẩn bị đi về, Phí tiên sinh tiễn y đến ngoài cổng khu nhà, chẳng biết vì sao cảm thấy có chút xấu hổ với không được tự nhiên.

Bọn họ dừng lại bên bồn hoa, cuối cùng, Mạc tiên sinh nói: “Trải qua khảo sát, tôi cũng có thể là kiểu ở nhà.”

Phí tiên sinh gật đầu.

“Cho nên, cậu yên tâm.” Mạc tiên sinh hơi hơi nhếch lên khoe miệng.

Phí tiên sinh ngơ ngác đứng ở nơi đó, trong bóng đêm có hương hoa không biết tên. Nửa ngày. Hắn lại gật đầu, ngây ngốc cười.

Sáng sớm Chủ Nhật Mạc tiên sinh gửi tin nhắn qua đây: “Trăm hôm nay tạp vụ bận rộn, không thể đến. Ái phi sớm nghỉ ngơi, hồi phục tinh thần, ngày mai trăm trở lại lật bài tử ái phi.”

Phí tiên sinh = =, tay run lên, trực tiếp bị dọa đến nhảy dựng lên ở trên giường. Qua hồi lâu, hắn sơ sơ bình phục lại tâm tình vừa bị một phát chấn kinh, trả lời: “Bệ hạ có hậu cung ba nghìn giai lệ, nô tì tự biết tuổi già sắc suy, không dám nhiều cầu bệ hạ ân sủng.”

Mạc tiên sinh hồi đáp: “Hậu cung Trăm bài tử tuy nhiều, viết thế nhưng đều là tên một người, ái phi tin ta.”

Phí tiên sinh: “...”

Chủ Nhật Phí tiên sinh tiếp tục dọn dẹp nhà cửa, trước bữa trưa, chuông cửa vang: “Tiểu thổ tử ngoan ngoan, đem cánh cửa mở mở ra...” Phí tiên sinh buồn bực đi mở cửa: “Không phải nói ngày hôm nay không đến sao?”

“Tui nói ngày hôm nay không tới hồi nào?” Diệp Nghiêu nghiêng đầu đứng ở ngoài cửa.

“A, ” Phí tiên sinh có chút xấu hổ, nhưng rất nhanh liền hùng hổ lên, “Cậu tên mặt búp bê chết tiệt này cư nhiên đổi chuông cửa của tôi!”

Diệp Nghiêu vừa cười vừa nấp: “Cậu không cảm thấy cực kì thích hợp cậu sao, hắc...”

Đồng chí Diệp Nghiêu đặc biệt đến đây ăn chực uống chực đã giúp đỡ chọn món ăn, nhón chân ở phòng khách: “Hôm nay thế nào mà cậu lại chăm chỉ tổng vệ sinh thế này? Cũng không phải đầu tháng nữa.” Cuối tháng vội làm báo biểu, thế là đầu tháng là ngày quét dọn cố định.

“Thu dọn các thứ của Tô Lạc.” Phí tiên sinh ở nhà bếp hàm hàm hồ hồ trả lời.

“Ừ, thông suốt rồi?”

“Ừm, ” Phí tiên sinh lấp bắp đáp, đột nhiên bôi bôi tay, bưng ly nước ra cho Diệp Nghiêu, “Có chuyện tôi muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì a?” Diệp Nghiêu đại gia tiếp nhận nước liền uống.

“Khụ, chuyện này, ” Phí tiên sinh nhăn nhó nửa ngày, “Giờ tôi với Mạc tiên sinh cùng một chỗ.”

“Ồ, ổng hở.” Diệp Nghiêu xem tin tức, mạn bất kinh tâm lại uống ngụm nước mới cảm thấy không thích hợp. “Khụ khụ khụ, cậu nói cái gì!” Trong nháy mắt sắc đến thiên hôn địa ám.

Phí tiên sinh đen mặt ném nhanh khăn lau qua đó: “Tự mình lau bàn trà sạch sẽ, thật ghê tởm.”

Diệp Nghiêu cầm khăn lau ngồi ở chỗ kia, có chút sững sờ lăm lăm một mình: “Thằng nhóc kia vừa mới rồi đỏ mặt đi?”

Buổi lễ hành chực cơm vẫn đều đều vài tuần phát sinh một lần hôm nay có chút gian khổ rồi, Diệp Nghiêu bày ra một bộ tư thế chị gái tri tâm, lại chẳng biết mở miệng từ đâu.

“Cậu nhìn cái gì vậy chứ, một mực nhìn tôi có ý gì?” Phí tiên sinh khinh bỉ nói.

Diệp Nghiêu sờ sờ cằm, nói: “Tiểu Phế, luyện ái thì ra có thể khiến người trở nên yêu kiều a?”

Phí tiên sinh cắn răng: “Tôi ngày hôm nay liền vì dân trừ hại...”

“Đừng đừng đừng, cụ ơi tỉnh tỉnh lại đi. Nếu cánh tay nhỏ nhắn cái chân nhỏ nhắn này phải gãy đi một hai cái, ngày mai Boss của cụ có thể nổi điên với ta đó.” Diệp Nghiêu cười hì hì chơi xấu.

Phí tiên sinh trợn trợn mắt, nghiêm mặt nói: “Diệp Nghiêu, ngày đó tôi gặp phải Tô Lạc. Tuy rằng không có gặp tận mặt, thế nhưng tôi nghĩ cái ổ gà này, tôi qua.”

Bất luận từng muốn gần kề đến bao nhiêu, muốn nắm chặt lấy đến bao nhiêu, cuối cùng cũng không có duyên phận. Ngu ngốc chờ, mãi cưỡng cầu, chẳng qua đều là tự mình dần vật. Thì ra thực sự chỉ có khơi ra vết thương, mới có thể chữa trị nhanh hơn.

Tôi cũng là người ích kỷ, cho nên sau khi tuyệt vọng quá nhiều cũng sẽ lựa chọn buông tha. Có lẽ tôi buông tay, mới là đối với cậu và tôi đều tốt.

Ngày mai gặp lại, có thể hay không quên đi trước kia.

Tiến đi “đồ ăn chực” Diệp Nghiêu, Phí tiên sinh lấy điện thoại di động ra nhìn hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu, lặng lẽ cất lại vào túi áo.

Ngày đầu tuần, hội chứng ngày đầu tuần của Phí tiên sinh lần thứ hai tái phát. Phí tiên sinh cơ hồ là cúi đầu lết vào văn phòng đã lần nữa khiến cho bị dòm ngó.

“Chukỳ thất tình của anh thực là dài đằng dặc.” Đại biểu Erkin phát ngôn một câu kinh người.

Phí tiên sinh thưởng cho đồ đệ một cái bạt tai.

Mạc tổng giám đi ngang qua đả tương du*. Phí tiên sinh đem đầu chôn a chôn, xong đời, thấy Mạc tiên sinh sẽ chân nhuyễn.

Lúc nghỉ trưa bát quái tiểu thư lật tạp chí lá cải, hăng hái bưng bưng mà khoác lác về tình yêu công sở cấm kỵ, thỉnh thoảng nhân thần còn bay a bay. Phí tiên sinh giả chết.

Thế nên Mạc tổng giám thiếu kiên nhẫn trước, phát tin nhắn đến: “Ái phi hôm nay nhìn thấy trăm đều mất hứng.”

Phí tiên sinh cầm điện thoại di động mồ hôi lạnh đều rơi xuống, xong rồi, Mạc tiên sinh sa đoạ rồi. Thế là hồi đáp: “Bệ hạ nhật lý vạn ki*, thật sự là hao tâm tổn sức, nhất định là nhìn lầm rồi.”

Mạc tiên sinh trả lời: “Vậy hôm nay trăm phiên bài của ái phi được không?”

Phí tiên sinh: “Giai lệ ba nghìn, bệ hạ vẫn cần chia đều sủng ái.”

Mạc tiên sinh: “Ái phi nặng lời, nhược thủy ba nghìn, trăm chỉ uống một bầu.”

Phí tiên sinh mặt nóng lên, hỏi: “Tổng giám, chắc hôm nay anh phát sốt rồi? Không cần buồn nôn như thế được không? Dạ dày tôi đau.”

Cuối cùng Phí tiên sinh vẫn là bị Mạc tổng giám tìm đi cùng ăn bữa tối. Phí tiên sinh cực kì trầm mặc. Mạc tiên sinh cực kì bình tĩnh.

Liên tiếp vài ngày, không ngừng trình diễn trầm mặc cùng bình tĩnh. Hai người nhìn như mạn bất kinh tâm, kỳ thực đều vẫn là cực kì vụng dại.

Phí tiên sinh lúc nào cũng là sau khi Mạc tiên sinh xoay người muốn nói lại thôi, điện thoại di động nắm nóng rực ở trong tay cũng không chủ động gửi một cái tin nhắn. Còn có rất nhiều lời có thể nói, thế nhưng mỗi khi ngắc đầu, lại nói không ra lời. Rõ ràng đã ở trước mặt con người này nhiều lần lúng túng, không có may mắn hình tượng đáng nói, thế nhưng cuối cùng chỉ có thể xấu hổ phụng phịu, làm bộ không yên lòng.

Mạc tiên sinh lúc nào cũng là nhũn mỳ khi Phí tiên sinh không chú ý, có điểm bất đắc dĩ, có điểm đau lòng. Y chỉ có thể diện vô biểu tình đối mặt bằng một bộ cười nhạt, mặt dày cứng rắn gửi cho người kia tin nhắn vô vị. Kỳ thực rõ ràng biết nguyên nhân, lại không biết làm sao khuyên người kia, lại càng không biết thế nào nói ra khỏi miệng.

“Phí Ngũ, từ từ sẽ đến, không sao cả.” Mạc tiên sinh nói.

Phí tiên sinh gật đầu, nắm chặt tay y.

Nhóm hai người không đáng tin đang từ từ lần tìm phương thức ở chung, lại không biết cầu huyết ở phía trước chờ đợi đã lâu.

===chap5 end===

* Đả tương du: lấy xì dầu.

Ở TQ trước đây, khi muốn mua xì dầu ngta phải mang chai đến cửa tiệm để mua. Cụm từ này phát sinh trong một trường hợp như sau: Có một người MC thực hiện chương trình truyền hình trực tiếp, trong quá trình cần phỏng vấn 1 số người dân, khi MC đó gọi 1 người qua đường và phỏng vấn thì nhận đc câu trả lời là “Đả tương du” rồi người này liền đi mất, ý nói là người đó chỉ đi mua xì dầu mà thôi, ko quan tâm đến việc khác.

Sau này từ này thường đc dùng trong các trường hợp có 1 người đi ngang qua nhưng ko để tâm đến những gì diễn ra bên cạnh.

* nhạt lý vạn ki: dùng cho vua, chỉ sự làm lụng vất vả của vua

6. Chương 6: Sái Cầu Huyết *

Người bạn nhỏ Erkin thoát tuyến* đã lâu, nhưng mãi cho đến mấy ngày gần đây hắn mới bắt hạnh trở thành đối tượng quan sát trọng điểm của Hiệp hội bát quái.

“Phí tiên sinh, anh không cảm thấy Tiểu Ngã gần đây thần thần bí bí gọi điện thoại rất là khả nghi?” Bát quái tiểu thư dẫn đầu đưa ra đầu đề mới đạo gần đây của Hiệp hội bát quái.

Phí tiên sinh bởi vì sự kiện phần hồng mà bỏ quên thằng học trò yêu khá lâu xấu hổ nói: “Tiểu đồ nhận được quan tâm.”

Bát quái tiểu thư trợn mắt: “Phí tiên sinh, anh đừng có đứng lộn chiến tuyến nha ~”

Phí tiên sinh hoàn toàn tỉnh ngộ, cười hắc hắc, toàn bộ đều không nói.

Thế là hoạt động “săn tin” của Hiệp hội bát quái bộ tài vụ công ty K được triển khai với khí thế hừng hực. Nói trắng ra, kỳ thực chính là hoạt động “không cần thận nghe được”.

Tiếp cận đối tượng: Bát quái tiểu thư. Tiểu đội trưởng hành động: Chuyện tiểu lâm tiên sinh. Phụ trách nằm vùng: Phí tiên sinh.

Một ngày, người bạn nhỏ Erkin ngồi xổm góc tường: “@#%&...” Chuyện tiểu lâm tiên sinh với bước chân u buồn mà đa tình chậm rãi bước thong thả đi qua, mơ mơ hồ hồ nghe được vài câu, liền thấy người bạn nhỏ Erkin cảnh giác xoay người lại. Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Chuyện tiểu lâm tiên sinh lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thể đánh về phía góc tường: “OMG, một con spider thật lớn a!”

Lại một ngày nào đó, người bạn nhỏ Erkin ôm điện thoại dạ dạ vâng vâng đáp lời, Phí tiên sinh từ phía sau lưng bổ nhào tới: “Tiểu Ngã à, đang làm gì vậy? Gọi điện thoại à? Cùng bạn gái sao?” Người bạn nhỏ Erkin luống cuống tay chân tắt điện thoại, chúc năng ngôn ngữ hỗn loạn.

Lại lại một ngày nào đó, người bạn nhỏ Erkin đón lấy điện thoại, đại Boss hiện thân: “Erkin, gần đây cậu gọi điện thoại nhiều lắm hả?” Mọi người cứng đờ, Mạc tiên sinh cũng không chịu nổi tịch mịch rồi? Phí tiên sinh đại , tội quá à, không cần thận nói lỡ miệng.

Cuối cùng, Erkin lấp ba lấp bắp giải thích rằng: “Anh họ em nói muốn tới thăm em, em và anh ấy đang bàn bạc công chuyện mà.” Trong tiếng “khục ~ ~” của mọi người, Erkin len lén nhìn mắt Phí tiên sinh, biểu tình phức tạp.

Phí tiên sinh gần đây phần hồng đến kỳ cục, phần hồng đến độ sắp như một bệnh nhân tâm thần thần tình hoảng hốt. Chẳng qua làm người mà, vẫn là kìm chế một chút.

Nguyên nhân cụ thể là như vậy.

Mạc tiên sinh: Phế Phế, tiếng Anh của cậu thế nào?

Phí tiên sinh: Tệ lắm.

Mạc tiên sinh: Ồ, tôi giúp cậu traу dồi. Cậu mỗi ngày học thơ Shakespeare một bài mười bốn hàng, đọc diễn cảm mười lần, tôi nghe.

Phí tiên sinh: . Tôi không muốn đọc thơ tình diễn cảm với anh.

Mạc tiên sinh: Tiểu thổ tử, hôm nay chúng ta cùng ăn bữa tối.

Phí tiên sinh: No problem.

Mạc tiên sinh: Tôi có biết một nhà hàng nhỏ bán thức ăn bình dân không tệ, cậu không bài xích chứ?

Phí tiên sinh: Sao lại bài xích? Tôi thích đồ ăn bình dân.

Mạc tiên sinh: Ý tôi là món bài của họ chính là thịt thổ kho.

Phí tiên sinh: ...

Mạc tiên sinh: Tôi biết cậu lo rằng bản thân nói nhảm nhiều quá sẽ bị tôi ghét bỏ.

Phí tiên sinh: Anh đang nói mấy lời ngu ngốc gì đó. (làm bộ bình tĩnh)

Mạc tiên sinh: Không sao đâu, tôi không chê cậu.

Phí tiên sinh: Vậy sao, cảm ơn anh lắm nha.

Mạc tiên sinh: Nút tai 3M xài tốt lắm.

Phí tiên sinh: Anh đang làm quảng cáo sao? (nghiêng rằng nghiêng lợi)

...

Phí tiên sinh rất muốn gào một trăm lần với Mạc tiên sinh: “Tôi nhìn lầm anh rồi!!!” Hắn cảm thấy bản thân đã vô pháp phân rõ Mạc tiên sinh đến tột cùng là đang nói chuyện cười nhạt, hay y vốn đã là một người rất lạnh nhạt. Phí tiên sinh thậm may vì có đồ đệ tốt Erkin đã hấp dẫn tai mắt của Hiệp hội bát quái, không ai chú ý tới sự chậ vật của hắn. Lực hút đại ma vương của Mạc tiên sinh khiến Phí tiên sinh thường thường bị đùa đến lúng túng, chẳng qua, đã đập bình đập cho vỡ. Phí tiên sinh vô lực nghĩ bụng, lúng túng trước mặt Mạc tiên sinh vẫn tốt hơn là trước mặt người khác. (Ai nha nha, người chớ quên mất đầu sỏ gây nên a!) Chẳng qua tổng thể mà nói, cái loại khó xử nhạt nhòa đó, đã bị hành vi tỉnh rụi của Mạc tiên sinh đóng băng rồi. Mà Phí tiên sinh cũng không còn thời gian rồi rã để mà lo lắng vớ vẩn.

Mạc tiên sinh xòe xòe tay, kỳ thực y chỉ là đột nhiên phát hiện lạc thú khi đùa bốn con thổ mà thôi.

Được rồi, chủ đề kế tiếp của chúng ta là cầu huyết. Khi mà Phí tiên sinh cùng Mạc tiên sinh đang rơi vào mỹ cảnh, không vấy chút máu chó thật sự là rất có lỗi với các vị khán quan. Thế là, chúng ta đến giới thiệu nhiệm vụ bất khả thi một phát...

Câu chuyện của Erkin cùng anh họ cậu ta vẫn được duy trì mạnh mẽ ở Hiệp hội bát quái và Hiệp hội chuyện tiểu lâm, đã thành đề tài trà dư tửu hậu đứng đầu công ty K. Tình tiết trăm chuyển nghìn hồi du dương trầm bổng rung động đến tâm can, có thể nói là sản phẩm tốt nhất trong mấy năm gần đây của hai hiệp hội, tuy rằng trong đó thành phần bịa đặt cao tới 99. 999%, nhưng vẫn chiếm được sự yêu thích của đông đảo quần chúng nhân dân.

Căn cứ theo thống kê không tuyệt đối, chuyện bát quái tiêu khiển mà công nhân công ty K chờ mong nhất hiện nay chính là anh họ Erkin đến đây, mọi người chờ mong tình tiết sắp phát sinh nào sẽ đem yêu hận tình thù rối rắm của đôi anh em bà con này đẩy đến tối cao phong...

Đương nhiên, vị anh họ được vạn chúng chú mục này của Erkin đến đây cũng vô pháp đem yêu hận tình thù rối rắm của anh em bà con đẩy đến tối cao phong. Chẳng qua, hẳn chỉ là đem theo cầu huyết cần quét mà đến một cách tự nhiên vậy thôi.

* thoát tuyến: đi ra khỏi đường/khỏi câu chuyện

* tên thân mật của Erkin là Tiểu Ngả

Tô Lạc.

Phí tiên sinh nằm mơ cũng nghĩ không ra sẽ gặp cậu ta dưới tình huống như vậy.

“Phí tiên sinh, anh họ em nói buổi tối muốn mời anh ăn cơm, cảm ơn anh chiếu cố em.”

“Tiểu thổ tử, giờ cơm chiều phải đi về ngoan ngoan học thơ, nhớ điện thoại cho tôi.”

“Học trưởng, đã lâu không gặp, trông anh vẫn vậy.”

“Sư phụ, xin lỗi, là anh họ giúp em vào công ty K thực tập.”

Phí tiên sinh cắt thịt bò một cách máy móc, đầu một mảnh trống rỗng, nhìn Erkin đang hoảng sợ, nhìn Tô Lạc đang khí định thần nhân. Phí tiên sinh không biết tại sao nhớ tới hoạt động “săn tin”, cười cười, thực là nhiệm vụ bất khả thi nha. Chẳng qua, Tô Lạc, tội gì mà cậu phải thế này?

Lúc này, Mạc tiên sinh còn đang tăng ca. Y dừng bút, nhu nhu mi tâm, thấy tập thơ Shakespeare mười bốn hàng ở góc bàn, hơi hơi nhấp khước miệng một phát. Y không biết tại một xó xỉnh trong cái thành phố này, Phí tiểu thổ tử của y đang trong Hồng Môn Yến*.

Vâng.

Cầu huyết phủ xuống.

Nhà ăn. Trong góc. Ba người.

Một vị nam tử nghi ngờ là hỗn huyết ngoại quốc* đang giãy dụa bất an. Một vị nam tử nghi ngờ là công bảnh bao ưu chất* đang tản mát ra khí chất tà mị. Một vị nam tử ngụ tình anh bẽ ngoài nhả nhận anh tuần đang diện vô biểu tình... cắt cái đĩa.

Erkin sau khi giãy dụa nửa ngày, rốt cục nói quanh co: “Sư phụ, anh họ, em đi nhà vệ sinh.”

Ưu chất nam tiếp tục tản mát ra khí chất tà mị. Ngụ tình anh nam tiếp tục diện vô biểu tình... cắt cái đĩa.

Thế là đại gián điệp Erkin đầy cõi lòng thấp thỏm chi tâm, lặng lẽ lui về.

“A Ngữ học trưởng, gặp em anh thấy mất hứng sao?” Tô Lạc cười nói, khước miệng cong đến hoàn hảo.

“Két” một tiếng, dao dè nặng cái đĩa một phát, ngừng lại động tác cắt kim loại máy móc. Phí Ngữ thần nhiên nói: “Tự nhiên là cao hứng rồi.”

“Ha ha, ” Tô Lạc tựa hồ thực sự thoải mái mà bật cười, “A Ngữ, em biết rõ anh hễ căng thẳng thì nói chuyện sẽ là loại giọng điệu kỳ quái này. Mặc dù có một đoạn thời gian không gặp rồi, cũng không đến mức khách khí như thế đi?”

Phí Ngữ Phí tiên sinh lúc này một đầu cháo nhão, chỉ cảm thấy tư tư hỗn loạn, chẳng biết trả lời làm sao, thế là cố gắng bình tĩnh lấy điện thoại cầm tay ra: “Thật ngại quá, trả lời cái tin nhắn đã.”

Tô Lạc không có lên tiếng, chỉ nhìn hần. Phí Ngữ tận lực không run rẩy bấm ra một hàng chữ: Bệ hạ, mau tới cứu nô tì. Còn chưa gửi đi, chợt nghe Tô Lạc nói: “Lại muốn cầu cứu Diệp Nghiêu rồi sao?”

Phí Ngữ buông tay một hồi, tin nhắn không có gửi đi, chỉ là lặng lẽ bỏ điện thoại di động vào lại túi áo, cười gượng lắc đầu.

Một bữa cơm này ăn mà chịu đủ dần vặt, Tô Lạc một bộ như không có việc gì, cứ như thể cái gọi là vứt bỏ và rời đi chưa bao giờ xảy ra vậy.

Phí Ngũ ngoài mặt thông dong tự tại tại cắt thịt bò, trái lại đang bắt đầu thần du đại pháp*. Tô Lạc hiện tại thăng tới chức phó quản lý bộ nghiệp vụ rồi, thực là tiền đồ vô lượng, phát triển mạnh mẽ a. Còn mình thì ngược lại, vẫn là một cái kẻ toán nhỏ nhoi. Bất quá, Mạc tiên sinh cũng là tuổi còn trẻ đã lên đến tổng giám tài vụ rồi. Thế nhưng, Mạc tiên sinh năm nay rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Á, nguy rồi, cái thơ mười bốn hàng chết tiệt này. Phí tiên sinh mạnh ngẩng đầu, phát hiện Tô Lạc đang dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hắn.

“Ách, Tô Lạc, sao vậy?” Phí tiên sinh cứng ngắc mở miệng.

“A Ngũ, em nhớ hồi trước anh thích nói chuyện phiếm lảm mà, hôm nay sao lại không thấy anh nói chuyện. Có tâm sự gì sao?” Ánh mắt Tô Lạc phức tạp.

Phí tiên sinh âm thầm thở dài, kỳ thực học đệ này vẫn tùy hứng như vậy a. Năm đó một bầu nhiệt huyết theo đuổi mình, đuổi tới liền ném ở một bên, lại một bầu nhiệt huyết đi phấn đấu sự nghiệp. Sự nghiệp được chút thành tựu, nhớ tới học trưởng lảm nhảm này, thế là lại có thể trở về như không có việc gì sao? Mình đợi lâu như vậy, lại đột nhiên phát hiện kết quả kỳ thực không có ý nghĩa gì. Tiểu Lạc, rất nhiều thứ đều chậm chậm tiêu tan hầu như không còn trong sự hồi hận và tự ti tự chán rồi, mà cậu, lại không biết bản thân đã làm chuyện tàn nhẫn như thế nào.

Tô Lạc thấy Phí tiên sinh thật lâu không đáp, rốt cục không làm bộ nữa, đi thẳng vào vấn đề: “A Ngũ, anh đang giận em sao?”

Phí tiên sinh buông dao nĩa, có chút rối loạn thần kinh nắm chặt khăn tay: “Không, không có. Tôi làm gì phải giận cậu?”

Tô Lạc như thở dài một hơi: “Em biết ngay, A Ngũ tốt nhất mà.”

Kỳ thực Phí tiên sinh của các người trong lòng đang lặng lẽ quay đầu chảy lệ, mắng tiếng: Hừ, lẽ nào ta là bạch liên hoa tiện thụ sao!

Nhà ăn. Xó xinh sát vách. Ba người.

Một vị nam tử nghi ngờ là hỗn huyết ngoại quốc đang bất an giãy dụa. Một vị nữ tử nghi ngờ là bà dì quái gở đang nhin cười dữ dội. Một vị thương vụ nam một khuôn mặt nhiều chuyện đang cố gắng bình tĩnh.

Không sai, đó là người bạn nhỏ Erkin với nhiệm vụ bất khả thi đáng sợ, cùng với nữ vương Hiệp hội bát quái, cùng với hội trưởng Hiệp hội chuyện tiểu lâm xuyên quốc gia. Mà những hành vi mà bọn họ làm lúc này, tục xưng “nghe góc tường”.

Tô Lạc đột nhiên buông dao nĩa, nghiêm túc nói: “A Ngũ, em lần này thăng chức điều về tổng bộ rồi. Đầu tiên là nói cho anh, muốn cho anh một kính hỉ.”

“Ồ, kính hỉ cái gì?” Phí tiên sinh ngây ngốc hỏi.

Tô Lạc nhíu mi: “Em trở về anh mất hứng sao?”

“Ồ, chúc mừng cậu.” Phí tiên sinh ngây ngốc nói.

“A Ngũ, em biết anh vẫn giận em hồi trước đã bỏ rơi anh, nhưng mà, em đã trở về rồi...”

Ba người nghe góc tường cứng ngắc, sau đó tung hoa, nhìn có chút hả hê.

Phí tiên sinh thạch hóa vài giây, bỏ dao ăn xuống lại cầm lên, lòng bàn tay đều là mồ hôi: “Cái này, Tô Lạc tiên sinh, chúng ta không phải đã chia tay rồi sao?”

Tô Lạc híp mắt lại: “A Ngũ, anh có ý gì?”

Phí tiên sinh mặt đỏ lên, lắp ba lắp bắp nói: “Thì, thì là chúng ta chia tay cũng đã hơn một năm rồi, cậu, cậu trở về công tác, ách, chúc mừng cậu.” Nhóm ba người nghe góc tường lặng lẽ bôi cụ* mà xoay đầu qua.

“Có phải anh qua lại với người khác rồi hay không?” Tô Lạc nhất châm kiến huyết*.

Phí tiên sinh nhớ tới Mạc tiên sinh, cười ngây ngô một cái: “Ách, đúng vậy.” Bát quái tiểu thư và Chuyện tiểu lâm tiên sinh nhớ tới Mạc tiên sinh, rất ăn ý nhìn nhau cười một cái. Erkin nhớ tới Cao Lãnh chi hoa tiểu thư tăng mười bốn, lắc đầu thở dài.

“Người đó là ai?”

“Ách, cái này...” Phí tiên sinh bút rứt không yên, nhãn thần bay loạn, kết quả lại thấy được tình cảnh hắc không tưởng tượng nổi.

Một vị nam tử tinh anh nhã nhặn diện vô biểu tình dắt một vị nữ tử cao gầy đi đến, hai người mặc dù không có biểu tình ái muội gì, thế nhưng cử chỉ vô cùng thân thiết.

===chap6 con't===

* Hồng Môn Yến: Bữa tiệc tại Hồng Môn đại diện có tính chất quyết định đối với vận mệnh cả dân tộc Trung Hoa. Tóm lược mối quan hệ ngang trái giữa vị anh hùng Hạng Vũ và Hán Thái tổ Lưu Bang, là cuộc đấu trí quyết liệt giữa các vị quân sự, cũng như những kế hoạch thâm sâu ẩn đằng sau bữa tiệc Hồng môn.

* hồn huyết ngoại quốc: dòng máu lai ngoại

* ưu chất: chất lượng tốt

* thần du đại pháp: phép xuất thần

* bạch liên hoa: hoa sen trắng

* nhất châm kiến huyết: một châm thấy máu

* bôi cụ: cách nói hài hước của ‘bi kịch’

“Mạc Ngôn...” Phí tiên sinh thì thảo sững sốt.

“Trời ạ, là Boss với Cao Lãnh chi hoa tiểu thư!” Theo một tiếng thét kinh hãi, nhóm ba người nghe góc tường cũng bại lộ luôn.

Thế là.

Mọi người sum vầy ở tiệm cơm Tây, nghe góc tường, tám gian tình.

Toàn bộ hoa đào đều chạm trán, đổ au, máu chảy đầm đìa.

“Khụ, Mạc tổng giám.” Phí tiên sinh trừng mắt nhóm ba người nghe góc tường, mặt dày đánh cái bắt chuyện.

Rất hiển nhiên, Mạc tiên sinh vừa vào cửa liền thấy hắc rồi, y dắt Cao Lãnh chi hoa tiểu thư đi tới, lãnh đạm nói: “Cậu hôm nay không phải nên tặng ca sao?”

Phí tiên sinh ngớ ra.

Nhóm ba người nghe góc tường ngớ ra.

Mạc tiên sinh nhìn thoáng qua Tô Lạc, diện vô biểu tình như cũ: “Vị này là? Xem ra là chuyện rất quan trọng, không thì cậu hiếm khi vô cớ bỏ việc.”

Phí tiên sinh không hiểu ra sao, nhìn chăm chăm vào bàn tay Cao Lãnh chi hoa tiểu thư dắt Mạc tiên sinh một lúc lâu, miễn miễn cưỡng cưỡng nói: “Là học đệ thời đại học, cậu ấy vừa mới về bản thị.”

Mạc tiên sinh còn chưa trả lời, chợt nghe thấy tiếng Cao Lãnh chi hoa tiểu thư nói: “A Ngôn, anh không giới thiệu em sao?”

Phí Ngừ đầu não một mảnh trống rỗng nhìn hai người bọn họ, không biết nên làm ra biểu tình gì.

Mạc tiên sinh nhú mày, nhưng vẫn giới thiệu rằng: “Đây là em nhà, Mạc Vân.”

Cao Lãnh chi hoa tiểu thư cười nói: “Phí Ngừ, rất xin lỗi.”

Đầu óc Phí tiên sinh đã vô pháp vận chuyển, đây chính là bạo lưu chi dạ* trong truyền thuyết sao? Thực là vô phúc hưởng dùng a. Đương nhiên, bản thân nhóm ba người nghe góc tường lại vô cùng hưởng thụ.

Tô Lạc lúc này trái lại rất tự nhiên chen vào nói: “Học trưởng ở công ty nhận được chiếu cố.”

Mạc tiên sinh diện vô biểu tình nhìn Tô Lạc, không nói lời nào, hiện trường trong nháy mắt lạnh xuống. Cuối cùng, hắn chỉ là nói với Phí tiên sinh: “Đi tăng ca.”

Phí tiên sinh ngậy ngốc nhìn Mạc tiên sinh, đối chiếu khẩu hình của y mới hiểu được: thơ mười bốn hàng. Chẳng biết vì sao, Phí tiên sinh cảm thấy chính mình đột nhiên mặt đỏ rồi.

Ngụ ngụ ngơ ngơ tiếp tục bữa tối, Phí tiên sinh hoàn toàn không biết Tô Lạc nói cái gì. Hắn còn đang suy nghĩ vì cái gì đêm nay Mạc tiên sinh cũng vừa khéo đi đến nhà hàng này? Vì cái gì Cao Lãnh chi hoa tiểu thư biến thành em gái Mạc tiên sinh rồi, lẽ nào ban đầu là Mạc tiên sinh cố ý thăm dò hắn? Mạc tiên sinh vừa nãy chắc đã nhận ra Tô Lạc rồi, về nhà có nên gọi điện cho Mạc tiên sinh không đây?

Phí tiên sinh không yên lòng Tô Lạc đều nhìn vào trong mắt, hắn cay đắng cười cười: “Học trưởng...”

“Ồ, cái gì?” Phí tiên sinh nghe xưng hô đã lâu này, ngẩng đầu nhìn hắn.

Tô Lạc dừng một chút, hồi lâu mới nói: “Người cùng học trưởng qua lại chắc là vị Mạc tiên sinh lúc nãy?”

Phí tiên sinh cười cười, không trả lời.

Tô Lạc buông dao nĩa, đột nhiên nghiêm túc nói: “Học trưởng, là em sai rồi.”

Phí tiên sinh có chút nghi hoặc nhìn hắn.

“Kỳ thực lần này em bị điều về tổng bộ, không phải là vì thăng chức, mà là làm trợ lý tổng bộ quản lý nghiệp vụ mà trở về. Em ở công ty chi nhánh làm việc thuận phong thuận thủy đắc ý hí hửng, nhưng là bởi vì một đơn sinh ý mà hủy hoại bản thân. Lão nhân ở công ty chi nhánh đã sớm nhìn không vừa mắt rồi, em trái lại còn tự cho là khí thế dâng tràn, lần này bị bọn họ ngăn chân cũng là đáng đời. Học trưởng, là em sai rồi, lúc trước anh khuyên bảo em nghe không vào, chỉ có đụng phải đầu rơi máu chảy thì mới nhớ tới anh tốt ra sao. Học trưởng, chúng ta, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa hay không?”

“Tiểu Lạc...” Phí tiên sinh thở dài, nhất thời cũng không biết trả lời làm sao.

“Học trưởng, cảm tình chúng ta nhiều năm như vậy, lẽ nào anh có thể nói buông xuống liền buông xuống sao?” Tô Lạc khẩn thiết nói.

Phí tiên sinh lắc lắc đầu, nói: “Tiểu Lạc, đã hơn một năm qua tôi từng vô số lần tưởng tượng nếu cậu đột nhiên trở lại tìm tôi thì sẽ như thế nào. Tôi đã từng cho rằng mình nhất định sẽ rất vui vẻ. Nhưng giờ nghĩ lại, tất cả đều không có ý nghĩa gì. Chúng ta người còn hồn mất đã bắt đầu nhiều năm trước rồi. Cái gì mà gương vỡ lại lành đều là nói dối, gương vỡ dù cho một lần nữa ghép lại, cũng không có cách nào che giấu vết nứt trên mặt.”

Tô Lạc thở ra một hơi, cười nhẹ vài tiếng: “Học trưởng, là em có lỗi với anh, anh tức giận cũng hắn là. Thế nhưng em có tự tin lại một lần nữa theo được anh, giống như năm đó vậy!”

Phí tiên sinh ngẩn ngơ, chỉ nói: “Tôi phải đi tăng ca rồi.”

Một mình chậm rãi đi trên đường phố, Phí tiên sinh cảm thấy hôm nay quá mức không chân thực. Ánh đèn màu cùng dòng người hối hả xung quanh đều giống như bối cảnh kỳ quái, hắn mỗi một bước đều đạp lên đám mây. Một chiếc xe Buick màu đen dừng ở lề đường, người trên xe khó có được la lớn: “Phí Ngự!”

Phí tiên sinh quay đầu nhìn, là Mạc tiên sinh. Hắn niết niết lòng bàn tay, đều là mồ hôi.

“Phí Ngự, mau tới đây!”

Phí tiên sinh rề rề rà rà đi qua, ngồi vào ghế phó lái. Bên trong xe nhất thời không ai nói chuyện, trong xe đang mở chính là bài minh ca* “Tôi dễ dàng như vậy yêu người”, “Ai đến liền ôm ai, luyện ái là bản năng, không cần gánh lấy vinh hạnh độc hữu. Tên ai sẽ vẽ thành vết sẹo chói mắt, so với hoài niệm này càng sâu...” Đó đã từng là chuông điện thoại di động của Phí tiên sinh, đã từng là bài hát vì tưởng niệm một con người và quên đi một con người mà nghe, là bài hát Tô Lạc thích nhất.

Xe dừng dưới lầu nhà Phí tiên sinh, Mạc tiên sinh không có mở khóa cửa xe, bầu không khí bên trong xe cổ quái.

Phí tiên sinh cuối cùng không cố nhịn nữa, nhẹ giọng nói: “Anh để Mạc tiểu thư tiếp cận tôi, là muốn thăm dò tôi sao?”

Mạc tiên sinh quay đầu nhìn hắn, ánh mắt sáng như vậy: “Không phải, là em ấy tự chủ trương muốn đi tiếp cận cậu.”

“Vì, vì cái gì?”

“Bởi vì tôi nói cho em ấy tôi thích một người thật lâu, mỗi ngày nhìn hắn, lại không biết rằng nên mở miệng như thế nào.”

Phí tiên sinh thở dài nói: “Tôi không có tốt như vậy, một ngày nào đó anh cũng chán ghét tôi thôi.”

Mạc tiên sinh trầm mặc một hồi, nhìn vào mắt Phí tiên sinh nói: “Phí Ngữ, đừng cùng hắn bên nhau.”

Phí tiên sinh nhàn nhạt cười một phát: “Ồ.”

“Đừng cùng hắn bên nhau.”

“Ừ.”

“Tôi thực ra thích cậu thật lâu rồi.”

“Tôi hôm nay đã biết.”

“Tôi thích cậu, cho nên đừng cùng hắn bên nhau. Tôi sẽ đối xử rất tốt với cậu.”

“Ừm.”

“Tôi sẽ đối xử rất tốt với cậu., tôi vĩnh viễn cũng sẽ không ghét bỏ cậu.”

“Ừm.”

Phí tiên sinh lần đầu tiên biết rằng, thì ra Mạc tiên sinh khẩn trương lên cũng sẽ trở nên rất lảm nhảm.

Cuối cùng, Mạc tiên sinh nói: “Phí Ngữ, tôi muốn hôn cậu.”

“Gì?” Phí tiên sinh mặt đỏ rồi.

Hôn của Mạc tiên sinh mang theo mùi thuốc lá, là ướt át, là ấm áp, ôn nhu như là con người y vậy.

Phí tiên sinh nghĩ, cứ như vậy bên nhau thôi.

Đại ma vương Mạc tiên sinh, mặt than tình anh nam Mạc tiên sinh, hôn môi tuyệt không thạo Mạc tiên sinh, đều là khả ái như vậy.

===chap6 end===

* bạo liêu chi dạ: đêm có quá nhiều sự việc ko ngờ đến xảy ra

* minh ca: một thể loại

7. Chương 7: Hoàn Thành Tốt Công Tác

Ngày thứ hai đi làm thực là một hồi tai nạn a, Mạc tổng giám sát sớm liền đi đón Phế tiểu thỏ tử đi làm, thế nhưng con thỏ phế sai lại kẹt cớm.

“Cậu mà không xuống lầu liền bị muộn.” Mạc tiên sinh lãnh khốc nói.

“Boss, tôi hôm nay có thể xin nghỉ không vậy?” Phí tiên sinh vờ đáng thương.

“Phí Ngữ, trừ tiền lương.”

“...”

“...”

“VẬY, ĐỢI MỘT PHÚT ĐỒNG HỒ NỮA.” PHÍ TIÊN SINH HOANG MANG RỐI LOẠN NÓI.

MẠC TIÊN SINH KHÔNG LỜI, TRỪ TIỀN LƯƠNG THỰC RA LÀ NÓI ĐÙA THÔI.

Ở TRÊN XE, BẢNG TÍNH KHẮC CHẾ XƯA NAY CỦA PHÍ TIÊN SINH RẤT CỤC BỎI VÌ QUÁ CĂNG THẲNG MÀ BẠO PHÁT: “NÀY NÀY, ANH NÓI, BÁT QUÁI TIỂU THƯ CÓ THỂ HAY KHÔNG, ÁCH, NÓI RA A?”

“HẮN SẼ KHÔNG.” MẠC TIÊN SINH ĐÁP.

PHÍ TIÊN SINH VỘI NÓI: “VẬY, ERKIN THÌ SAO? CÒN CÓ, VÌ CÁI GÌ CHUYỆN TIỂU LÂM TIÊN SINH NGÀY HÔM QUA CŨNG Ở ĐÓ, HẮN LÀ THÀNH VIÊN NẦM VÙNG BÍ MẬT CỦA HIỆP HỘI BÁT QUÁI SAO?”

“KHÔNG RÕ.” MẠC TIÊN SINH ĐÁP.

PHÍ TIÊN SINH SỢ HÃI CẮN NGÓN TAY: “ANH NÓI, CÓ PHẢI TÔI TỪ CHÚC THÌ TỐT HƠN KHÔNG, HAY LÀ TÔI NÓI VỚI BỌN HỌ ĐÊM QUA NGHE ĐƯỢC ĐỀU LÀ GIẢ, LÀ ẢO GIÁC?”

“...”

PHÍ TIÊN SINH CHE MẶT: “AI NHA, CÓ KHI NÀO SẼ LÀM ẢNH HƯỞNG ĐẾN ANH HAY KHÔNG A, NẾU NHƯ NGƯỜI TRONG CÔNG TY BIẾT... LÀM SAO GIỜ LÀM SAO GIỜ.”

“...”

“SAO ANH KHÔNG NÓI LỜI NÀO?” PHÍ TIÊN SINH KỲ QUÁI NÓI.

“TÔI MỞ CÔNG NĂNG TỰ ĐỘNG LOẠI BỎ.” MẠC TIÊN SINH ĐÁP.

PHÍ TIÊN SINH , NÓI: “ÁCH, VẬY TẠM THỜI TẮT CÔNG NĂNG TỰ ĐỘNG LOẠI BỎ ĐI ĐƯỢC KHÔNG?”

“ĐƯỢC.” MẠC TIÊN SINH ĐÁP.

“ANH NÓI TÔI NÊN LÀM CÁI GÌ BÂY GIỜ?”

“UỶ HIẾP BỌN HỌ.” MẠC TIÊN SINH ĐÁP.

“UỶ HIẾP THỂ NÀO?” PHÍ TIÊN SINH HỨNG THÚ ĐẾN RỒI.

“TRỪ TIỀN LƯƠNG.” MẠC TIÊN SINH ĐÁP.

PHÍ TIÊN SINH PHIỀN MUỘN: “ANH KHÔNG CHỌC TÔI KHÔNG ĐƯỢC Ừ?”

“KHÔNG ĐƯỢC, NGHEÑ PHÁT HOẢNG.” MẠC TIÊN SINH ĐÁP.

PHÍ TIÊN SINH QUAY ĐẦU NÓI: “TÔI MỞ CÔNG NĂNG TỰ ĐỘNG LOẠI BỎ RỒI.”

PHÍ TIÊN SINH RẤT CUỘC KỶ KỶ CỤC CỤC CÙNG MẠC TIÊN SINH ĐẾN CÔNG TY, BỘ TÀI VỤ GIỐNG NHƯ LÚC THƯỜNG ĐAU LẠI VÀO ĐẤY MÀ CÔNG TÁC. BÁT QUÁI TIỂU THƯ, CHUYỆN TIỂU LÂM TIÊN SINH CÙNG VỚI ERKIN CŨNG CHÍNH TRỰC GIỐNG NHƯ LÚC THƯỜNG, THỰC SỰ, NGAY CẢ ÁNH MẮT ĐỀU ĐẶC BIỆT CHÍNH TRỰC, THẬT GIỐNG CÁI GÌ CŨNG CHƯA TỪNG PHÁT SINH VẬY.

PHÍ TIÊN SINH LO SỢ BẤT AN, MẠC TIÊN SINH THÌ TRƯỚC SAU NHƯ MỘT ĐIỆN VÔ BIỂU TÌNH.

GIỜ NGHỈ TRƯA, PHÍ TIÊN SINH KÉO ERKIN VÀO PHÒNG TRÀ, TÀN BẠO HỎI: “MỘT CỘNG MỘT BẰNG MẤY?”

ERKIN BUỒN BỰC NÓI: “SƯ PHỤ ANH LÀM SAO VẬY, MỘT CỘNG MỘT ĐƯƠNG NHIÊN BẰNG HAI RỒI.”

PHÍ TIÊN SINH THOẢ MÃN GẬT ĐẦU, MÓC RA MỘT KHẨU SÚNG NÓI: “NGƯỜI QUẢ NHIÊN PHẢI CHẾT.” MẮT THẤY SẮP SỬA MỘT SÚNG LẤY MẠNG.

“SƯ PHỤ, VÌ CÁI GÌ!” ERKIN HOẢNG HỐT.

PHÍ TIÊN SINH LÃNH KHỐC NÓI: “NGƯỜI BIẾT QUÁ NHIỀU.”

THẾ LÀ, CỘT NƯỚC THẮNG HƯƠNG KHUÔN MẶT ĐÁNG THƯƠNG CỦA ERKIN PHÓNG ĐẾN, LÀM CHO CẬU TA MỘT KHUÔN MẶT ĐẦM NƯỚC, RẤT KHÔNG CHẶT VẬT.

Phí tiên sinh cực kì thoả mãn thu hồi súng bắn nước, tiếp tục lãnh khốc nói: “Không cần nói lung tung, hiểu chưa? Cậu đã là một người chết rồi.”

Erkin mặt như đũa đám: “Vâng ạ. Sư phụ, em sai rồi.”

Phí tiên sinh gạt đầu, đang muốn rời đi, đã thấy bát quái tiểu thư dựa vào cạnh cửa, muốn cười không cười nhìn bọn họ. Phí tiên sinh tiếp tục lãnh khốc nói: “Cô cũng muốn thử xem sao?”

Bát quái tiểu thư cười lên: “Phí Ngữ a Phí Ngữ, thực ra thì anh biết anh sai ở chỗ nào chưa?”

“Cái gì, tôi sai chỗ nào?” Phí tiên sinh không hiểu ra sao.

Bát quái tiểu thư lời nói thâm thía: “Anh chỉ biết đến tổ chức bát quái của công ty chúng ta vẫn là chưa đủ đâu, phải biết rằng lâu soạn chữ chúng ta còn có một cái tổ chức càng lớn mạnh càng bát quái, hàm chứa mỗi một cái tầng lâu mỗi một cái công ty.”

Phí tiên sinh bình tĩnh đại ngộ nói: “Lẽ nào chuyện tiểu lâm tiên sinh là đặc phái viên của bọn họ?”

Bát quái tiểu thư đau xót gạt đầu: “Và tệ hại nhất chính là, lần này cấp cao của tổ chức muốn tra xét anh.”

“Ô?” Phí tiên sinh há hốc mồm.

“Người kia chính là Mạc Vân, nhà ăn mà các anh hẹn lần trước, đêm nay, cô ta chờ anh.” Bát quái tiểu thư cười nói.

“Cái lần tôi quên hẹn?”

Bát quái tiểu thư cười đến lòng dạ không yên: “Hong Môn Yến nhòa, Phế thổ tử huynh đệ.”

Khuôn mặt Phí tiên sinh trong nháy mắt đỏ bừng, hần quyết định từ hôm nay trở đi phải cầm hận tất cả tổ chức bát quái.

Chuyện kể rằng, phúc vô song chí, họa vô đơn chí. Buổi chiều bắt đầu không bao lâu, Phí tiên sinh liền nhận được tin nhắn của Tô Lạc: Học trưởng, đêm nay rảnh không ^ ^

Phí tiên sinh vò đầu, tẩm tặc, giả đáng yêu cái gì chứ. Ngắn gọn rành mạch đáp: Không rảnh!

Một lát sau, Tô Lạc lại gửi tin nhắn đến: Vậy đêm mai thì sao XD

Phí tiên sinh suy nghĩ, hồi: Có thể không rảnh.

Tô Lạc kiên nhẫn: Học trưởng, đừng cố viện cớ. Em hiểu rõ anh như thế, anh trạch đến vô cùng = =

Phí tiên sinh phiền muộn, vậy tính sao đây? Giữa lúc hần muốn hồi tin nhắn, phát hiện một bóng người dừng ở trước mặt. “Ách, Mạc, Mạc tổng giám.”

Mạc tiên sinh lạnh lùng nói: “Phí Ngữ, điện thoại của cậu cứ rung luôn, sẽ làm phiền đến đồng nghiệp.”

Phí tiên sinh này là bị oan a, đáng thương hề hề nhìn Mạc tiên sinh.

Thế là Mạc tiên sinh duỗi tay, nói: “Tịch thu.”

Phí tiên sinh chỉ có thể ngoan ngoãn nộp điện thoại di động lên trên, làm bộ không có nghe thấy bát quái tiểu thư cười trộm, làm bộ không có thấy chuyện tiểu lâm tiên sinh đang nhin cười.

Thẳng đến lúc tan tầm, Phí tiên sinh mới cầm lại điện thoại di động. Sau đó, hần phát hiện tin nhắn Mạc tiên sinh trả lời giúp hần thực là cực đủ sức chiến đấu: Tôi đi dương quang đạo của tôi, cậu qua cầu Nại Hà của cậu. Đừng phiền tôi!

Sau khi tan tầm, Mạc tiên sinh bày ra một khuôn mặt nghiêm túc: “Cậu vẫn chưa tìm tôi đến ôn tập tiếng Anh đâu.”

Phí tiên sinh , lấp ba lấp bắp nói: “Anh, anh đừng nói đùa, tôi mới không cần đọc thơ tình với anh.”

Mạc tiên sinh tiếp tục nghiêm túc nói: “Vậy thì cùng nhau ăn bữa tối.”

Phí tiên sinh có chút xấu hổ vò đầu: “Hôm nay có người hẹn tôi rồi.”

Mạc tiên sinh: “...”

Phí tiên sinh: “Khỏi cần tỏa lãnh khí, là em gái của anh hèn đó.”

Mạc tiên sinh: “Chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.”

Phí tiên sinh: “...” Cái này là chiếm hữu dục trong truyền thuyết sao?

Đã là mùa đông rồi, sau khi tan tầm đi ở trên đường liền cảm thấy gió lớn thật lạnh, có một cỗ khí tức hiu quạnh. Phí tiên sinh quần chặt áo khoác, đi giữa tròng cảnh người qua đường vội vã tan tầm về nhà, thực cảm thấy có vài phần không chân thực. Đường như hẳn chỉ là đang trên đường về nhà, mà cái tên gia hỏa chẳng biết có thể ăn chung bữa tối hay không, vẫn tên gọi Tô Lạc.

Phí tiên sinh hồi tưởng một phát, cùng Mạc tiên sinh quen thuộc cũng vốn vẹn non nửa năm, thế nhưng lại có thể vì y mà không chút do dự lẽ thẳng khí hùng quyết tâm buông Tô Lạc, cỡ nào thần kỳ! Mà hiện tại, hẳn cư nhiên đang trên đường đến gặp người nhà Mạc tiên sinh! Phí tiên sinh lại ngâm lên bài minh ca “Tôi dễ dàng như vậy yêu người”, đột nhiên thập phần sợ hãi nếu như ngày nào đó cùng Mạc tiên sinh tách biệt.

“Anh hỏi tôi yêu anh sâu đậm, tôi yêu anh mấy phần? Anh suy nghĩ một chút, anh nhìn một cái, ánh trăng đại diện trái tim tôi ~” Phí tiên sinh lo được lo mất đa sầu thương cảm đang chìm đắm trong ảo tưởng không thể tự kiềm chế của chính mình, lại bị một cái tin nhắn cắt ngang. Tiếng chuông tin nhắn kỳ lạ, ánh trăng đại diện trái tim tôi? Lúc nào trong điện thoại di động có bài này! Phí tiên sinh lấy điện thoại di động ra, phát hiện người gửi thư là: “Thân ái”. Nội dung tin nhắn là: “Thân ái à, buổi tối uống ít chút rượu nha, tôi sẽ rất lo lắng. Khí trời chuyển lạnh, phải nhớ mang theo áo khoác. Sớm trở về, tôi giúp em chuẩn bị bữa ăn khuya ~ moak ~ =3= ”

Phí tiên sinh ==

Đây chắc là tin nhắn gửi nhầm hồi đó? Phí tiên sinh nhất thời không biết nên mỉm cười hay là thế nào, hẳn trả lời: “Nhận được, cảm ơn honey =3=” Gió thổi tung hoa tử kinh ven đường, cánh hoa lả lướt giữa không trung, bầu không khí thực có vài phần phấn hồng. Phí tiên sinh đột nhiên cảm thấy đôi mắt có chút cay cay, xoa xoa, lau nước mắt, oán giận một câu: “Gió thiệt lớn mà.”

Mạc tiên sinh nhận được tin nhắn của Phí tiên sinh, vĩnh khước miệng khẽ cười, thì thào một câu: “Thực là thằng cha buồn nôn.” Thế nhưng loại cảm giác này thực là tâm nguyện được đền bù, hơn một năm trước khi nhận được tin nhắn Phí tiên sinh gửi nhầm, Mạc tiên sinh lần đầu tiên có loại cảm giác khát vọng ấm áp. Rất nhiều khi, ấm áp thỏa mãn trong lòng chẳng phải thứ xa xỉ gì, có lẽ chỉ là một tấm áo khoác khi trời trở lạnh, có lẽ chỉ là một cái tin nhắn tri kỷ khi không ở bên cạnh. Mạc tiên sinh đứng trước cửa sổ sát đất nhìn dòng xe như thoi đưa trên đường phố, nhìn ngọn đèn trầm nhà phía xa xa, lúc này y dị thường thỏa mãn. Y nghĩ, y cuối cùng sở hữu ấm áp của chính mình rồi —— người mà y vẫn luôn nhìn chăm chú, vẫn luôn khát vọng.

Khi mà Phí tiên sinh đang trên đường đi bộ đến nhà hàng, Cao Lãnh chi hoa Mạc Vân Mạc tiểu thư đã đến rồi. Thế là Phí tiên sinh với biểu hiện tương đối không lịch lãm thấy có chút xấu hổ, dù sao cũng là tới gặp thân hữu, Phí tiên sinh cảm thấy có chút hoảng hốt với tình huống cư nhiên không đến sớm của bản thân.

Thế là câu nói đầu tiên của Mạc Vân đã thành công đánh bại Phí tiên sinh: “Tôi thấy anh đi bộ, thế là đặc biệt đi xe đến.”

Phí tiên sinh nói: “Vậy nếu như tôi đúng hẹn, cô phải đợi hơi bị lâu.” Kỳ thực Phí tiên sinh đã đến trước thời gian 20 phút.

Mạc Vân ha ha cười nói: “Để nhìn thấy anh đỏ mặt, chờ lâu một chút cũng là đáng giá.”

Phí tiên sinh: “...”

Mạc Vân nói: “Không cần câu nệ vậy đâu, dù sao chúng ta đã từng trong một buổi đêm mỹ lệ, từ thơ từ ca phú nói tới lý tưởng nhân sinh.”

Phí tiên sinh tiếp tục sử dụng kháng nghị trầm mặc.

Mạc Vân lại ha ha cười lên: “Chọc anh thật là có thú mà, khó trách anh trai tôi cái loại người không thú vị đó cũng thích chọc anh!”

Phí tiên sinh đánh trả: “Con gái con đứa cần phải biểu hiện thực nữ một chút.”

Mạc Vân hoàn toàn bó phép: “Loại địa phương này thực nữ mà làm gì!” Không sai, bọn họ lúc này vô cùng không có phong tình mà đi hẹn ở quán lẩu ồn ào, cái loại thực dụng kinh tế nhất.

Phí tiên sinh vỗ trán: “Thỉnh nói rõ ý đồ đến đi.” Bắt đầu giọng điệu kì quái, Phí tiên sinh căng thẳng rồi.

Mạc Vân ho nhẹ một tiếng, nói: “Mạc Ngôn, nam, tuổi tác 30, sở thích hứng thú là công tác và câu cá, màu sắc ưa thích là màu đen và màu đỏ, món ăn ưa thích là đồ ăn bình dân, nơi muốn đi nhất là tất cả những chỗ an tĩnh, điều khó quên nhất nhân sinh đã trải qua là một ngày nào đó nhận được một cái tin nhắn của một thằng cha lạnh nhạt gửi nhầm, kỹ năng đặc thù là diện vô biểu tình và triệu hoán khôn vận. Nhân xưng hô phong hoán vũ đại Boss, NPC tinh phong huyết vũ cấp tối cao.”

“Gi?”

“Ảnh thực ra còn cận thị độ nhẹ, nấu ăn rất kém cỏi, tử lượng không tốt, khiết phích, không biết gấp xương cá, thỉnh thoảng nói mớ, công tác cuồng độ trung bình, có thể tùy thời mở ra công năng tự động loại bỏ một loạt các vấn đề.”

“A?”

“Anh đừng ghét bỏ anh ấy.”

“Ô? Đương nhiên sẽ không.”

“Vậy là tốt rồi, ” Mạc Vân uống sạch một cốc bia, “Vậy, nể tình tôi có thành ý như thế, anh có muốn gia nhập Liên minh bát quái chúng tôi không?”

Phí tiên sinh nghiêng răng nghiêng lợi.

Mạc Vân ngược lại vui vẻ lên: “Yên nào yên nào, thả lỏng, tôi cũng không phải cố ý muốn thăm dò anh tiếp cận anh điều tra anh đâu. Ai bảo anh là người mà anh trai tôi thích chứ?”

Phí tiên sinh lặng lẽ uống sạch một cốc bia, nhưng cũng kỳ diệu mà vui vẻ lên. Ừm, ta hiện tại là người Mạc tiên sinh thích. Cái gã Mạc tiên sinh thích ta đó, không chỉ là người trầm ổn giỏi giang tổng giám tài vụ Mạc tiên sinh công ty K, còn là cận thị độ nhẹ, nấu ăn rất kém cỏi, tử lượng không tốt, khiết phích, không biết gấp xương cá, thỉnh thoảng nói mớ, công tác cuồng độ trung bình, có thể tùy thời mở ra công năng tự động loại bỏ đại ma vương Mạc tiên sinh.

Đêm đó, Phí tiên sinh cùng Mạc tiểu thư vì tư liệu nội bộ của Liên minh bát quái mà trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Phí tiên sinh trong hoàn cảnh mỹ hảo mà tội ác ở quán lẩu này bị Mạc tiểu thư bắt tri bất giác rót cho thật nhiều bia, cuối cùng ngâm nga hát cùng Mạc tiểu thư du khoái mà trả tiền, lại ngâm nga hát du khoái mà chờ xe buýt về nhà, hoàn toàn quên mất thực ra hần đêm nay là đến gặp mặt thân hữu mà không phải đến tán gẫu bát quái. Hần không biết rằng sau khi hần bước ra khỏi cửa, Mạc tiểu thư đã hoan hô cổ vũ đem tin nhắn báo thành công gửi đến chỗ Mạc tiên sinh rồi. Thế là, tối nay có người ôm cây đợi thỏ.

Khi Phí tiên sinh chậm chậm chạp chạp đi tới dưới lầu nhà, chỉ thấy dưới lầu đỗ một chiếc xe Buick màu đen nhìn có chút quen mắt, bên cạnh xe Buick màu đen nhìn có chút quen mắt có một người nhìn có chút quen mắt đang đứng. Hần thì thảo lắm bẩm: “Í, cái người này đích thị là đại ma vương.” Sau đó ngáy ngốc hắc hắc cười lên.

Mạc tiên sinh đã chờ đến không kiên nhẫn rồi, thấy Phí tiên sinh ngáy ngốc thăm thăm thì thì, đành phải lên tiếng kêu lên: “Tiểu thỏ tử, mở cửa đi!”

“Ể, thiệt sao cà?” Phế thỏ tử đi qua chọt chọt đại ma vương, cười nói, “Mạc, Mạc tổng giám, anh tới làm cái gì?”

Mạc tiên sinh bắt đắc dĩ rút rút khóe miệng, thăm nghĩ, người này chắc uống say rồi?

Không có được câu trả lời Phí tiên sinh dụi dụi mắt, nói: “Chẳng lẽ là ta ảo giác?” Thế là vươn tay, cố sức véo cho một cái!

Mạc tiên sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phí Ngừ, đi mở cửa.”

Phí tiên sinh không buông tay, bắt y bắt nhiều* nói: “Anh tới làm chi?”

Mạc tiên sinh tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thỏ kho.”

“Ồ, thơm quá.” Không ăn được bao nhiêu đã bị rót một bụng rượu Phí tiên sinh hạnh phúc nói.

Mạc tiên sinh xoa xoa cánh tay bị véo đau, cười nhạt.

Phí tiên sinh bưng bữa ăn khuya của hắn đứng bên cạnh bàn ăn, tiếp tục cảm thán nói: “Mạc tiên sinh anh tốt ghê.”

Mạc tiên sinh tiếp tục cười nhạt: “Giờ tỉnh rồi?”

Phí tiên sinh dọn xong bữa ăn khuya, vẫy tay với Mạc tiên sinh: “Anh cũng đến ăn.”

Mạc tiên sinh lắc lắc đầu: “Tôi muốn đi tắm.”

“Hử?” Phí tiên sinh ngơ ngơ.

Mạc tiên sinh nhắc túi hành lý nhỏ của y lên, diện vô biểu tình nói: “Tôi đến ở chung cuối tuần.”

“Ồ?” Phí tiên sinh ngẩn ngẩn.

Thế là, Mạc tiên sinh... liền đi tắm rồi.

===chap7 con't===

* bắt y bắt nhiều: ko nghe theo ko buông tay

“Ánh trăng nói hộ lòng tôi“

Kỳ thực Phí tiên sinh cũng không tỉnh là uống say, chỉ là có chút bông bông bênh bênh, tửu kính* của hắn trước giờ khá chậm. Thế nhưng, chờ khi Mạc tiên sinh tắm rửa xong đi ra, tửu kính của Phí tiên sinh đã kéo lên không sai biệt lắm. Ách, biểu hiện cụ thể thì chúng ta đã từng giới thiệu qua, đó chính là, ngủ mất.

Lúc Mạc tiên sinh tắm rửa xong đi ra, liền thấy Phí tiểu thỏ tử ghé vào trên bàn cơm, chiếc đĩa trong tay còn chọc vào bữa ăn khuya của hắn. Thế là, Mạc tiên sinh cười, chẳng biết vì cái gì, thấy trường cảnh này, Mạc tiên sinh cư nhiên nhin không được nở nụ cười. Y đi qua đẩy đẩy Phí tiên sinh, chợt nghe Phí tiên sinh hằm hằm hồ hồ nói: “Ừm, thịt thỏ ăn ngon.” Mạc tiên sinh nhìn cái gáy trắng nõn của hắn mà ngẩn ngơ, lại khẽ cười: “Thằng cha ngu ngốc này là đang chào hàng mình sao?”

Nhìn xem thời gian, đã đêm khuya mười một giờ, ừm, giờ đi ngủ. Thế nhưng việc có cần gọi Phí tiên sinh dậy tắm rửa hay không khiến cho Mạc tiên sinh phạm vào chỗ khó. Đẩy hắn đi tắm rửa, thế nhưng hắn một khuôn mặt đang ngủ say; không đẩy hắn đi tắm rửa, một thân mùi rượu này thế nhưng khiến người không dám khen ngợi. Mạc tiên sinh nhu nhu thái dương, cảm thấy kế hoạch hôm nay của mình quả thực không quá chu toàn, quên dặn em gái đừng chúc cho Phí tiên sinh quá lợi hại.

Càng nghĩ, Mạc tiên sinh vẫn là quyết định đẩy Phí tiên sinh dậy tắm rửa. Thế là, Phí tiên sinh ý chí mơ hồ bị thao túng cởi quần áo, sau đó ném vào bồn tắm. Một hồi, Phí tiên sinh lại ý chí mơ hồ bị người vớt lên từ trong bồn tắm, trùm áo tắm, ném lên giường. Hắn nghĩ, gì, là người hầu ma thuật sao, thực thần kỳ! Xem ra, hắn đã đem Mạc tiên sinh đang cùng tồn tại trong một căn phòng quên mất tiêu không còn một mảnh rồi. Tắm tắc, thực là không ý thức được nguy cơ. Mà Mạc tiên sinh chỉ là nghĩ, tắm tắc, có lẽ mình nên sửa họ Liễu?

Một đêm tương đối bình tĩnh trôi qua, rõ ràng dễ thấy, nghênh đón một cái sáng sớm thê thảm.

Khi Phí tiên sinh tỉnh lại theo thói quen cọ cọ gối đầu, cảm thấy đêm qua cư nhiên phá lệ ấm áp. Từ sau khi dòng nước lạnh đột kích, Phí tiên sinh đã không có được ổ chăn ấm áp như thế này. Chẳng qua rất nhanh, hắn liền cảm thấy không thích hợp, xúc cảm áo ngủ của mình thế nào kỳ quái như vậy? Hình như

là áo tắm. Gì, tối hôm qua thế nào lại đem áo tắm mặc lên trên giường rồi? Phí tiên sinh mở mắt, thế là thăm kịch xảy ra.

Mạc tiên sinh là bị tiếng kêu thăm thiết của Phí tiên sinh đánh thức, y nhìn nhìn Phí tiên sinh một khuôn mặt chán kinh tu phần, kéo lại chăn, lãnh tỉnh mà ngẩn gợn nói: “Ngủ tiếp.”

Phí tiên sinh ngơ ngác nhìn y, sau đó nhúc nhích nhúc nhích, dùng chân xây lên một đạo phòng tuyến ở giữa hai người, cảnh giác nói: “Anh, anh thế nào lại ngủ trên giường tôi?”

Mạc tiên sinh giả bộ ngủ.

Thế là Phí tiên sinh đành phải nỗ lực tự mình hồi ức hồi ức: tối hôm qua uống rượu, về nhà, gặp phải Mạc tiên sinh, bữa ăn khuya, tắm rửa, đi ngủ. Phí tiên sinh nhớ tới người hầu ma pháp nọ, mặt đỏ lên, lỗ tai xì khói ra ngoài. Hắn lại nhúc nhích nhúc nhích, rời xa Mạc tiên sinh một chút: “Tối hôm qua là anh giúp tôi tắm?”

Mạc tiên sinh không giả bộ ngủ nữa, xoay người lại, diện vô biểu tình nhìn chằm chằm Phí tiên sinh.

Hơi nước trong tai Phí tiên sinh bốc lên lợi hại hơn, kêu lên như tiếng còi.

Mạc tiên sinh đột nhiên cười một phát, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, quần áo cũng là tôi giúp cậu cởi.”

Phí tiên sinh kêu thăm một tiếng, cả người rụt vào trong ổ chăn.

Mạc tiên sinh duỗi tay qua phòng tuyến, phi thường vô sỉ sờ loạn hai nhát, nói: “Uy, cậu sắp chín rồi đi?”

Hai người đang làm âm ỉ, bên kia chuông cửa vang lên: “Tiểu thổ tử ngoan ngoan, đem cánh cửa mở mở ra ~”

Mạc tiên sinh nhấp khước miệng, tiếng chuông nọ thì ra vẫn chưa đổi à? Y đẩy đẩy nửa chăn bên kia: “Mở cửa đi.” Không phản ứng. Mạc tiên sinh đành phải mang dép vải, tự mình đi mở cửa.

“Sinh mệnh mỹ hảo như thế, tiểu thổ tử, để chúng ta cùng nhau chạy đi!” Người ngoài cửa bày ra tư thế ngốc nghếch kiện khang bệ vệ, trên mặt ánh nắng vạn lý không mây chiếu khắp.

“Sớm.” Mạc tiên sinh nói.

Diệp Nghiêu ngây ngốc, lấy tư thế cực ngốc mà thạch hóa ở ngoài cửa.

Kỳ thực vừa mới rồi Phí tiên sinh trốn trong ổ chăn căn bản không nghe được tiếng chuông cửa, nửa ngày không có động tĩnh gì của Mạc tiên sinh, hắn ló đầu ra, phát hiện Mạc tiên sinh người không thấy đâu. Đi ra phòng ngủ, Phí tiên sinh nhất thời cảm thấy bất hảo!

Bên kia Diệp Nghiêu nhìn thấy Phí tiên sinh mặc áo ngủ thùng thình xộc xệch, một khuôn mặt đỏ nhuận hồng nhuận đi ra từ phòng ngủ, trong nháy mắt thực sự đi qua đây.

Lúc này ba người lúng túng đứng ở nơi đó, trong đầu chẳng biết vì sao đồng thời xuất hiện bốn chữ: bất gian tại trận.

Mạc tiên sinh ngấm nghĩa biểu tình hai thằng ngốc lẳng, quyết định sống chết mặc bây. Phí tiên sinh giương giương miệng, chẳng biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ là cúi đầu kéo lại áo ngủ. Diệp Nghiêu thu hồi lại cái tư thế ngu muốn chết của hắn, đột nhiên kéo dài giọng khóc thét lên: “Khuê nữ của ta ơi, con cứ như vậy rời khỏi mẹ rồi, ai nha nha, khuê nữ gả ra ngoài như bát nước hắt đi ôi ~ phải thường về nhà mẹ để nhìn xem nha ~”

Phí tiên sinh bụm mặt, lặng lẽ quay đầu đi, vì có người bạn xấu như thế này mà nước mắt đầy mặt.

Mạc tiên sinh quyết định mời Diệp Nghiêu vào cửa thật nhanh, để khỏi nhiều dân.

Thế là, ba người ngồi xếp hàng ở phòng khách, ngu ngốc.

Rốt cục, Mạc tiên sinh nhẫn không nổi, đứng lên nói: “Thỏ tử, có cà phê không?”

Phí tiên sinh lắc lắc đầu: “Có sữa bò.”

Mạc tiên sinh sờ sờ đầu hắn : “Em cùng nhạc mẫu tâm sự, ta đi làm điểm tâm.”

Phí tiên sinh: “...”

Diệp Nghiêu cười nói: “Con rể ngoan, ta liền nói con ăn ý!”

Phí tiên sinh một phát nhào qua bóp cổ Diệp Nghiêu: “Ai là khuê nữ của người, ai là khuê nữ của người a!”

Mạc tiên sinh thân mang gánh nặng đi nhà bếp, Diệp Nghiêu liền mất đi mây lại nói: “Thế nào thế nào?”

Phí tiên sinh đỏ mặt: “Loạn tưởng cái gì, chúng tôi là đơn thuần ngủ.”

Diệp Nghiêu nháy nháy mắt: “Còn không theo hấn luôn à?”

Phí tiên sinh nhăn giọng: “Chúng tôi muốn một bước một dấu chân, từ từ sẽ đến.”

Diệp Nghiêu cũng sờ sờ đầu hấn: “Khuê nữ, các con thật ngây thơ.”

Hai người đang cãi cọ, đã nghe thấy một cỗ mùi khét, Phí tiên sinh quát to một tiếng: “Không tốt, Mạc tiên sinh hấn không biết nấu cơm!”

Luống cuống tay chân cứu vớt nhà bếp rồi, ba người lặng lẽ không lời ăn xong điểm tâm, tên ăn chức Diệp Nghiêu rất có ánh mắt mà kết thúc bữa hành chức cơm thường lệ cuối tuần của hấn trước thời gian. Điều này làm cho Mạc tiên sinh rất là thưởng thức, trước khi Diệp Nghiêu đi nói: “Nhạc mẫu đi cẩn thận.” Diệp Nghiêu khoát khoát tay, tâm mẫn ý túc ưỡn cái bụng đi mất. Phí tiên sinh nghiêng răng nghiêng lợi.

Khi mà Phí tiên sinh cùng Mạc tiên sinh rảnh rỗi đang lên kế hoạch cuối tuần hai người của bọn họ, một cái tin nhắn gửi đến: Học trưởng, em chờ anh ở đại học F, chỗ cũ không gặp không về.

Phí tiên sinh vò đầu, đáng thương hề hề mà nhìn Mạc tiên sinh.

Mạc tiên sinh nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “Không cho đi.”

Phí tiên sinh tiếp tục đáng thương hề hề mà nhìn Mạc tiên sinh.

Mạc tiên sinh thở dài, sờ sờ đầu hấn: “Đi nói rõ ràng với cậu ta, chỉ cho phép một lần triệt để hạ gục.”

Phí tiên sinh hất tay y, trừng: “Anh thật xem tôi là con thỏ à!”

===chap7 end===

* tửu kính: (hình như là) tác dụng của rượu

8. Chương 8: Giai Đoạn Sống Thử

Phí tiên sinh dưới yêu cầu cường liệt của Mạc tiên sinh, ăn xong bữa trưa mới đi đại học F. Mạc tiên sinh tự mình lái xe, khí tức oán niệm mười phần. Phí tiên sinh có chút lúng túng, một đường đi bệnh cũ tái phát.

“Mạc tổng giám...”

“Không cần tan tầm rồi còn xưng hô chính thức như thế đi.” Mạc tiên sinh diện vô biểu tình.

“Mạc tiên sinh...”

“Vẫn là rất chính thức.”

Phí tiên sinh nghẹn, lại nói: “Ờ thì, anh buổi tối muốn ăn cái gì, tôi xuống bếp.”

Mạc tiên sinh lạnh lẽo rằng: “Tôi cũng không gọi ‘ờ thì’.”

Phí tiên sinh gấp rồi: “Không có mang theo âm dương quái khí như thế mà!”

Mạc tiên sinh nhần nhần mày, không phản ứng hấn.

Phí tiên sinh nhìn y hồi lâu, cười: “Anh có phải ăn dấm rồi không?”

Mạc tiên sinh tiếp tục không phản ứng hấn.

Lần này đến phiên Phí tiên sinh nhú mày: “Mạc Ngôn, đóng công năng tự động loại bỏ lại cho tôi!”

Mạc tiên sinh mắt nhìn tiền phương, không động tĩnh.

Phí tiên sinh cắn răng.

Xe dừng ở ngoài cửa đại học F, Mạc tiên sinh do dự một chút, nói: “Nếu như buổi tối không trở lại ăn cơm, phải gọi điện thoại cho tôi.”

Phí tiên sinh đã thật lâu không có kinh nghiệm để người ở nhà chờ cơm tối, có chút xấu hổ gật đầu.

Mạc tiên sinh xoa xoa đầu hắn, nhấn mạnh rằng: “Cậu phải một lần triệt để đánh bại đó.”

Phí tiên sinh hất tay y đi, tiếp tục cười ngu.

Đi giữa vườn trường đại học F, Phí tiên sinh cảm khái rất nhiều. Tựa hồ mỗi một con đường đều đặc biệt có hồi ức, cùng Tô Lạc cùng một chỗ đi qua, bản thân một mình dừng chân, bất luận có phải là vui vẻ, thì những con đường này đã từng đi qua bốn năm đại học toan diễm khổ lạt. Khi đó Phí tiên sinh đã từng giả tưởng cuộc sống cùng Tô Lạc sau khi tốt nghiệp, dù cho cả ngày đi làm không thể gặp mặt, giờ nghỉ trưa gửi cái tin nhắn cũng rất ngọt ngào. Bây giờ một lần nữa đứng giữa vườn trường, nhớ tới giả tưởng ấu trĩ ban đầu của mình, cư nhiên không biết là nên chua xót hay là tự giễu.

Đi về phía hồ nhân tạo, Phí tiên sinh bỗng nhiên nhớ lại lần trước cùng Mạc tiên sinh đến, cái đề nghị ô long đó, còn có Mạc tiên sinh đem hắc khóa ở trong xe rồi trả lời, không tự giác lại cười ngu lên. Mà Tô Lạc ngồi trên cầu treo bên hồ, xa xa nhìn thấy Phí tiên sinh mỉm cười đi tới, trong nháy mắt đó, thật giống về tới thời đại học, thật giống đây chỉ là một lần hẹn hò bình thường.

“Học trưởng, ở đây!” Tô Lạc mở miệng kêu lên.

Phí tiên sinh ngẩng đầu nhìn thấy Tô Lạc, thu lại nụ cười, bước nhanh đi qua.

Tô Lạc trên tay còn cầm ổ bánh mì đã ăn phân nửa, nhìn Phí tiên sinh tự giễu cười một cái: “Em từ sáng sớm chờ tới bây giờ, mua cái bánh mì lót dạ. Anh, anh ăn bữa trưa rồi đến?”

Phí tiên sinh nhìn thấy Tô Lạc đáng thương hề hề, có chút không nỡ mà gật đầu.

Tô Lạc tựa hồ có chút nhụt chí, ném bánh mì vào thùng rác bên cạnh, cười nhẹ một tiếng: “Lúc mới bắt đầu chờ, em nghĩ chỉ cần anh có thể đến, em cũng rất vui rồi. Thế nhưng anh đã đến rồi, em trái lại nghĩ, anh thật ngoan tâm để em đợi lâu như vậy.”

Phí tiên sinh ngồi ở bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói: “Tô Lạc, anh cũng đợi em thật lâu.”

Tô Lạc giật mình một phát, nói: “Học trưởng, xin lỗi.”

Phí tiên sinh lắc lắc đầu, có chút thương cảm nói: “Tiểu Lạc, chúng ta tách biệt cũng sắp hai năm rồi.”

Tô Lạc cười cười: “Em khi đó còn bảo anh đừng chờ em, bây giờ thực là hối hận.”

“Khi em đi bảo anh đừng chờ em, đừng tìm em. Thế nhưng, kỳ thực anh đã đợi em thật lâu. Anh nghĩ rằng em chỉ là muốn chuyển tâm công tác, anh vẫn luôn không tin em đã thực sự chán anh rồi.”

“Học trưởng...”

“Thế nhưng một năm trôi qua, em nhưng lại một chút tin tức cũng không có, anh mới dần dần bắt đầu tin tưởng, em là thật tâm muốn rời khỏi anh. Anh đã từng rất tức giận rất khổ sở, thế nhưng cũng từng nghĩ nếu như em đột nhiên xuất hiện ở trước mặt anh xin lỗi, anh vẫn là có thể tha thứ em. Thế nhưng, ” Phí tiên sinh cười một phát, đỏ viên mắt, “Thế nhưng, Tiểu Lạc, anh vẫn là chậm chậm có thể quên đi em rồi. Bởi vì, anh cho rằng một chút hi vọng cũng không có. Với lại, anh cùng Mạc tiên sinh...”

“Học trưởng, thật có lỗi, là em khi đó không hiểu chuyện.” Tô Lạc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

“Tiểu Lạc, có đôi khi anh nghĩ, nếu như không có Mạc tiên sinh, chúng ta đại khái vẫn là không có cách nào lại ở bên nhau. Bởi vì, anh đã không có tự tin nữa. Anh vẫn luôn không nói gì, kỳ thực anh là thực sự sợ hãi, sợ người khác cảm thấy anh phiền quá đông dài quá, mỗi ngày trước khi nói chuyện lúc nào cũng phải nghĩ lại mình phải chăng sẽ chọc người ghét. Kỳ thực anh thực sự không có tự tin lại cùng người nào bên

nhau nữa, anh sợ rằng mình sẽ quá độ quan tâm, anh sợ không biết thời gian hai người phải nói chuyện như thế nào mới tốt, không biết mức độ nào mới là thỏa đáng.”

“Không có, học trưởng, đều là em rất tùy hứng. Khi đó tự cho là khí thế hăng hái, đều không để lời anh nói trong lòng, lúc nào cũng cảm thấy anh mỗi ngày lải nhải. Kỳ thực em đều là nghe không vào lời anh nói mới cảm thấy anh phiền, em biết rõ anh đều là tốt với em, là em quá tự phụ rồi, ” Tô Lạc vội vã giải thích, “Em cho rằng mình có thể làm rất tốt, em vốn là nghĩ làm được thành tích ở công ty chi nhánh rồi trở về gặp anh.”

“Em gặp phiền phức?”

Tô Lạc gật đầu, có chút bối rối nói: “Đụng phải đầu rơi máu chảy, thật khờ. Rốt cục hiểu rõ làm người phải khéo đưa đẩy một chút, phải hiểu thói đời, thế nhưng đã không còn kịp rồi.”

Phí tiên sinh vỗ vỗ hán: “Bây giờ bắt đầu cũng còn kịp, em không phải điều về đây rồi sao? Từ trợ lý bắt đầu làm cho tốt, cũng là có thể, phải tin tưởng chính em.”

Tô Lạc quay đầu nhìn hán, ánh mắt sáng sáng: “Anh, thực sự đã đành lòng buông em rồi? Tuy rằng em cũng hiểu được chính mình vô liêm sỉ, thế nhưng học trưởng, em không đành. Chúng ta thực sự không thể cùng một chỗ rồi sao? Em có thể lại truy anh, chúng ta làm lại một lần nữa.”

Phí tiên sinh cười sờ sờ đầu hán: “Ngoan, anh đã cùng Mạc tiên sinh bên nhau rồi.”

Tô Lạc: “...” Đây đến tột cùng là học của ai?

Buổi chiều ngày mùa đông, cũng không tính là ánh nắng chiếu khắp, Phí tiên sinh cùng Tô tiên sinh ngồi ở ghế dài bên hồ chỗ khi xưa từng tỏ tình mà kể chuyện đã xảy ra trong hai năm nay, tỷ như chuyện Tô tiên sinh bị gài bẫy hãm hại, tỷ như chuyện Mạc đại ma vương triệu hoán khốn vận, tỷ như chuyện vị quản lý bây giờ của Tô tiên sinh tính tình rất kém, tỷ như chuyện nhiệm vụ bất khả thi của người bạn nhỏ Erkin.

Ái tình thường sẽ khiến người lãng quên thời gian, mà thời gian cũng có thể khiến người lãng quên ái tình.

Lúc chạng vạng, Tô tiên sinh hỏi Phí tiên sinh có muốn cùng ăn bữa tối không, Phí tiên sinh cười cười, đáp: Trong nhà có người đang chờ.

Tô tiên sinh bĩu bĩu môi, chỉ có thể nói: Thực là không cam lòng.

Đi ra đại học F, Phí tiên sinh vẫy chào Tô tiên sinh đang có điểm đau lòng, xoay người lại phát hiện vị trí đậu xe gần đó có một chiếc xe Buick màu đen nhìn rất quen mắt, biển số xe một chữ không sai. Hán chớp chớp mắt, chạy tới khua khua cửa xe.

Mạc tiên sinh hạ xuống cửa xe, dị thường lãnh đạm: “Ba tiếng rưỡi.”

Phí tiên sinh vui vẻ cười lên, hỏi: “Buổi tối tôi xuống bếp, anh muốn ăn cái gì?”

Mạc tiên sinh phi thường lưu loát thẳng thừng nói: “Thỏ kho, thỏ nướng, thỏ hấp, thỏ kho đông, canh thỏ...”

Phí tiên sinh cười đến thẳng không được eo: “Hây, anh ăn dấm rồi.”

Mạc tiên sinh liếc mắt nhìn hán, diện vô biểu tình nói: “Tôi chính là ăn dấm đó.”

Về đến nhà, Phí tiên sinh đi nhà bếp rửa tay làm canh, Mạc tiên sinh thì xem báo trong phòng khách. Phí tiên sinh một mình bận rộn ở nhà bếp, thế nhưng khi xoay người nhìn xuyên qua khe kính mờ thấy được Mạc tiên sinh còn đó, thì có một loại cảm giác an tâm nói không nên lời, cảm giác gia đình.

Thức ăn bình dân, ba món ăn một canh. Mạc tiên sinh tự phát tự động bày chén đĩa bưng thức ăn, Phí tiên sinh buộc lại tạp dề mang ra món canh cuối cùng sau đó ăn cơm. Một bữa cơm ăn tương đối an tĩnh, Mạc tiên sinh chỉ là theo thói quen ít lời, Phí tiên sinh thì bởi vì sự kiện ghen tuông có chút dáo dạt đặc ý mà kiên cường. Ăn cơm xong Mạc tiên sinh lại phi thường chủ động đi rửa chén, Phí tiên sinh ở một bên cắt trái cây.

“Kỳ thực anh thực sự có thể là hệ ở nhà, tôi trước đây đều cảm thấy anh có điểm không ăn khói lửa nhân gian.” Phí tiên sinh gọi chuyện.

Mạc tiên sinh vừa lau đĩa vừa hỏi: “Cái gì gọi không ăn khói lửa nhân gian?”

Phí tiên sinh nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Chính là cảm giác mỗi ngày đều có xã giao, ra vào các nhà hàng lớn, rất khó tưởng tượng anh ở nhà thổi lửa nấu cơm.”

Mạc tiên sinh gật đầu: “Cậu nghĩ đúng rồi.”

“Ể?” Phí tiên sinh buông dao gọt trái cây xuống, quay đầu nhìn y.

Mạc tiên sinh phớt đĩa lên trên cái giá, nói: “Nhà tôi không có nhà bếp.”

Phí tiên sinh nghĩ lại cũng phải, cười hì hì nói: “Anh quả thực là sát thủ nhà bếp.”

Mạc tiên sinh rửa tay, giúp Phí tiên sinh đem đĩa trái cây đến phòng khách, sau đó xoay người khinh miếu đạm tả nói: “Cho nên, Phí Ngữ, chúng ta ở chung đi.”

Phí tiên sinh = =, ngao một tiếng nhảy lên quay về nhà bếp, mặt đỏ rồi.

Mạc tiên sinh phi thường không nể tình đi trở lại, niết niết lỗ tai đỏ bừng của hắn, nói: “Phí Ngữ, chúng ta ở chung đi.”

Phí tiên sinh ngồi xổm xuống, chôn mặt vào trong khuỷu tay, ầm lên: “Mở công năng tự động loại bỏ rồi.”

Mạc tiên sinh nhấp nhấp khóe môi, cũng ngồi xổm xuống, chọt chọt hắn: “Phí Ngữ, chúng ta ở chung đi.”

Phí tiên sinh giả chết, xê a xê, đưa lưng về phía Mạc tiên sinh.

Mạc tiên sinh nhẹ cười lên, nhìn cái lỗ tai đỏ đến không thể lại đỏ kia nói: “Phế tiểu thổ tử, cậu lại chín rồi đi?”

Phí tiên sinh cảm thấy chính mình càng sống càng đi lùi, ban đầu không nói hai lời mua một căn phòng cùng Tiểu Lạc cùng một chỗ sống, thế nhưng bây giờ chỉ là một câu nói của Mạc tiên sinh mà thẹn quẫn đến không chịu nổi. Rề rề rà rà nửa ngày, hắn ló đầu ra, phát hiện Mạc tiên sinh đang rất nghiêm túc xem xét căn hộ này.

“Ê, anh muốn làm gì!” Phí tiên sinh bị ánh mắt chính trực vô cùng của Mạc tiên sinh dọa sợ.

“Nếu như tôi chuyển qua đây, gia cụ hắn có thay đổi.” Mạc tiên sinh rất chính trực nói.

Phí tiên sinh xù lông: “Ê, tôi còn không có đồng ý đâu.”

Mạc tiên sinh đi tới ngoài cửa phòng ngủ, phi thường tà ác mà ngoảnh đầu nhướng mày với Phí tiên sinh: “Đầu tiên, giường phải đổi một cái.”

Phí tiên sinh lần thứ hai mặt đỏ: “Mạc tiên sinh, anh bây giờ thoát nhìn phi thường tà ác.”

Mạc tiên sinh sờ sờ cằm, khề nhếch khóe miệng: “Tôi vẫn chưa có nói XX đâu.”

Phí tiên sinh nhào qua, muốn che miệng y: “Tiêu âm tiêu âm.”

Mạc tiên sinh trái lại ôm cổ Phí tiểu thổ tử, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Chúng ta ở chung đi, ở chung đi.”

Phí tiên sinh xì một phát cười ra: “Mạc tiên sinh, anh bây giờ giống như là đang làm nũng ấy.”

Mạc tiên sinh ngoạm lấy vành tai Phí tiên sinh, hàm hàm hồ hồ nói: “Tôi chính là làm nũng lại thế nào?”

Phí tiên sinh đẩy y ra, bưng vành tai ngăn lệ nói: “Đồng ý anh còn không được, xem như tôi nhìn lầm anh rồi!”

Mạc tiên sinh vuốt vuốt tóc Phí tiên sinh, trong đôi mắt viết lên tràn đầy xuân phong đặc ý.

Phí tiên sinh mặt ủ mày chau ngồi trên sofa phòng khách ăn trái cây, nhìn Mạc tiên sinh lần lượt từng bước đem đồ đạc trong túi hành lý nhỏ đặt vào từng chỗ một.

“Anh tuyệt đối là có dự mưu!” Phí tiên sinh nhìn hồi lâu, nhịn không được lên án.

Mạc tiên sinh một khuôn mặt nghiêm túc: “Cậu nói đúng.”

Mạc tiên sinh = =, tiếp tục suy sụp trên sô pha ăn trái cây.

Thực ra thì Phí tiên sinh không muốn bị động như vậy, nhưng mới dọn sạch đồ của một người khác ở trong phòng này không được bao lâu, liền lại có người khác dọn vào, khiến Phí tiên sinh có chút cự nự.

Mạc tiên sinh thu dọn đồ đạc xong, đi tới đẩy đẩy Phí tiên sinh: “Đi tắm rửa đi.”

“Ồ?” Phí tiên sinh kinh hãi, “Anh sẽ không là cả cái kia cũng muốn...”

Mạc tiên sinh nhìn Phí tiên sinh một khuôn mặt kinh khủng, đột nhiên cảm thấy có chút thất bại. Y thở dài một hơi, nói: “Phí Ngữ, tôi từng nói rồi, chúng ta từ từ sẽ đến.”

Phí tiên sinh nhìn y có chút không hiểu.

Mạc tiên sinh vỗ vỗ đầu Phí tiên sinh, ôm hắn vào trong lòng: “Cậu thực sự không biết tôi để ý cậu bao lâu, khát vọng cậu đã bao lâu, thế nhưng không sao cả, tôi vẫn có thể đợi thêm. Cậu cái tên đại ngốc này, tôi không có muốn nhanh như vậy đã chuyển đến cùng một chỗ sống với cậu. Tôi đến ở cuối tuần với cậu, đem đồ của tôi đặt trong phòng cậu, là hi vọng cậu chậm chậm tiếp nhận tôi, chậm chậm thích ứng tôi.”

Phí tiên sinh chôn mặt vào trong lòng Mạc tiên sinh, ôm lấy y, rầu rĩ nói: “Thật có lỗi, Mạc Ngôn.”

Tắm rửa xong, Mạc tiên sinh bắt đầu xem tạp chí kinh tế nhạt nhẽo, Phí tiên sinh mang tai phone bắt đầu hành trình vòng du của hắn. Cả phòng an tĩnh, hai người tự tiến vào hình thức cá nhân của mình.

Khi Phí tiên sinh đang chơi đến vui vẻ quên mình, nhìn thấy trên mặt bàn bên cạnh điện thoại di động nháy như đèn, sau đó bắt đầu rung. Cầm lại nhìn thử, là một cái tin nhắn, người gửi: Thân ái. Phí tiên sinh, , ngoảnh đầu ngó Mạc tiên sinh đang một bộ trình trọng xem tạp chí kinh tế, cúi đầu nhấn mở tin nhắn. Nội dung tin: Hối, ăn con thỏ có mấy giai đoạn. Phí tiên sinh đại , nghiêng đầu nghĩ nghĩ, viết rằng: Bốn giai đoạn – mở tủ lạnh, lấy thỏ ra, cắt, ăn. Trả lời xong tin nhắn, Phí tiên sinh thoát khỏi trò chơi, chờ Mạc tiên sinh trả lời tin nhắn, để xem xem y muốn làm gì.

Quả nhiên, Mạc tiên sinh bên đó cũng bắt đầu rung rồi. Phí tiên sinh quay đầu nhìn lên, phát hiện Mạc tiên sinh vẫn là một bộ trình trọng đang hồi tin nhắn. Không lâu sau, tin nhắn của Mạc tiên sinh đến rồi: Ba giai đoạn – ném lên giường, lột, ăn. Phí tiên sinh hoảng hốt, trả lời: Anh giỏi trò lưu manh! Mạc tiên sinh hồi: Suy nghĩ một phát? Phí tiên sinh hồi: Lưu manh! Mạc tiên sinh: Thực là dễ thẹn thùng = = Phí tiên sinh rơi lệ.

Kỳ thực Mạc tiên sinh cũng là một kẻ bắt động thanh sắc, có đủ muện tao.

Thế là Phí tiên sinh liền chuẩn bị trả thù, ôn ngôn nhuần ngữ nói với Mạc tiên sinh đang xem tạp chí rằng: “Mạc Ngôn, muốn ăn trái cây không?”

“Không cần.”

“Vậy muốn cà phê không?”

“Không cần.”

“Sữa bò thì sao?”

“Không cần.”

“Bánh quy?”

“...”

“Vậy muốn xem TV không?”

“...”

“Không thì chúng ta đến nói chuyện phiếm đi?”

“...”

“Anh sao đều không nói lời nào, là ghét bỏ tôi dong dài rồi sao?”

“ ... ”

“Quả nhiên, mạng của tôi hảo khổ a... Tôi muốn về nhà mẹ đẻ, chúng ta ly hôn!”

Mạc tiên sinh vẫn là không nói gì, y dùng hành động biểu thị, đó chính là —— bắt, ném, phác.

Phí tiên sinh chui thẳng vào trong chăn, cười đến hai gò má đều đỏ, lại còn ồn ào: “Đừng thế này mà, đừng tay dưng tay, tôi sợ nhột!”

Không có việc gì thì TX một phen, phác phác hồ điệp, đều là tình thú a. Cái khác? Ờ thì, tạm thời nhịn đi. Chắc chắn, Mạc tiên sinh có lẽ thật nên sửa họ Liễu?

Nửa đêm, Diệp Nghiêu đang ngồi trước máy vi tính điên cuồng gõ chữ nhận được tin nhắn, rằng: Mẹ, bạo lực gia đình a T T con muốn về nhà mẹ đẻ!

Diệp Nghiêu mừng rỡ, hỏi: Khuê nữ à, con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi, yên nghỉ đi!

Rất nhanh, tin nhắn lại đến rồi: Nhạc mẫu ăn ý!

Diệp Nghiêu cười to.

Bên này, Mạc tiên sinh rạng rỡ, Phí tiên sinh cắn góc chăn rơi lệ.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Mạc tiên sinh đầu tiên là bồi Phí tiên sinh đi mua đồ ăn, sau đó sẽ giúp cho thú cưng ăn. Buổi chiều thì vô cùng không có sáng ý mà đi ngủ trưa và hoạt động cá nhân. Buổi tối, hai người cùng nhau xem một bộ phim kinh dị Diệp Nghiêu cường liệt đề cử. Phí tiên sinh tương đối bình tĩnh, Mạc tiên sinh tương đối làm bộ bình tĩnh, thế là Phí tiên sinh trộm vui vẻ rất lâu.

Cái cuối tuần này, Phí tiên sinh nhìn bàn chải bày cùng một chỗ ở phòng tắm đều sẽ có chút xấu hổ rồi vui vẻ lên, Mạc tiên sinh tuy rằng một mực thao túng đại cục, thế nhưng cũng vì luân phiên thắng lợi mà thoải mái mãn nguyện xuân phong đắc ý.

Hai người sinh hoạt ở cùng một chỗ, vẫn là phải tự mình tìm chút việc vui. Tính cách khác biệt không sao cả, hứng thú sở thích bất đồng cũng không có ảnh hưởng gì lớn, then chốt là yêu nhau và bao dung tâm.

Được rồi, ta cũng hiểu được thật chua chát. Ờ thì, giai đoạn sống thử của Mạc tiên sinh thoát nhìn vẫn là biểu hiện không tệ.

Thế nhưng, bọn họ không biết rằng tuần mới vừa bắt đầu, nghênh tiếp bọn họ lại là phong ba tái khởi.

===chap8 end===

9. Chương 9: Luyện Tình Bị Phơi Sáng

Hội chứng ngày đầu tuần của Phí tiên sinh đã chẳng còn lợi hại, đặc biệt là dưới sự xoa dịu trù mên của Mạc tiên sinh. Ngẫm lại xem, mỗi ngày đi làm đều có thể nhìn thấy tình nhân là chuyện cỡ nào phần hồng a! Dĩ nhiên, danh từ cố định liên quan đến loại tình huống này, đó chính là —— tình yêu công sở. Mà dưới hình thức của Phí tiên sinh cùng Mạc tiên sinh, danh từ cố định của loại tình huống này cần thêm vào tiền tố “cắm kỵ” —— “cắm kỵ” tình yêu công sở. Dưới sự giải thích của tác giả, cặp dẫu ngoặc kép ở chỗ này biểu thị cường điệu.

Khụ khụ, nói dài dòng, hôm nay chính là thứ hai rồi, sinh hoạt văn phòng một tuần mới lại sắp bắt đầu rồi.

Thứ hai hôm nay, Phí tiên sinh cùng Mạc tiên sinh là cùng nhau đến công ty. Nhờ ơn Mạc tiên sinh, Phí tiên sinh hôm nay không có đến trễ, chính xác mà nói là rất sớm đã đến rồi. Thế nhưng khiến người giật mình chính là, hôm nay bộ tài vụ mọi người cư nhiên đều rất sớm đã đến. Phí tiên sinh cùng Mạc tiên sinh vừa đi vào văn phòng, ánh mắt quần chúng nhân dân đều nhất tề lấp la lấp lánh nhìn chăm chú vào hai người bọn họ, hơn nữa còn đi kèm với nụ cười quỷ dị. Phí tiên sinh bị ánh mắt sáng như tuyết của quần chúng dọa đến rồi, lấp ba lấp bắp nói: “Ha ha, mọi, mọi người sớm a, nay, hôm nay đều thật sớm a.” Quần chúng tà mị cười một cái, không ai trả lời. Phí tiên sinh sờ không được đầu, đành phải đến vị trí của mình ngồi xuống, nhìn theo Mạc tiên sinh đi về văn phòng giám đốc của y.

Chuyện tiểu lâm tiên sinh muốn nói lại thôi, vồ vồ bờ vai Phí tiên sinh, nói: “Tiểu Phí à, làm người phải khiêm tốn. Giờ đây lão ca ca ta chỉ có thể đối người nói tiết ai thuận biến* mà thôi.”

Phí tiên sinh không hiểu ra sao, vò đầu nói: “Lãnh hiền đệ, mấy ngày không gặp, lẽ nào người xuyên qua rồi? Ta nhớ người nhỏ hơn ta một tuổi mà.”

Phí tiên sinh vừa thần chí trở về, liền thấy nhiệt tâm đại tỷ một bộ trách trời thương dân nói với hắn: “Tiểu Phí à, nhà chị có cô cháu gái họ vừa về nước, tuổi còn trẻ, xinh đẹp lại có tài, để chị giúp các em giới thiệu giới thiệu?”

Phí tiên sinh kinh hãi, hoảng sợ nói: “Ấy ấy, chị à chị quá nhiệt tâm rồi, em còn không có nghĩ tới phương diện này đâu.”

Bát quái tiểu thư chớp chớp mắt, nói năng lộn xộn: “Phí Phí à, có thể chung một cái văn phòng với em chị thực là quá hạnh phúc, sắp khai ngược rồi ha ha ha ha...”

Phí tiên sinh sờ sờ da gà, nhấn mạnh: “Không cần loạn đặt tên thân mật, sẽ bị hiểu lầm đó!”

Hôm nay cư nhiên ngay cả nghiêm khắc tiên sinh cũng nhin không được nhảy vô giúp vui, một khuôn mặt nghiêm túc cảm thán nói: “Người trẻ tuổi bây giờ a...”

Phí tiên sinh bắt cuồng rồi, phát ngoan nói: “Các người tới cùng muốn như thế nào!”

Dưới sự vây xem cực kỳ tàn ác của quần chúng xung quanh, hảo đồ đệ Erkin run run rẩy rẩy đưa điện thoại di động lên, bi tình nói: “Sư phụ, đây là một cái huyết án do tin nhắn dẫn phát a!”

Phí tiên sinh cầm điện thoại di động vừa nhìn, nhất thời như bị trọng kích. Trong sát na, núi lở rồi động đất rồi trời sập rồi biển gầm rồi núi lửa phun trào rồi sao chổi đụng Địa Cầu rồi 2012 rồi người Namek* đến tập kích rồi.

Erkin một phát đỡ lấy Phí tiên sinh, bi tình nói: “Sư phụ, người phải gắng gượng a!”

Phí tiên sinh mờ mịt liếc mắt nhìn mọi người, sau đó trở tay cho Erkin một cái bạt tai: “Diễn bi tình kịch vui vẻ như thế à!”

Erkin mắt nước lưng tròng nhìn Phí tiên sinh, liền thấy Phí tiên sinh cầm điện thoại di động của hảo đồ đệ lắc mình đi đến văn phòng Mạc tổng giám, phía sau là đường nhìn bát quái lóe sáng của quần chúng nhân dân.

Phí tiên sinh vừa lách vào văn phòng Mạc tiên sinh, liền nước mắt lưng tròng nhìn Mạc tiên sinh, nói: “Tận thế rồi.”

“Thế nào?” Mạc tiên sinh đang một khuôn mặt lãnh khốc xem dự toán một quý mới của công ty.

Phí tiên sinh đi qua dâng lên điện thoại di động của hảo đồ đệ, bi tình nói: “Chính anh xem đi.”

Mạc tiên sinh cầm lấy điện thoại, chỉ thấy ở mặt trên nội dung tin nhắn như sau: Ngọt ngào đến chói mù cầu nhãn nhà người —— Căn cứ theo thăm dò nghiêm túc của liên minh bát quái, điều tra phá án, có thể xác định Mạc tổng giám cùng Phí kế toán bộ tài vụ công ty K đã đề xướng lầu đánh chữ A khơi mào tình yêu công sở cấm kỵ! Phần chữ nổi là bộ A liên minh bát quái.

Mạc tiên sinh nhú mày, nghiêng đầu nói với Phí tiên sinh: “Mạc Vân thật lợi hại, thì ra liên minh bát quái còn có phân ra bộ A và bộ B à!”

Phí tiên sinh , kháng nghị rằng: “Trọng điểm là ảnh hưởng rất xấu, tôi sẽ, sẽ bị bài xích đó, với lại đối với danh dự của anh...” Phía sau càng nói càng nhỏ giọng, nước mắt đều muốn rơi.

Mạc tiên sinh ôm lấy hắn, thay hắn lau nước mắt, nhẹ giọng nói: “Không sao hết, tôi vốn đã không hề nghĩ rằng phải che đậy giấu diếm.”

“Ô?” Phí tiên sinh ngẩn ra.

Mạc tiên sinh kéo Phí tiên sinh rồi mở cửa phòng làm việc, thì thấy quần chúng đã ngoan ngoãn ngồi tại vị trí rồi, ánh mắt còn đang sáng lấp lánh.

Mạc tiên sinh diện vô biểu tình nhìn chung quanh một vòng, lạnh lùng nói: “Truyền lưu tin nhắn như vậy rất thú vị sao?”

Các tiểu viên chức cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ: Tệ hại tệ hại, giỡn lố rồi, đại ma vương muốn bão nổi rồi!

Mạc tiên sinh vẫn một khuôn mặt nghiêm túc như cũ, khí áp trong văn phòng càng ngày càng thấp. Một phút đồng hồ trôi qua, hai phút trôi qua, đến khi ngay cả nghiêm khắc tiên sinh cũng muốn lau mồ hôi. Mạc tiên sinh ôm bờ vai Phí tiên sinh, nhẹ nhàng băng quơ nói một câu: “Phê chuẩn các người gọi Phí Ngữ tổng giám phu nhân.”

Mọi người thạch hóa.

Mạc tiên sinh thả điện thoại lại trong tay Phí tiên sinh bấy giờ đã trở thành tượng điêu khắc, vỗ vỗ bờ vai hắn, xoay người trở về văn phòng.

Ngày đó bắt đầu, biệt hiệu của Phí tiên sinh đột nhiên tăng nhiều, tỷ như: Mạc thị, Mạc phu nhân, tổng giám phu nhân, Mạc Phí Ngữ vân vân loạn thất bát tao. Quần chúng công ty K đặc biệt là bộ tài vụ đều ở trạng thái Tây Tử phủng tâm, cảm thán nói: Thì ra Mạc tổng giám là mặt lạnh Xiao Jiang a, trước đây quá coi thường y rồi!

Tuy rằng vẫn có người duy trì thái độ xem chừng loại tin tức bát quái thoát nhìn có chút không đáng tin này, thế nhưng bất bóng bất gió chẳng qua cũng là thú vui tiêu khiển mà thôi. Erkin vò vò đầu, ai oán rằng: Chúng ta chỉ là gà mờ a!

Lời an ủi của Mạc tiên sinh? Tượng điêu khắc? Quãng đời của Phí tiên sinh, khái quát một cách rút gọn là như thế này: Làm người phải bình tĩnh!

Mấy ngày trôi qua, kỳ thực Phí tiên sinh vẫn là canh cánh trong lòng, hắn biết rõ tin tức kia là ai phóng ra. Vừa xem hiểu ngay, là bút tích của cái người đứng ở đỉnh kim tự tháp liên minh bát quái Mạc Vân Mạc đại tiểu thư. Hắn trong lòng vừa tức giận lại đau lòng, rõ ràng mấy ngày trước đây còn đang uống rượu đùa vui, một ngày liền xoay người đâm sau lưng hắn một đao. Với lại Mạc tiểu thư là đại diện người nhà của Mạc tiên sinh, hành vi cô ta như vậy có phải là biểu thị rằng không thể tiếp thu bọn họ ở bên nhau hay không? Phí tiên sinh phiền não đến trà không nhó cơm không nghĩ, chỉ kém không có đập đầu xuống đất.

Trái lại Mạc tiên sinh, y thừa nhận giữ vững ngũ tự châm ngôn, mỗi ngày ăn nên ăn ngủ nên ngủ, TX quấy rối phác hồ điệp một cái cũng không quên. Ngày đó, y rốt cục nhìn không được hành vi tự ngược của Phí tiên sinh nữa, mở điện thoại di động, bấm số, sau đó nhét vào trong tay Phí tiên sinh.

Phí tiên sinh đáng thương vẫn chưa có phản ứng, ngây ngốc hỏi: “Cái gì vậy?”

Mạc tiên sinh chỉ chỉ điện thoại di động, diện vô biểu tình nói: “Mạc Vân.”

Điện thoại di động đầu bên kia rất đúng lúc truyền ra một tiếng: “Alô?”

Phí tiên sinh kinh hãi thiếu chút nữa vứt điện thoại đi luôn, khó xử đứng ở nơi đó.

Điện thoại di động bên kia đợi cả buổi không có phản ứng, đột nhiên hưng phấn nói: “Phí Ngữ? Là Phí Ngữ đi!”

Phí tiên sinh đành phải đưa điện thoại phóng tới bên tai, hàm hàm hồ hồ đáp: “Là, là tôi.”

Mạc tiểu thư hiển nhiên rất vui vẻ, oán giận rằng: “Tôi chờ điện thoại của anh với ông anh mấy ngày rồi, các người thật là lặn mất tăm a!”

Phí tiên sinh ngơ ra, sau đó thanh thanh cổ họng nghiêm túc nói: “Cô, cô vì cái gì phải làm như vậy?!”

Tiếng Mạc tiểu thư có vẻ càng vui vẻ hơn, cô cười nói: “Tôi nói cho anh thì cũng được thôi, thế nhưng Phí Ngữ, trước tiên hít thở sâu.”

Phí tiên sinh kỳ quái khó hiểu, đây là vì cái gì?

Bên kia Mạc tiểu thư cười trên nỗi đau của người khác nhanh như chớp nói: “Phí Ngữ, là ba mẹ tôi yêu cầu đó.”

Phí tiên sinh ==, nửa ngày mới nói lắp ba lắp bắp: “Cô, cô lại, lập lại lần nữa!”

Mạc tiểu thư cười nói: “Phí Ngũ, ba mẹ tôi biết chuyện hai người rồi. Vụ phơi sáng ở công ty này là bọn họ yêu cầu tôi làm như vậy đó!”

Phí tiên sinh ngây ra như phỗng, hồi lâu, hấn nước mắt lưng tròng xoay người nói với Mạc tiên sinh: “Lần này là thật sự tận thế rồi.”

Mạc tiên sinh vẫn bình tĩnh như cũ, nói: “Quả nhiên, đây là tác phong của bọn họ.”

Phí tiên sinh T T: “...”

Hôm đó, Diệp Nghiêu đang ngâm mình nhận được thư hỏa tốc thập vạn hỏa cấp, nội dung như sau: Mẹ à, con cuối tuần phải đi gặp cha mẹ chồng rồi!

Diệp Nghiêu đồng chí một cái không ngồi ổn, hung hăng sắc miếng nước tắm, làm cho hấn phát ghê tởm! Thế là hấn ác tòng đảm biên sinh, hồi đáp: Vuốt lông, không sao đâu, con có cảm giác nhân thế như vậy, bọn họ sẽ thích con.

Hồi lâu, bên kia đáp: Nhạc mẫu ăn ý!

Diệp Nghiêu cười to.

===chap9 con't===

* tiết ai thuận biến: nén bi thương mà giải quyết biến cố, là một cái thành ngữ dùng khi viếng tang lễ.

* người Namek: tộc người có sức mạnh trong Bảy viên ngọc rồng

* Tây Tử phùng tâm: chỉ bệnh trạng của mỹ nữ; xưa có chuyện Tây Thi khi buồn sầu thường ôm tim nhũ mày nhưng vẫn rất đẹp

* mặt lạnh Xiao Jiang: hình dung một diễn viên hài kể chuyện cười thì bản thân không cười, để hình thành hiệu quả đối lập

Cuối tuần ngày đó diễm dương cao chiếu, vạn lý không mây, trời trong gió mát, thực là tốt ngày để nàng dâu xấu xí gặp cha mẹ chồng a! Phí tiên sinh mặc vào âu phục phi thường nghiêm cẩn, mang theo quà biếu phi thường nghiêm cẩn, bày ra biểu tình phi thường nghiêm cẩn.

Mạc tiên sinh gật đầu: “Lần sau phải tiến cử cậu đi tham gia đàm phán.”

Phí tiên sinh khuôn mặt tinh anh rạn nứt, cào tường: “Tôi sợ lắm!”

Mạc Vân ở một bên lửa cháy đổ thêm dầu: “Không có việc gì, ba mẹ tôi rất thích loại hình tinh anh, nhìn anh tôi thì biết!”

Phí tiên sinh rơi lệ: Tôi không phải loại hình tinh anh, tôi chỉ là lớp da tinh anh mà thôi!

Chỗ mà ba Mạc mẹ Mạc hẹn là một nhà hàng kiểu Trung Quốc, Phí tiên sinh phi thường nghiêm cẩn ra sân. Thế nhưng đợi khan nửa giờ, cũng không thấy bóng dáng ba Mạc mẹ Mạc đâu. Phí tiên sinh rất ủy khuất, hấn quay đầu nhìn Mạc tiên sinh. Mạc tiên sinh bình tĩnh như cũ, nói: “Quả nhiên, đây là tác phong của bọn họ.”

Lúc giữa trưa, ba Mạc mẹ Mạc rốt cục khoan thai đến trễ. Ba Mạc là một người đứng tuổi thoát nhìn rất nghiêm túc, mặc Đường trang, một cổ phong phạm quốc học đại gia. Mẹ Mạc thoát nhìn rất trẻ tuổi, cười lên thập phần có đủ ôn hòa.

Phí tiên sinh vuốt thẳng đầu lưỡi, cổ nén căng thẳng, nói ra lời kịch kinh điển kia: “Chào bác trai, chào bác gái, cháu là bạn trai của con trai hai người. Cháu gọi Phí Ngũ.”

Ba Mạc xem xét Phí tiên sinh nửa ngày, hỏi rằng: “Lịch sử học tốt chứ?”

Phí tiên sinh bị câu hỏi này làm cho choáng váng, cẩn thận đáp: “Cháu là sinh viên văn khoa, đối lịch sử cảm thấy rất hứng thú. Trung Hoa lịch sử nghìn năm, cháu không dám nói chính mình học tốt.”

Ba Mạc gật đầu, lại hỏi: “Biết chơi cờ vây không?”

Phí tiên sinh dừng một phút, đáp: “Biết một chút, thế nhưng chơi không giỏi.”

Ba Mạc xua xua tay: “Không có việc gì, ta dạy cho cháu.” Lại hỏi: “Biết trồng hoa sao?”

Phí tiên sinh vội vàng gật đầu: “Cháu rất thích thực vật, cháu cũng có nuôi thú cưng nữa.”

Ba Mạc liếc mắt mẹ Mạc, mẹ Mạc cười nói: “Tiểu Ngữ à, ta chỉ hỏi một câu, biết làm cơm sao?”

Phí tiên sinh ưỡn ngực: “Cháu rất chắc tay.”

Thế là ba Mạc mẹ Mạc nhìn nhau cười một cái, thân mến nhiệt tình kéo tay Phí tiên sinh: “Ai, con rể!”

Phí tiên sinh ==

Mạc tiên sinh liếc bọn họ, bình tĩnh nói: “Con biết ngay.”

Mạc Vân ở một bên cười to không ngớt: “Phí, Phí Ngữ... Ha ha ha ha, nhanh lên một chút nhanh lên một chút, cầm muốn rớt xuống rồi!”

Một bữa cơm này ăn tương đối thú vị, ba Mạc căn bản là là lão ngoan đồng một cái, cầm lấy tay Phí Ngữ không ngừng nói: “Con rể, cha vợ ta trình diễn thế nào?”

Phí tiên sinh vội vã khen rằng: “Diễn rất hay rất giống như thật, cháu mồ hôi lạnh đều đi ra rồi!”

Mẹ Mạc cũng ở một bên vui tươi hơn hớn nói: “Ta vẫn luôn lo lắng Ngôn Ngôn nhà chúng ta một bó tuổi còn gả không đi, giờ thì tốt rồi! Qua vài ngày đến trong nhà, để ba mẹ ném thử thủ nghệ của con.”

Phí tiên sinh rất , thế nhưng cũng chỉ có thể liên tục gật đầu.

Mạc Vân thế mà sung sướng a, vừa ăn cơm vừa nghe ba mẹ đùa giỡn của bấu, thỉnh thoảng bị đồ ăn sặc đến. Mà Mạc tiên sinh vẫn diện vô biểu tình như cũ, thế nhưng Phí tiên sinh nhìn ra sắc mặt y đã phát xanh rồi. Phí tiên sinh âm thầm cười trộm: Đáng đời! Ai bảo anh ngay từ đầu không nói cho tôi biết thực tình, để cho tôi lo sợ lâu như vậy!

Bữa tiệc tiến vào vĩ thanh, ba Mạc cùng mẹ Mạc mới một bộ nghiêm chỉnh ngữ trọng tâm trường: “Tiểu Ngữ à, chúng ta lúc trước bảo Vân Vân thăm dò con, con sẽ không tức giận chứ?”

Phí tiên sinh vội vàng xua tay: “Không giận không giận, trưởng bối muốn khảo sát văn bối là nên làm.”

Mẹ Mạc nghiêm túc nói: “Tiểu Ngữ, kỳ thực lúc ban đầu biết Ngôn Ngôn thích con, chúng ta rất là tức giận.”

Phí tiên sinh nghi hoặc nhìn bọn họ.

Ba Mạc thở dài, hung hăng trừng Mạc Ngôn, nói: “Thích một thằng con trai thì thôi đi, còn thăm mền người ta, thực là không tiền đồ!”

Mạc tiên sinh quay đầu đi, không để ý tới bọn họ.

Mẹ Mạc vỗ vỗ tay Phí tiên sinh, lại nói: “Thế nhưng đứa nhỏ này từ nhỏ đã lãnh lãnh đậm đậm, khó có được biểu đạt cảm tình cường liệt như thế, cho nên chúng ta cũng không nghĩ ngăn cản nó. Con cháu tự có phúc của con cháu, có thể có một người nó thích thực lòng, chúng ta vẫn là rất vui mừng. Kỳ thực, căn bản người kia là ai đều không sao cả, chỉ cần là nó chân tâm thích là tốt rồi. Thế nhưng, Tiểu Ngữ con là đứa nhỏ tốt, người Ngôn Ngôn thích là con, chúng ta rất vừa ý.”

Phí tiên sinh mặt đỏ rồi.

Ba Mạc cười nói: “Tiểu Ngữ con sau này phải thường đến thăm chúng ta, chơi cờ với ta, tâm sự nữa!”

Mẹ Mạc cũng cười nói: “Nghe nói con nấu ăn rất tốt, mẹ cũng rất thích làm cơm, cuối tuần con phải thường đến trong nhà ngồi chơi đó!”

Mạc Vân nhe lưỡi, tìm người giải buồn mới là mục đích thực sự của hai người đi?

Kỳ thực chân tướng là ba Mạc mẹ Mạc sợ hãi bằng sơn lớn tuổi nam thanh niên Mạc Ngôn đồng chí sẽ cô độc sống quãng đời còn lại, rất là nỗ lực muốn vì y ghép đôi. Tiếc rằng Mạc Ngôn đồng chí mặt than quá

mức lợi hại, một mực không thể ghép đôi thành công. Cuối cùng, xuất hiện một vị hoàng tử rất cục làm tan chảy rồi băng sơn ma vương, thế là ba Mạc mẹ Mạc đành phải nhận mệnh thôi. Với lại, ai bảo Phí tiên sinh nhu thuận hiểu chuyện như thế, đặc biệt lại là nhân thể hình chộc người lớn tuổi yêu thích nữa chứ! XD

Trên đường về nhà, Phí tiên sinh còn bay trên mây kia. Mạc tiên sinh theo thói quen trầm mặc, mặc kệ sẽ người nào đó cười ngậy ngô.

Phí tiên sinh: “Ngôn Ngôn, anh thật sự là con ruột sao? Tôi cảm thấy Mạc Vân so với anh còn đáng tin hơn nhiều.”

Mạc tiên sinh: “...”

Phí tiên sinh: “Ngôn Ngôn, buổi tối muốn ăn cái gì a, tôi xuống bếp!”

Mạc tiên sinh: “...”

Phí tiên sinh: “Nếu không ngày mai liền đến chỗ ba mẹ đi?”

Mạc tiên sinh lắc đầu: “Ngày mai không được.”

Phí tiên sinh mất hứng: “Vì sao?”

Mạc tiên sinh vuốt vuốt tóc Phí tiên sinh: “Ngày mai tôi phải dọn nhà mà.”

Phí tiên sinh nghi hoặc.

Mạc tiên sinh đạm nhiên nói: “Gặp ba mẹ xong cũng nên ở chung rồi.”

Phí tiên sinh = =, Mạc Ngôn người cái tên đại phúc hắc, cư nhiên là ý đồ này!

===chap9 end===

10. Chương 10: He, Chúc Mừng Năm Mới

Mạc tiên sinh nói làm thì làm ngay, mưa rền gió dữ. Sáng sớm chủ nhật, Phí tiên sinh một miếng điểm tâm cuối cùng vẫn chưa nuốt xuống, thì có công ty dọn nhà đến gõ cửa rồi.

Biểu tình Mạc tiên sinh lãnh khốc y như khi xem dự toán báo cáo, trong tay mang theo tấm sơ đồ bố trí chủ mưu đã lâu, ở phòng khách chỉ huy nhóm công nhân bày biện gia cụ. Mà Phí tiên sinh bưng bát, ngốc nghếch đứng ở nhà ăn.

“Phòng ngủ bên này, giường bên trong trước tiên chuyển ra, sau đó sẽ đem giường mới để ở chỗ này.”

“Dem sách trong thư phòng dọn dẹp xuống, giá sách mới chuyển đến, mấy hòm sách kia đặt bên này.”

“Sô pha? Đổi!”

“Tủ quần áo? Đổi!”

“TV? Đổi!”

“Máy giặt? Đổi!”

...

Phí tiên sinh nước mắt đầy mặt: “Mạc Ngôn, tôi hận anh!”

Mạc tiên sinh ngữ trọng tâm trường rằng: “Bởi vì kích cỡ nhà cậu bày không được hai cái giường hai bộ sô pha hai tủ quần áo vân vân, của tôi chất lượng khá tốt, cho nên vẫn là dùng của tôi đi, không cần khách khí đâu.”

Phí tiên sinh T T, bưng bát thạch hóa rồi.

Thế là cuộc sống chung đụng của Phí tiên sinh và Mạc tiên sinh, bắt đầu từ chính sách sắt đá của Mạc tiên sinh.

Khoảng giữa trưa, gia cụ và vãn vãn đều đổi xong rồi, để lại các rương hành lý của Mạc tiên sinh. Mạc tiên sinh vẫy tay: “Phí Ngữ, chúng ta đến dọn dẹp nhà cửa đi.”

Giường đôi siêu thoải mái, Phí tiên sinh thay vào ra giường màu xanh đậm. Tủ quần áo của Mạc tiên sinh, là cùng một bộ với giường. Quần áo Phí tiên sinh chiếm một phần ba không gian, quần áo Mạc tiên sinh chiếm hai phần ba không gian. Hơn nữa dưới yêu cầu biến thái của Mạc tiên sinh, quần nội y của hai người đặt trong một ngăn kéo. Phí tiên sinh khó chịu kêu gào: “Có giỏi đem tất cũng thả cùng một chỗ đi.” Mạc tiên sinh sờ sờ đầu hắn, nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy.” Phí tiên sinh . Ai, nên nói cái gì mới được đây? Tiểu Phế, đây cũng không phải ký túc xá nam sinh tất thối bay đầy trời, loại uy hiếp này vô ích thôi.

Thư phòng đối cái bàn đọc sách lớn, máy tính để bàn của Phí tiên sinh để bên cạnh điều khiển trò chơi của hắn, máy tính xách tay của Mạc tiên sinh cũng chiếm lĩnh một khối địa thế có lợi. Tủ sách lớn, sách của Phí tiên sinh bày một phần ba, sách của Mạc tiên sinh bày hai phần ba. Hơn nữa Mạc tiên sinh đặc biệt phiên người, mỗi dãy là mỗi loại sách khác nhau, dựa theo trình tự đầu chữ cái mà bày. Khiến người chỉ trích nhất chính là một cái bàn nhỏ bày biện ở góc thư phòng, mặt trên bút mực giấy nghiên mọi thứ đầy đủ hết. Theo lời của Mạc tiên sinh, đây là phòng ngừa ba Mạc đột nhiên tập kích. Phí tiên sinh tưởng tượng một phát, có chút nghĩ mà sợ, vỗ vỗ lồng ngực nói, vậy thì luyện luyện thôi.

Bộ sô pha của Mạc tiên sinh rất thư thái, rạp chiếu phim gia đình của Mạc tiên sinh hiệu quả cũng rất tốt. Tủ lạnh của Mạc tiên sinh rất lớn, điều hòa của Mạc tiên sinh rất tĩnh âm, máy giặt của Mạc tiên sinh hoàn toàn tự động, lò viba và lò nướng của Mạc tiên sinh là một nhãn hiệu.

Phí tiên sinh đi chỉnh lý đi thu dọn, rồi phát cuồng: “Mạc Ngôn, đây vẫn là nhà của tôi sao!!!”

Mạc tiên sinh vội vàng bắt đầu vuốt lông: “Phí Ngữ, đây nhà của chúng ta.”

Phí tiên sinh tắt lửa, ném khăn lau một phát, rũ rượi ở trên sô pha nhìn trần nhà, lẩm bẩm nói: “Tôi sao cảm thấy thật giống đang nằm mơ?”

Mạc tiên sinh ngồi xuống bên cạnh hắn: “Không có nằm mơ. Phí Ngữ, đây nhà của chúng ta.”

Phí tiên sinh nhìn trần nhà sững sốt, đột nhiên nhảy dựng lên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi biết, thế nhưng, ai cho phép anh ngay cả đèn chùm của tôi đều đổi hả!!!”

Mạc tiên sinh vuốt lông con thỏ xù lông, nhẹ giọng nói: “Phí Ngữ, tôi chỉ là không muốn trong nhà của chúng ta có hồi ức của cậu cùng người khác.”

Phí tiên sinh đành phải lần thứ hai tắt lửa, chép chép miệng: “Anh cái người này...”

Chạng vạng, hai người đều mệt đến không muốn động đây rồi, gọi điện thoại kêu đồ ăn sẵn, cơm nước xong buông mình trên sô pha.

Phí tiên sinh sờ sờ cái bụng, cảm thán một tiếng: “No quá.”

Mạc tiên sinh cũng sát qua đây, sờ sờ bụng Phí tiên sinh, nói: “Thân ái ơi, mấy tháng rồi?”

Phí tiên sinh vỗ trán: “Lẽ nào anh thật là mặt lạnh Xiao Jiang?”

Mạc tiên sinh vô tội: “Cái gì là mặt lạnh Xiao Jiang?”

Ngay khi hai người đang liếc mắt đưa tình, đột nhiên truyền đến một trận tiếng chít chít kỳ quái.

Mạc tiên sinh ngừng lại, hỏi: “Cái gì đó?”

Phí tiên sinh nghiêng tai nghe một đổi, vội vàng nhảy dựng lên: “Hôm nay quên mất cho Răng Cửa ăn cái gì.”

Răng Cửa là cái ngoạn ý gì? Răng Cửa chính là con chuột nhà to mập ngoạn hư mất ba cái bánh xe của Phí tiên sinh.

Phí tiên sinh một mặt ném đậu phộng cho Răng Cửa một mặt giải thích với Mạc tiên sinh rằng: “Răng Cửa là một cái bánh pút-đing, là đực. Sở dĩ gọi Răng Cửa là bởi vì...” Nói còn không có nói xong, liền thấy cái tay Mạc tiên sinh vươn ra sờ Răng Cửa bị gặm cho một miếng.

Mạc tiên sinh nhú mày: “Bởi vì thích cắn người?”

Phí tiên sinh lúng túng khụ một tiếng: “Lúc nó ăn cái gì anh đừng đụng nó là được.”

Mạc tiên sinh nhìn nhìn dấu răng trên tay, đột nhiên nói: “Con vật đáng ghét.”

Phí tiên sinh , lên cơn cái gì đây, không phải mới vừa rồi còn muốn sờ nó sao.

Mạc tiên sinh sờ sờ đầu Phí tiên sinh, nói: “Vẫn là con thỏ khả ái một chút.”

Phí tiên sinh hất tay y đi, nhe răng.

Ha ha, Phí tiểu thỏ tử lạnh lợi, cắn y!

Sau khi giới thiệu chuột nhà ngốc to mập, Phí tiên sinh lại rất vui vẻ giới thiệu A Hung nhà hần với Mạc tiên sinh: “Anh biết không? A Hung thực sự rất hung dữ nha, cũng không biết là cái chủng loại gì, cứ nhiên ăn tươi hết trơn mấy con cá khác trong bể! Tôi ban đầu còn nghĩ, cá sao càng ngày càng ít rồi, sau đó có một ngày, liền chỉ còn lại có A Hung thôi.”

Mạc tiên sinh nhìn Phí tiên sinh một khuôn mặt ngây thơ vô tội, giựt khóe mắt, nghĩ thầm, là cậu quên cho cá ăn mới dẫn đến thảm kịch kiểu này đi? Chẳng qua y vẫn là có lệ nói: “Gia hỏa đáng sợ như vậy cậu còn nuôi à?”

Phí tiên sinh vô tri vô giác nói: “Anh không cảm thấy nó rất kỳ lạ sao?”

Mạc tiên sinh .=.=

Cuối cùng lên sân khấu chính là Leonardo da Vinci.

Phí tiên sinh rất vui vẻ: “Tôi rất ngưỡng mộ Leonardo da Vinci đó.”

Mạc tiên sinh nhìn trời: “Một con rùa?”

Phí tiên sinh lắc đầu: “Tôi là nói vị thời văn hoá phục hưng kia.”

“Vậy vì sao con rùa này sẽ gọi tên này? Lẽ nào Leonardo da Vinci ở trong lòng cậu chỉ là một con rùa sao?”

Ánh mắt Phí tiên sinh hồn nhiên lại vô tội: “Mạc Ngôn, lẽ nào anh cũng không xem Ninja rùa sao?”

Mạc tiên sinh bị phẩm vị kỳ quái của Phí tiên sinh triệt để đánh bại rồi, bất đắc dĩ nói: “Thú cưng của cậu đều rất đặc biệt đó.”

Phí tiên sinh gãi gãi đầu, xấu hổ nói: “Cũng không có quá đặc biệt đâu.”

Mạc tiên sinh , nghĩ thầm, mình sau này vẫn là nuôi cái loại thú cưng bình thường như con mèo con chó thôi.

Phí tiên sinh rất hưng phấn kéo Mạc tiên sinh: “Đến sân thượng xem cây tôi trồng hén?”

Mạc tiên sinh vỗ trán, nghìn vạn lần đừng xuất hiện hoa ăn thịt người cây nắp ấm và vân vân...

Mỗi người đều có một thế giới nhỏ của mình, thế giới độc nhất vô nhị. Thế giới đó không phải đều có thể mở ra được với tất cả mọi người, chỉ có người thân mật nhất mới được phép tiến vào. Mà những thói quen sinh hoạt khác với bình thường đó ghép cùng một chỗ, loại ăn ý ngầm đó khiến người cảm thấy ngọt ngào. Tỷ như nói Phí tiên sinh thích sinh vật kỳ quái, tỷ như nói Mạc tiên sinh thích tất màu trắng, tỷ như nói Phí tiên sinh vừa vào phòng tắm liền muốn hát, tỷ như nói Mạc tiên sinh phi thường thích Harry Potter. Khi mà sự giả tạo của người khác đều đã bại lộ, có thể không cần một bộ trình trọng mà giả vờ thích thú, làm cho mình có vẻ có phẩm vị như vậy, không câu nệ gì mới là thật sự vui vẻ.

Cái này, xem như là nhiệt luyện kỳ đi?

Thế nhưng Phí tiên sinh vẫn là rất phiền não, hần sợ thất niên chỉ dương gì đó, hơn nữa không chừng còn chưa đến bảy năm liền ngứa rồi thì sao? Rồi tỷ như nói duy nhất một lần luyện tình của hần đã thất bại. Lo được lo mất Phí tiên sinh đành phải hẹn người khuê mật, ách, là chị gái tri tâm Diệp Nghiêu, đi uống rượu.

Nhiều ngày không gặp, Diệp Nghiêu vẫn như cũ chớp mắt hoa đào tiểu dung tràn trề, thế nhưng trong lòng hẳn lại có một cái ngoạn ý kỳ quái đang ngồi.

“Đây là cái gì?” Phí tiên sinh giật mình.

“Một con thỏ.” Diệp Nghiêu đắc ý.

“Cái gì?”

“Một con thỏ.”

Phí tiên sinh vỗ trán: “Cậu nuôi con thỏ làm gì?”

Diệp Nghiêu ai oán nói: “Bởi vì chú thỏ quan trọng nhất trong cuộc đời tôi đã không thuộc về tôi nữa, cho nên tôi chỉ có thể an ủi tâm linh trống trải của mình như thế này.”

Phí tiên sinh sờ sờ da gà trên cánh tay: “Tôi cảm thấy cậu đối con thỏ không phải chấp nhất như vậy đâu.”

“Gì, cậu có cần trì độn như thế không?” Diệp Nghiêu nhất kinh nhất sợ* nói, khoe miệng trái lại một nụ cười khổ, “Tôi vẫn luôn thích thỏ được hay không! Lang quân cậu tổn thương trái tim tôi rồi!”

Phí tiên sinh có chút trì độn nói: “Phẩm vị thích động vật của cậu thật là kỳ quái.”

Diệp Nghiêu thở dài, nhìn trời.

Hai người uống một chút rượu, Diệp Nghiêu vỗ vỗ Tiểu Phế: “Nói đi, lại có tâm sự gì muốn chị gái tri tâm đến giải đáp.”

Phí tiên sinh bắt đầu dĩ lắc lắc đầu: “Chính là có chút lo được lo mất.”

Diệp Nghiêu cười nói: “Ai nha, loại sự tình này phải cùng tướng công của em nói đi, nói với người nhà mẹ để vô dụng thôi.”

Phí tiên sinh chán nản nằm sấp trên quầy bar, bắt đầu dĩ nói: “Tôi sợ hẳn cảm thấy tôi phiền.”

Diệp Nghiêu trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: “Có đôi khi tôi thật muốn đi đánh Tô Lạc.”

“Gì?” Phí tiên sinh vội vàng ngẩng đầu nhìn hẳn.

Diệp Nghiêu sờ sờ đầu Phí tiên sinh, trong ánh mắt là tràn đầy ôn nhu cùng bắt đầu dĩ: “Cậu có phát hiện hay không, từ khi sau khi các người chia tay, cậu càng ngày càng không có tự tin với chính mình. Cậu lúc nào cũng hoài nghi bản thân, thậm chí bắt đầu chán ghét chính mình. Tôi rất lo lắng, rồi lại chẳng biết thế nào mới có thể làm cho cậu tỉnh lại. Nhưng mà, cậu có thể luyện ái rồi, tôi thực sự rất vui vẻ. Tiểu Phế, không cần sợ đầu sợ đuôi như thế này, hảo hảo đi nói chuyện cùng Mạc tiên sinh đi. Phải tin tưởng chính cậu.”

Phí tiên sinh nhìn bạn tốt nhiều năm của mình, tâm lý là ấm áp nhu hòa. Hẳn còn chưa nói cái gì, liền cảm thấy có người vòng qua bờ vai của hẳn từ phía sau. Hẳn quay đầu lại, phát hiện cư nhiên là Mạc tiên sinh.

Mạc tiên sinh cùng Diệp Nghiêu nói chuyện, không nói hai lời đem con thỏ gốc nào đó đóng gói về nhà.

Diệp Nghiêu uống hết rượu trong ly, sờ sờ con thỏ trong lòng, vô cùng tịch mịch ai oán rằng: “Ngày hẳn rời đi tao rốt cục đến rồi, tao thương tâm quá!” Mà con thỏ trong lòng đáp lại hẳn lại là một dòng chất lỏng ấm áp. Diệp Nghiêu nhảy dựng lên la oé óe: “Ê, mày cái con thỏ chết bầm kia, cư nhiên đối xử với tao như thế, lấu thỏ chính là ngày mai của mày đó!”

Bên kia nhân viên quầy bar cũng ồn ào lên: “Diệp Nghiêu thằng khốn kia, tôi còn tưởng cậu mang theo cái ngoạn ý đàn bà gì, hóa ra thực sự là con thỏ! Mau đem ra ngoài, bản quán bar không thể mang thú cưng vào cậu không biết à!”

Diệp Nghiêu giậm chân: “Nhà bếp ở đâu? Tiểu gia ta tối nay làm lẩu thỏ cho các người!” Xung quanh một mảnh cười vang.

Phí tiên sinh ra trước quán bar ngoảnh đầu liếc mắt nhìn bạn tốt của mình, thằng cha này vẫn là tung bay nhảy nhót như vậy, mà dường như đang đè nén cái gì. Phí tiên sinh thở dài, thấp giọng nói: “Diệp Nghiêu, thật có lỗi...”

Ra quán bar rồi, tình huống của Phí tiên sinh rất không mấy lạc quan. Mạc tiên sinh vịn nắm mặt than trên mặt nhìn không ra tâm tình gì, Phí tiên sinh cũng chột dạ không dám nhìn cửa sổ tâm linh của Mạc tiên sinh.

Ta chột dạ cái gì chứ? Phí tiên sinh bĩu môi, ta lại không có bên ngoài... Thế nhưng nhìn sang Mạc tiên sinh diện vô biểu tình bên kia, Phí tiên sinh lại có chút lo âu.

Nửa ngày, Phí tiên sinh ấp úng nói: “Mạc Ngôn, anh tức giận rồi?”

Mạc tiên sinh liếc nhìn hắn một cái, không nói gì.

Phí tiên sinh cúi đầu, có chút khổ tâm, tuy rằng vừa nãy được Diệp Nghiêu cổ vũ nên tự tin chút, thế nhưng vì cái gì bây giờ hắn cảm thấy hình như có lỗi với Mạc Ngôn?

Đi tới dưới lầu nhà, Mạc Ngôn đột nhiên nói: “Tĩnh lại rồi chưa?”

“Ồ?” Phí tiên sinh ngẩng người một phát, vội vã nói, “Tĩnh lại rồi, tĩnh lại rồi.”

Mạc tiên sinh lại hỏi: “Tĩnh lại cái gì?”

Phí tiên sinh ậm ừ, nhìn trời.

Mạc tiên sinh vỗ trán, xoay người lên lầu. Phí tiên sinh lần này choáng váng, đây là thật tức giận rồi đi?

Phí tiên sinh thấp thỏm bất an đi theo phía sau Mạc tiên sinh lên lầu. Mở cửa, bật đèn, quỳ tha y bản*! Khụ khụ, đây là Phí tiên sinh tưởng tượng.

Mạc tiên sinh bảo Phí tiên sinh ngồi trên sofa, rất săn sóc rót ly nước cho hắn, sau đó nói: “Tôi không tức giận.”

Phí tiên sinh như nàng dâu nhỏ: “Mới không tin.”

Mạc tiên sinh cũng ngồi xuống: “Tâm tư của cậu tôi cũng không phải không biết, tôi đã sớm cùng Diệp Nghiêu nói chuyện qua.”

Phí tiên sinh nghiêng rằng: “Tên phản bội đó, thảo nào vừa nãy diễn kịch bi tình chân thật như thế, thì ra là sợ bị tôi bộp a.”

Mạc tiên sinh thừa nhận gật đầu: “Diễn rất tốt, tôi thiếu chút nữa cho rằng hắn thâm mểm cậu.”

Phí tiên sinh làm bộ nôn mửa.

Mạc tiên sinh lại nghiêm túc nói: “Phí Ngữ, cậu có tâm sự thì đầu tiên tìm Diệp Nghiêu thương lượng, điều này làm cho tôi rất buồn.”

Phí tiên sinh cúi đầu: “Không phải bởi vì xấu hổ nói với anh sao?”

Mạc tiên sinh lại nhịn không được vuốt lông cho phể thỏ tử, nhẹ giọng nói: “Phí Ngữ, tôi không biết thề non hẹn biển cái gì vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, những chuyện chưa đến ai có thể cam đoan đây. Thế nhưng, mỗi một ngày trước ngày nào đó không còn yêu cậu, tôi đều sẽ đối tốt với cậu. Cậu không cần lúc nào cũng nghĩ ngợi quá nhiều.”

Phí tiên sinh mặt đỏ: “Ê, anh nói như vậy không phải xỏ lá sao?”

Mạc tiên sinh rất nghiêm túc nhìn mắt Phí tiên sinh, rất nghiêm túc nói: “Lời nói thật thường thì không có dễ nghe như vậy, thế nhưng tôi rất chân tâm.”

Phí tiên sinh cười ồm ồm một cái, ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói: “Tôi bây giờ cũng là chủ nghĩa hiện thực mà...”

Bên kia Diệp Nghiêu bị đuổi khỏi quán bar ôm tâm sủng của hắn, mang theo một thân mùi khai đáng sợ nghênh ngang ngồi xe buýt, bốc mùi đến mức người xung quanh trốn mắt không ngừng.

“Tịch tịch à Tịch tịch sơn hoan nghênh người nha ~” tiếng tin nhắn vang lên, Diệp Nghiêu lấy ra nhìn một cái, là Mạc tiên sinh: Nhạc mẫu kỹ thuật diễn xuất tuyệt vời!

Diệp Nghiêu ôm con tỏ được khen vui mừng không ngớt, trả lời: Hiền tế hảo tâm kè!

Hai mươi tám âm lịch, công ty K nghỉ rồi.

Phí tiên sinh cầm tiền thưởng cuối năm phi thường vui vẻ, thế nhưng sau khi nhìn thấy con số tiền thưởng cuối năm của Mạc tiên sinh, lặng lẽ đem tiền thưởng của mình giấu đi.

Mạc tiên sinh thờ ơ lạnh nhạt: “Giấu cái gì, tiền thưởng của cậu là tôi phát.”

Phí tiên sinh không vui: “Anh bớt khích người.”

Mạc tiên sinh vỗ về hân: “Đây là cái tết âm lịch đầu tiên chúng ta cùng nhau qua, phải có ý nghĩa chút.”

Phí tiên sinh vò đầu: “Có ý nghĩa như thế nào a?”

Mạc tiên sinh hỏi hân: “Năm rồi cậu qua thế nào?”

Phí tiên sinh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Mua hàng tết, ngắm chiều xuân, cùng Diệp Nghiêu ăn chơi dạo điểm thôi.”

Mạc tiên sinh gật đầu: “Trong truyền thống còn có chút sa ngã, thật sáng ý.”

Phí tiên sinh nhìn trời, gần đây Mạc tiên sinh thực là càng ngày càng kỳ cục mà.

Mạc tiên sinh trầm mặc một hồi, lại dùng loại ngữ khí nghiêm túc phi thường gạt người đó nói: “Tôi có một kế hoạch, nhưng mà, sợ cậu tức giận.”

Phí tiên sinh nghi hoặc nhìn y.

Mạc tiên sinh móc ra hai tấm vé: “Vé này rất khó mua, tôi xếp một hàng thật dài, cậu đừng nóng giận.”

Phí tiên sinh tiếp nhận vừa nhìn, viền mắt trong nháy mắt liền đỏ. Đó là hai tấm vé ô tô đường dài, vé xe về nhà hân.

“Nghe nói cậu đã thật lâu không có về nhà, năm nay tôi cùng cậu trở về mừng năm mới đi.”

Phí tiên sinh khịt khịt, chẳng biết nói thế nào mới tốt, chỉ có thể bông đùa rằng: “Diệp Nghiêu tên đại phản bội này!”

Vé hai mươi chín âm lịch, hai người mua một đồng lớn quà tặng, vạn phần gian nan ngồi trên xe.

Phí tiên sinh kê sát vào cửa xe nhìn đại sảnh chờ xe tràn đầy người, nghĩ Mạc tiên sinh lúc đó mua vé phải nhiều phiền phức a, thế là đột nhiên liền thật cảm động thật cảm động lên.

Bên kia Mạc tiên sinh chỉnh ghế ngồi nửa ngày, đột nhiên nói với Phí tiên sinh: “Sớm biết khó chịu như thế tôi đã lái xe đưa cậu về nhà rồi.”

Phí tiên sinh trong nháy mắt cảm động điểm thẳng lên đến đỉnh, có chút xấu hổ nói: “Tôi cũng không đành để cho anh lái xe lâu như vậy.”

Mạc tiên sinh hơi hơi vênh khoe miệng một phát, thế mà xuân phong đầy mặt a.

Xe chậm rãi rời khỏi bến xe, chạy trên đường về nhà.

Phí Ngữ dựa vào cửa xe, nhìn cảnh sắc con đường hai bên chạy vội, liền cảm thấy hình như những năm ấy cũng đã xa như vậy rồi. Năm ấy vừa đậu đại học về nhà thì đầy bụng ước mơ khí thế hăng hái, năm ấy một mình về nhà vay tiền chỉ vì mua phòng cùng Tô Lạc ở bên nhau, những ký ức kia đột nhiên xa xôi mà mơ hồ. Khi đó hân thiếu chút nữa quỳ đứt cả chân, mới làm cho cha mẹ chấp nhận hân cùng Tô Lạc, thế nhưng Tô Lạc trái lại một lần cũng chưa từng cùng hân về nhà. Trong quãng thời gian Tô Lạc rời đi, mẹ mỗi lần gọi điện thoại đến đều lo lắng đến vậy: “Con và Tiểu Tô vẫn tốt chứ?” Mà hân chỉ có thể cắn chặt răng, nói: “Tốt, chúng con đều tốt.” Những nước mắt kia mĩa mai như vậy, chỉ có thể tự mình lau khô. Là hân nợ cha mẹ quá nhiều, hai năm nay một mực không dám về nhà, chỉ là sợ gặp nhau càng thương tâm.

Mạc tiên sinh nhìn phé tỏ tử phát gốc cặp mắt lại đỏ, thế là nhẹ nhàng nắm chặt tay hắn.

Phí tiên sinh quay sang, cười, mười ngón giao nhau. Tựa như Mạc tiên sinh nói, hắn không biết rõ tương lai bọn họ sẽ cùng nhau bao lâu, thế nhưng chỉ ít bây giờ, con người này nguyện ý bồi hắn cùng nhau về nhà.

Khi về đến nhà đã là buổi tối, hai người bao lớn bao nhỏ chuẩn bị cho người lớn tuổi một kinh hỉ.

Phí tiên sinh đứng trước cửa nhà cũng đã đỏ viền mắt, hắn giơ tay lên, lại xoay qua đây nhìn Mạc tiên sinh, ánh mắt sáng như vậy.

Mạc tiên sinh ấn xuống một cái hôn tại trán hắn, giúp hắn nhấn chuông cửa.

Bên trong nhà đáp: “Ôi, đến đây, là ai vậy?”

Phí tiên sinh vừa chảy nước mắt vừa cười nói to: “Ba mẹ, là con, chúc mừng năm mới!”

— Phé thoại tiên sinh chính văn hoàn —

* Nhất kinh nhất sạ: chỉ người tinh thần vô cùng căng thẳng hoặc hưng phấn, hành vi cử chỉ khoa trương khác thường, khiến người chán kinh. Có lúc cũng chỉ biểu tình và cảm tình đều rất phong phú và đúng chỗ.

* Quy tha y bản: một loại thủ đoạn nghiêm phạt thời cổ, yêu cầu người bị nghiêm phạt quỳ gối lên tấm gỗ giặt quần áo (cái bàn xát), bởi vì trên đó có răng cưa, đầu gối sẽ phi thường thống khổ. Thời nay chủ yếu dùng trong trường hợp muốn nói lão công chịu lão bà nghiêm phạt.

11. Chương 11: Phiên Ngoại Một: Phương Pháp Thoát Khỏi Lời Nguyên Của Đại Ma Vương

Đây vẫn là thời gian mà Phí tiên sinh và Mạc tiên sinh vừa ở chung không bao lâu sau.

Buổi tối thứ sáu, Phí tiên sinh và Mạc tiên sinh tắm rửa xong, nhưng còn chưa tới giờ đi ngủ. Phí tiên sinh chơi PSP ở trên giường, Mạc tiên sinh đeo kính mắt bật đèn bàn đọc sách ở một bên. Chuyện là tối nay vận khí Phí tiên sinh thực sự không tốt, thế là buồn chán ném máy chơi game qua một bên, chuẩn bị quấy rầy Mạc tiên sinh.

“Mạc tiên sinh, anh biết truyền thuyết nội bộ công ty K về đại ma vương không?” Phí tiên sinh cười xấu xa.

Mạc tiên sinh liếc con tỏ cười gian trá nọ, tiếp tục đọc sách.

Phí tiên sinh không cam lòng, lại nói: “Biết đại ma vương công ty chúng ta là ai không?”

Mạc tiên sinh buông sách xuống, một phát xoay người áp chế Phí tiên sinh, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng hỏi: “Biết tại sai gần đây cậu tiếp cận đại ma vương mà không xui xẻo không? Đó là bởi vì qua lại với tôi, vì là hôn môi với tôi. Muốn triệt để thoát khỏi khổ vận chứ? Vậy thì...”

Phí tiên sinh giãy dụa, bịt miệng Mạc tiên sinh, không thể tin được nói: “Anh thế nào biết?”

Mạc tiên sinh gỡ kính mắt xuống, cười tà mị một cái: “Cũng không nghĩ lại em gái tôi là ai.”

Bấy giờ Phí tiên sinh mới phát hiện Mạc tiên sinh thực là lòng dạ cực thâm a, thế là giãy dụa giãy dụa, muốn đẩy Mạc tiên sinh từ trên người xuống: “Ây, anh nặng chết mất.”

Mạc tiên sinh phà hơi bên tai Phí tiên sinh: “Có muốn thoát khỏi lời nguyên của khổ vận đại ma vương không đây?”

Phí tiên sinh đỏ cả mặt oằn mình đứng dậy, cực kì không phối hợp: “Đánh tới đại ma vương!”

Mạc tiên sinh không nói hai lời, tay trực tiếp luồn vào dưới áo ngủ của Phí tiên sinh. Thế là Phí tiên sinh tức vũ khí: “Dừng, dừng tay! Lạnh chết mất... Hơ hơ... Nhột, tôi sợ nhột!”

Mạc tiên sinh rất nghiêm túc nhìn Phí tiên sinh, thấp giọng nói: “Phí Ngử, chúng ta zu...” Còn có một chữ “o” bị Phí tiên sinh bịt lại.

“Không cho nói ra!” Phí tiên sinh thực là một người dễ dàng thẹn thùng a =.=

Mạc tiên sinh rất hiểu chuyện gạt đầu: “Vậy thì trực tiếp hành động thôi.” Thế là nhanh tay lẹ mắt lột da con thỏ.

Phí tiên sinh nổi lửa, cứ ồn ào: “Tắt đèn tắt đèn.”

Mạc tiên sinh kiên định nói: “Không được!”

Phí tiên sinh bắt đắc dĩ, đành phải đập bình đập cho vỡ, lấy dầu bôi trơn và áo mưa trong tủ đầu giường ra. Hắn cũng hết sức nghiêm túc nhìn Mạc tiên sinh, nói: “Thực ra hồi giờ tôi là Top, thuần, thuần đàn ông!”

Mạc tiên sinh tưởng tượng trường cảnh Phí tiên sinh áp chế Tô Lạc, gạt đầu: “Cũng có khả năng đó.”

Phí tiên sinh xù lông: “Cái gì có khả năng chứ, vốn chính là! Cho nên, anh nằm sấp xuống!”

Mạc tiên sinh nhìn công cụ phạm tội của Phí tiên sinh, chớp mi: “Nhưng tôi không thích vị dầu tây đâu!”

Phí tiên sinh mặt đỏ: “Nói nhảm nhiều như vậy, tôi thích thì được rồi!”

“Cậu không nói lý gì cả, đàm phán huỷ bỏ, vũ lực giải quyết.” Thế là Mạc tiên sinh lại gọn gàng lưu loát áp đảo Phí tiên sinh.

Phí tiên sinh ba chân bốn cẳng giãy dụa, lại bị Mạc tiên sinh dùng vũ lực trấn áp. Còn muốn hô to đả đảo Mạc Ngôn đại ma vương nữa kia, nhưng đã bị bịt lại hôn đến mềm nhũn. Mạc tiên sinh trao một nụ cười tà ác cho Phí tiên sinh, liếm liếm môi, sau đó trực tiếp tập kích ngực. Phí tiên sinh cũng chỉ có thể ưm ưm a a: “Đồ khốn, anh là phần tử bạo lực, không cho vũ lực giải quyết!”

Mạc tiên sinh vươn bàn tay ác ma ra trực tiếp lần theo vùng mẫn cảm của Phí tiên sinh, nhấp khóa miệng: “Phí Ngử, thật mẫn cảm a.”

Phí tiên sinh ngán lẹ, nói cũng nói không nên lời, chỉ có thể tiếp tục ưm ưm a a bỏ cuộc hết chống cự.

Mạc tiên sinh chớp thời cơ thăm dò xong xuôi tình địch, mang đồ trang bị, làm đủ hết thấy chiến tiền chuẩn bị, ồ ạt tiến công...

Tác giả thực sự không có thiên phú miêu tả trường cảnh chiến tranh lần đó, nói ngắn gọn chính là công, là thủ, lại là công, cửa thành mở rộng ra là thụ, sau đó cờ trắng tước vũ khí đầu hàng. Rồi sau đó sẽ có uyên ương hí thủy, sau đó lại công rồi lại thủ rồi cửa thành lại mở rộng ra lại thụ. Ngày thứ hai tất có một người nằm trên giường không dậy, mắng to cầm thú.

Trên đây chính là thành quả tác giả nói không chủ định, hoan nghênh mọi người ném cà chua và trứng thối. Lại còn, các vị trừ tịch đoàn viên, tết âm lịch khoái nhạc!

Ôi chộ ôi, phải ăn nhiều rau dưa hoa quả, thịt không nên ăn nhiều a. Đội cái nồi trốn...

12. Chương 12: Phiên Ngoại Hai: Có Thể Làm Gì Ở Văn Phòng

Bữa đó là sau khi công ty K được nghỉ, Phí tiên sinh đi cùng Mạc tiên sinh quay lại văn phòng lấy tư liệu.

Nghĩ lại ngày thường ở trong văn phòng tổng giám toàn là yêu ma thần thánh a, hơn nữa còn có khốn vận đại ma vương canh gác, ai dám tùy tiện xông bậy. Hôm nay Phí tiên sinh vô cùng oai phong đặt mông ngồi trên ghế da của tổng giám, hất cằm nói: “Mạc Ngôn, gần đây cậu kì cục lắm đó, mỗi ngày đến trễ, có phải muốn trừ tiền lương hay không?”

Mạc tiên sinh căn bản không để ý tới hắn, vẫn mặt không biểu tình sắp xếp tư liệu như cũ.

Phí tiên sinh chuốc lấy mất mặt, đành phải tự giỡn tự đùa, tự mình đứng dậy chạy đến trước bàn nói: “Thật có lỗi, Phí tổng giám, em biết sai rồi.” Sau đó hắn lại chạy về ngồi yên vị trên ghế, cười như không cười mà đáp: “Biết sai rồi? Đến đây, bóp vai cho đại gia ta.”

Mạc tiên sinh liếc mắt nhìn thẳng hề nọ, bỗng nhiên nói: “Tình yêu công sở cấm kị, biết ở văn phòng có thể làm cái gì không?”

Phí tiên sinh rùng mình một phát, tưởng tượng cảnh mình bị Mạc tiên sinh đè trên bàn công tác, vội vàng nói: “Mạc Ngôn anh YD quá, không thể xằng bậy.”

Mạc tiên sinh chớp mi: “Có muốn thử xem không?”

Phí tiên sinh ôm ngực: “Phi lễ a.”

Mạc tiên sinh sát qua đây, hai người chớp mũi dán chớp mũi, cười khê: “Tôi có thể ở trong văn phòng tôi, bỏ tiền mừng tuổi vào tiền thưởng cuối năm của cậu.”

“Có ý gì?” Phí tiên sinh ngơ.

“Với cái kiểu điểm danh của nàng, tiền thưởng cuối năm làm sao có thể giống như người khác đây? Cho nên ta chỉ đành tự mình móc túi áo thảo ái phi vui lòng thôi.” Mạc tiên sinh bắt đầu nói.

Phí tiên sinh gục đầu: “Thì ra là anh lừa gạt a, tôi còn nghĩ thế nào lại còn cao hơn năm rồi nữa chứ. Ai, công toi vui vẻ một hồi.” Chẳng qua hắn lại nhanh chóng xác xược lên: “Ai muốn tiền mừng tuổi của anh a, chỉ có con nít mới cần tiền mừng tuổi thôi.”

Mạc tiên sinh xoa đầu hắn.

Về đến nhà, chỉnh lý đồ tết và quà mang về quê xong. Trước khi đi ngủ, đột nhiên Mạc tiên sinh nói: “Hôm nay tôi gạt cậu đấy.”

Phí tiên sinh mệt mỏi, mơ mơ màng màng hỏi rằng: “Cái gì cơ?”

“Tiền thưởng cuối năm nay của cậu chính là nhiều như vậy, ” Mạc tiên sinh tắt đèn, “Bởi vì cậu dẫn dắt một thực tập sinh, với lại sau khi quen tôi cậu cũng không có đến trễ nữa.”

Phí tiên sinh lăm bầm lăm bầm: “Đồ con lừa.”

Mạc tiên sinh im lặng một hồi, tự dưng ghé tới bên tai Phí tiên sinh nói: “Tôi sợ nếu như làm ra chuyện gì không phù hợp ở văn phòng, sau này sẽ hết cách yên lòng làm việc, chắc chắn mãi đầu óc đều là dáng vẻ cậu nằm sấp trên bàn làm việc.”

Phí tiên sinh sững sờ, mặt đỏ phừng, cả người bực ở trong chăn bịt bùng nói: “Đi ngủ!”

Mạc tiên sinh đặc ý vênh khöhe miệng một phát, ưn, TX thành công.

Ở văn phòng có thể làm cái chuyện xấu gì? Khụ, vẫn là an phận chút đi.

13. Chương 13: Phiên Ngoại Ba: Ký Sự Nhà Mẹ Đẻ: Mẹ Vợ Nương Nương Chính Quy

Tết âm lịch năm nay, ba Phí với cả mẹ Phí nhận được kinh hỉ và kinh hách rất lớn. Hỉ chính là con trai về nhà mừng năm mới, hách chính là vốn đang một học đệ làm sao lại biến thành thủ trưởng rồi. Khụ, đây là một chuyện đáng sợ đến chừng nào a, gần vua như gần cọp! Chẳng qua con cọp này nhìn ra rất ổn trọng giỏi giang, con trai mình thì kém xa.

Thế là mẹ Phí rất nhiệt tình: “Lãnh đạo à, Phế Phế cho ngài thêm phiên phúc rồi.” Lãnh đạo đầu tiên là lãnh đạo, bạn trai cái gì trước tiên sang bên đứng đi.

“Không có ạ, cậu ấy làm việc rất nghiêm túc.” Mạc lãnh đạo vội vã tỏ thái độ.

Ba Phí cũng vô giúp vui: “Thằng nhóc hư thân này từ nhỏ đã không có quan niệm thời gian, nhất định thường xuyên đến trễ rồi?”

Mạc lãnh đạo gật đầu: “Có đôi khi sẽ, nhưng hiện tại đã sửa đổi rồi.” Đó là, phải xem đi làm chung với ai đã.

Phí tiên sinh ở bên cạnh rất phiên muộn, cái này là chính thức viếng nhà mất rồi.

Hôm nay là đêm ba mươi, buổi chiều mẹ Phí bận nhồi nhân bánh, làm bao sủi cảo. Phí tiên sinh thấy hai đại lão gia đang xem TV trò chuyện vui vẻ bên kia, bèn chạy đi bao sủi cảo cùng mẹ mình.

“Phế Phế à, Tiểu Tô đâu?” Mẹ Phí hỏi.

Phí tiên sinh vừa làm sủi cảo vừa bình thản nói: “Tan rồi ạ.”

Mẹ Phí đỏ mắt: “Mày cái đứa nhỏ xui xẻo này, hai đứa chúng mày đều đã bao nhiêu năm, thế nào nói chia liền chia, muốn làm cho mẹ vỡ tim à!”

Phí tiên sinh trầm mặc một hồi: “Cậu ấy không cần con mà thôi.”

Mẹ Phí choáng váng, nhìn con trai mặt ủ mày chau lại liếc mắt phòng khách, nhỏ giọng hỏi: “Người kia

thật là lãnh đạo của con.”

“Vâng, lãnh đạo trực tiếp.”

“Cho con thêm tiền lương phải không?”

Phí tiên sinh bó tay: “Không thêm, người ta chí công vô tư.”

“Đôi xử với con có tốt không, biết việc nhà không?”

Phí tiên sinh thở dài: “Biết rửa chén không biết nấu cơm.”

Mẹ Phí vui vẻ: “Ai, lãnh đạo à, đến làm sủi cỏ nào.”

Phí tiên sinh , mẹ à, mẹ ruột à, đừng có ăn hiếp người ta như thế chứ!

Mạc tiên sinh rất nghe lời đi đến, nháy nháy mắt với Phí tiên sinh, tình huống gì?

Phí tiên sinh nhún vai, hiếp đáp anh thôi.

Thế là Mạc tiên sinh đành phải im lặng chịu trận cho mẹ vợ nương nương chính quy ăn hiếp chứ sao. Làm sủi cỏ gì đó thật là đáng ghét mà, năm nay sủi cỏ nhà lão Phí chỉ có hai phần ba là vào nồi được.

Ba Phí cho biết: Quân tử xa nhà bếp. Phí tiên sinh lầu bầu: Lẽ nào con là tiểu nhân hay sao?

Sáng sớm hôm sau, mẹ Phí bày tỏ muốn dắt Mạc lãnh đạo đi dạo chợ nông sản, mua vài món ăn lãnh đạo thích.

Phí tiên sinh , có ai sáng sớm mừng một đầu năm đi mua đồ ăn sao? Mẫu thân a, muốn nhìn người khác tiểu lâm cũng không phải là như vậy!

Thế là Mạc tiên sinh lại một lần nữa im lặng chịu đựng mẹ vợ nương nương chính quy ăn hiếp rồi.

Mùng hai là dịp về nhà mẹ đẻ, lúc ăn trưa mẹ Phí đột nhiên rất nghiêm túc hỏi Mạc tiên sinh: “Cha mẹ của lãnh đạo ở thành phố nào ấy?”

Mạc tiên sinh không rõ tình huống: “Ở thành phố X ạ.”

Mẹ Phí gạt đầu, tiếc hận rằng: “Thật là xa ghê, hôm nay cậu mà trở về thì không mấy thiết thực.”

Phí tiên sinh = =, hần cảm thấy hần vô cùng cần phải cùng mẹ già của mình nói chuyện một hồi.

Đêm nay, thừa dịp Mạc lãnh đạo đang rửa chén, Phí tiên sinh kéo mẹ tới sân thượng, hỏi rằng: “Mẹ, mấy ngày nay mẹ làm gì cứ ăn hiếp Mạc Ngôn mãi thế!”

Mẹ Phí giả ngơ: “Cái gì mà ăn hiếp cậu ta?”

Phí tiên sinh híp mắt: “Mẹ ~ ”

“Ai nha nha, ” mẹ Phí vỗ vỗ đầu con trai ngốc của mình, “chẳng phải mẹ thấy mày sẽ bị nó ăn hiếp sao, cho nên trước tiên ăn hiếp lại một chút mà, chúng ta cũng không thể bị ăn không không được.” Mẹ Phí, ăn hiếp mà mẹ chỉ là cái gì thế? Hê hê.

Phí tiên sinh hơi xấu hổ nói: “Không có mà, anh ấy đối xử với con rất tốt.”

Mẹ Phí cười cười: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Sao càng ngày ta càng cảm thấy mình đã nuôi một khuê nữ ấy nhỉ?”

Sắp sửa đi ngủ, Phí tiên sinh hết sức ngưỡng nghịu chủ động cho Mạc tiên sinh một cái hôn ngủ ngon: “Mạc Ngôn, hai ngày nay mẹ tôi đùa anh đấy.”

Mạc tiên sinh giả ngu: “Cái gì cơ?”

Phí tiên sinh lắc đầu: “Không có gì.”

Đêm đó, Diệp Nghiêu lại một lần nữa nhận được tin nhắn của hiền tế: Nhạc mẫu đại nhân, so với mẹ vợ nương nương chính quy, người thực sự là đôn hậu nhiều lắm.

Diệp Nghiêu bạo tiểu.

14. Chương 14: Phiên Ngoại Bốn: Nhiệm Vụ Bất Khả Thi Là Thế Nào Luyện Thành?

Ý nghĩa của cái tên Erkin là “tự do”, cho nên, cậu ta liền trở thành một vị nhân sĩ gián điệp tự do? Không, không phải như thế! Người bạn nhỏ Erkin là có khổ tâm!

Erkin tiểu đồng chí, sinh ra trong thời đại mới, sinh trưởng trong gió xuân, nhiệt ái tổ quốc, nhiệt ái nhân dân, nhiệt ái XXX Trung Quốc, chăm chỉ học tập mỗi ngày vươn lên. Tóm lại chính là Á Khắc Tây a Á Khắc Tây. Thế nhưng tại sao Erkin tiểu đồng chí cuối cùng lại đã phát triển thành một vị điệp viên nhiệm vụ bất khả thi ưu tú? Phải nói đến hai người đàn ông quan trọng trong cuộc đời cậu ta.

Đầu tiên, là anh họ cậu ta Tô Lạc tiên sinh. Tổ mẫu của Erkin là cô nương dân tộc Hán, mẹ Erkin cũng là cô nương dân tộc Hán, Erkin là kết quả đại dung hợp của dân tộc. Tuy rằng Erkin chính là di truyền cách đời lớn lên giống ông nội, nhưng vẫn cực kỳ phức tạp khi có được những thân thích dân tộc Hán với nhân số đông đảo. Tô Lạc chính là một vị trong đó. Erkin từ Tân Cương mang một thân bụi bặm đi tới phía nam tổ quốc, bắt đầu từ lúc lên đại học đã được Tô Lạc hết lòng giúp đỡ, thậm chí ngay cả cơ hội thực tập cũng là Tô Lạc liên hệ cho. Vì báo đáp thân thích Tô Lạc Á Khắc Tây, Erkin đành phải phản bội sư môn, âm thầm truyền tình báo cho Tô Lạc.

“Hôm nay sư phụ lại đến trễ rồi.” “Hôm nay sư phụ lại xui xẻo rồi.” “Hôm nay sư phụ lại mắng em rồi.” “Hôm nay sư phụ bị Boss giáo huấn.”

Tình báo của Erkin luôn luôn hết sức chân phương, chọc cho thân thích Tô Lạc á khắc tây tức đến liên tục giậm chân. Chẳng qua thỉnh thoảng Erkin cũng cho chút kích thích.

“Sư phụ được mỹ nữ tỏ tình.” “Sư phụ bị đá rồi.” “Sư phụ thất tình rồi.”

Nhưng mà cuối cùng Erkin vẫn đã hoàn thành nhiệm vụ gián điệp một cách viên mãn, gạt được Phí tiên sinh đến nhà ăn giao cho Tô Lạc á khắc tây.

Ấy thế nhưng cậu ta đã trở thành gián điệp nhiệm vụ bất khả thi như thế nào? Cái này phải nói đến người thứ hai, đó chính là đặc phái điều tra viên chuyện tiểu lâm tiên sinh của Liên minh bát quái bộ A công ty K.

Chuyện tiểu lâm tiên sinh họ Lãnh tên Hoan, Lãnh Hoan là thế. Đại khái là ba Lãnh cùng mẹ Lãnh cảm thấy cái họ này rất không thoải mái, thế là đặt lấy một cái tên vui vẻ cho Lãnh Hoan tiên sinh. Có điều bản thân Lãnh Hoan đồng chí lại vô cùng không hài lòng, hắn thường nghĩ sao cha mẹ mình không đặt cho cái tên là Lãnh Tiểu nhĩ? Như vậy ít nhất còn có thể đi dã tương du cùng với người qua đường.

Khụ, chuyện kể rằng Lãnh Hoan chính là đặc phái điều tra viên ẩn náu trong nội bộ quần chúng nhân dân nọ, ẩn náu rất sâu rất sâu, chỉ có liên hệ ngoại giao thích hợp với người phụ trách cơ cấu bát quái công ty K là bát quái tiểu thư.

Rất nhanh, Lãnh tiên sinh hoá nhân kim tinh đã phát hiện Erkin tiểu đồng chí thần tình hoang mang hành tung quỷ bí gọi điện thoại ở mỗi cái góc xó trong phòng ban. Lãnh tiên sinh là loại người gì a, người ta là đặc phái điều tra viên Liên minh bát quái bộ A công ty K! Thế là Lãnh tiên sinh nhanh chóng bắt tay vào hành động, lôi kéo bát quái tiểu thư trực tiếp bắt cóc Erkin đưa đến quán bar, sau vài chén rượu, Erkin hoàn toàn nhận tội.

Mà hậu quả đáng sợ là, Erkin tiểu đồng chí uống say mất, Lãnh tiên sinh đành phải nhẫn nhịn chịu đựng,

mang cậu ta về nhà mình. Cũng giống như mỗi cái cốt truyện cầu huyết, Erkin người bạn nhỏ ỏi ra, thế là đành phải lột tẩm. Sáng sớm ngày kế, Erkin thét chói tai che ngực: “Anh, anh làm cái gì!” Lãnh tiên sinh kinh hãi: “Tôi cái gì cũng không có làm!” Erkin khóc: “Trong sạch của tôi!” Lãnh tiên sinh: “...”

Thế là sau đó liền dây dưa không rõ.

Erkin: “Sư bá, giữa trưa đi ăn cơm đi.”

Lãnh tiên sinh: “Cậu là ai, không quen.”

Erkin: “Tôi muốn nói cho sư phụ ban đầu anh đã quá chén tôi cướp đi trong sạch của tôi như thế nào!”

Lãnh tiên sinh: “Hảo sư diệt, giữa trưa sư bá mời.”

Erkin: “Sư bá, buổi tối cùng tôi đi hát K đi.”

Lãnh tiên sinh: “Lão nạp ngũ âm bất toàn, thí chủ thỉnh trở về đi.”

Erkin: “Tôi muốn nói cho Boss, ban đầu anh lấy đoạn ghi âm tai tiếng kia rồi bla bla...”

Lãnh tiên sinh: “Á khắc tây thí chủ, hoan nghênh đi tới A GOGO.”

...

Sau chuyện hảo gián điệp Erkin giữ đúng lời hứa với bên ủy thác bị phá hủy, Lãnh tiên sinh trả ra một cái giá quá đắt, hẳn thường nghĩ, kỳ thực Erkin là một bụng bịp bợm đi? Đại phúc hắc đại phúc hắc a!

—

*Á khắc tây: từ ngữ của dân tộc Tân Cương Duy Ngô Nhĩ, theo dịch âm Hán ngữ, ý nghĩa “hảo” “ưu tú” “giỏi”

15. Chương 15: Phiên Ngoại Năm: Lễ Tình Nhân: Yêu Đường Cháy Bỏng

Lễ tình nhân ngày đó, mừng một đầu năm. Mạc tiên sinh theo mẹ vợ nương nương chính quy đi mua đồ ăn về, còn mang theo một hộp dâu tây.

“Mua dâu tây à?” Phí tiên sinh rất vui vẻ, dâu tây rất tuyệt vời.

Mạc tiên sinh một bộ trịnh trọng nói: “Mẹ nói tôi không biết nấu cơm là không được.”

Phí tiên sinh cười, xoa xoa đầu Mạc tiên sinh: “Không sao hết, tôi cũng quen rồi.”

Mạc tiên sinh vẫn là bộ dạng rất nghiêm túc, nói: “Tôi muốn làm cho cậu dâu tây giòn.”

Phí tiên sinh kinh hãi, nhưng nghĩ lại thăm kịch hồi trước, chỉ nói: “Anh xác định có nắm chắc?”

Mạc tiên sinh gật đầu, trên mặt mỉm cười: “Phế Phế, đây là quà tặng lễ tình nhân.”

Phí tiên sinh hồng mặt.

Kỳ thực cách làm dâu tây giòn rất đơn giản, chính là nấu socola chảy ra sau đó bọc bên ngoài trái dâu, rồi làm lạnh. Phí tiên sinh xót xa nhìn Mạc tiên sinh đem hộp socola Thụy Sĩ nọ vào nhà bếp. Nhưng nghĩ tới là quà tặng lễ tình nhân, Phí tiên sinh vẫn là rất vui vẻ, đáy lòng ấm áp. Hồi trước lúc nào cũng không dám đường đường chính chính qua lễ tình nhân, giấu giấu diễm diễm chung quy có chút khó chịu. Nhưng năm nay lại khác. Phí tiên sinh thoáng nhìn mẹ mình đang ngồi ở phòng khách mà cứ liên tục ngó vào nhà bếp, cảm thấy hôm nay thực là một ngày hết sức hết sức đẹp đẽ.

Vậy nhưng, nửa giờ trôi qua, Mạc tiên sinh vẫn không có động tĩnh gì. Phí tiên sinh đành phải đi vào thám thính, vào nhà bếp, ngửi thấy được một vị ngọt đã hơi hơi đắng. Thật ra Mạc tiên sinh đã làm xong dâu tây giòn, nhưng y lại đứng bên cạnh ngây người với đĩa thành phẩm làm xong.

“Xảy ra chuyện gì?” Phí tiên sinh đi qua.

Mạc tiên sinh tựa hồ không định trả lời, mím chặt môi, thật lâu mới nói: “Cậu thử xem.”

Phí tiên sinh cười ăn một viên, dâu tây chua ngọt kèm theo một vị ngọt cháy đắng kì quái.

Mạc tiên sinh quay đầu qua: “Hình như tôi chính sai lò viba rồi.”

Phí tiên sinh cười ôm y một phát: “Socola dù có cháy khét cũng đại diện tâm ý của anh, tôi rất thích, vô cùng vô cùng thích.”

Mạc tiên sinh cự nự nửa ngày mới tỉnh lại, mặt đầy nghiêm túc nói: “Tuy rằng cháy rồi, nhưng vẫn là đại diện cho tình yêu của tôi.”

Phí tiên sinh cười trộm: “Ừm, ừm. Cháy bỏng yêu.”

“Đó là quá độ sôi trào.” Mạc tiên sinh vẫn một bộ trịnh trọng.

Phí tiên sinh đã không kèm được từ da đầu đỏ đến ngón chân: “Mạc Ngôn, chúng ta thật buồn nôn.”

“Cái gì buồn nôn, quá độ sôi trào yêu?” Trông Mạc tiên sinh rất nghiêm túc.

Phí tiên sinh yếu ớt nói: “Mạc Ngôn, cảm ơn!”

Thế là quà tặng lễ tình nhân cứ như vậy hỏng rồi. Mẹ Phí tấm tắc lấy làm kinh ngạc: “Đồ ngọt đơn giản như vậy cũng có thể phá hỏng, lãnh đạo cũng thực là lợi hại!”

Ba Phí chỉnh chỉnh tờ báo, lầm bầm: “Quân tử xa nhà bếp.” Mẹ Phí trừng.

Phí tiên sinh kỳ thực vẫn hơi xót socola một chút, một viên cũng chưa được ăn mà. Buổi tối, Mạc tiên sinh lại lấy ra một hộp socola cho Phí tiên sinh, làm Phí tiên sinh khá kinh ngạc.

“Sao anh vẫn còn một hộp?”

“Tôi đã sớm chuẩn bị trước cho thất bại.”

Phí tiên sinh mừng rỡ, cười đỏ cả mặt.

“Phí Ngữ, quà tặng lễ tình nhân của tôi đâu?”

Phí tiên sinh hết sức tự đắc nằm ngửa lên giường cái một: “Tự anh mở thôi.”

16. Chương 16: Phiên Ngoại Sáu: Thân Thích Nhà Lão Phí

Sáng sớm ngày đó, ba Phí đi tìm chiến hữu chơi cờ, mà trong nhà có họ hàng đến chơi. Sự tình bắt đầu là nhiệt tình, quá trình là ồn ào, kết cục là bi kịch. Phí tiên sinh vỗ trán, mà Mạc tiên sinh hoàn toàn không biết làm sao.

“A, đi ba nó, em thế nào cũng đến rồi? Chúc mừng năm mới! Ồ, đi cùng Giai Giai này. Thật vừa khéo, cô hai Tiểu Ngữ cũng ở đây, mau vào ngồi chơi!” Mẹ Phí lúc nào cũng nhiệt tình.

“Cái gì, a, em hỏi vị này là ai à. Cậu ấy là lãnh đạo của Tiểu Ngữ, vừa vặn đi ngang qua, đến chúc Tết.”
Mẹ Phí lấp liếm tương đối lão luyện.

Phí tiên sinh ghen cười, Mạc tiên sinh hóa thân làm người qua đường giật giật khóe miệng. Nhưng không để cho hai người chuồn êm, rất nhanh mọi chuyện đã bị mất khống chế.

Dì ba: “Lãnh đạo trẻ tuổi như thế a, thực là sự nghiệp thành công, Tiểu Ngữ cho cậu thêm phiền phức rồi.”

Mạc lãnh đạo: “Không có không có.”

Cô hai: “Lãnh đạo thực là thương cảm thuộc hạ a, nào, ăn kẹo.”

Mạc lãnh đạo: “Không cần, không cần.”

Chị họ Giai Giai: “Lãnh đạo họ gì thế, có quan hệ rất tốt với Tiểu Ngữ nhà chúng tôi sao.”

Mạc lãnh đạo: “Tôi họ Mạc, tên một chữ Ngôn.”

Dì ba: “Mạc lãnh đạo có bạn gái hay chưa vậy, Tịnh Tịnh nhà chúng tôi còn không có chỗ đấy.”

Mạc lãnh đạo: “Ách...”

Cô hai: “Đừng có dọa cậu ấy. Hôm nay chúng ta mời lãnh đạo ăn một bữa cơm đi, cảm ơn cậu chiếu cố Tiểu Ngữ. Còn có cô gái dưới lầu nhà chúng tôi a bla bla...”

Mạc lãnh đạo: “...”

Chị họ Giai Giai: “Bla bla...”

Mạc lãnh đạo: “...”

Phí tiên sinh cùng mẹ Phí ở một bên cắn hạt dưa trộm cười. Sau khi nhìn Mạc tiên sinh thật sự bị thua đến rối tinh rối mù, Phí tiên sinh mới đến cứu giá: “Dì ba, ban đầu không phải nói muốn mang mẹ con đi nhà chị họ cả đánh bài sao? Cô hai cũng cùng đi đi. Buổi tối hãy về ăn cơm, con xuống bếp.”

Chị họ Giai Giai cười nói: “Còn chị làm sao giờ, lát nữa anh rể mày sắp đưa Bảo Bảo Bối Bối qua đây.”

Mẹ Phí vui vẻ: “Giao cho Tiểu Ngữ và Mạc lãnh đạo thì được rồi mà.”

Phí tiên sinh ngậy người một phát, mà Mạc tiên sinh vẫn là một đầu sương mù.

Trước khi đi cô hai còn không quên nói: “Mạc lãnh đạo chúng ta buổi tối lại trò chuyện a ~ ” Mạc lãnh đạo trực tiếp thạch hóa.

Phí tiên sinh thấy Mạc tiên sinh đã nửa ngày mà thần chí vẫn chưa trở về, nói: “Thế nào, sợ tôi có di truyền gia tộc à.”

Mạc tiên sinh lắc đầu: “Phí Ngữ, lần đầu tiên tôi cảm thấy may mắn vì cậu là nam như vậy.”

Phí tiên sinh trầm mặc một hồi, có chút khó chịu nói: “Tôi đi mua đồ ăn, anh trông nhà cho tốt nhé.”

Mạc tiên sinh nhìn Phí tiên sinh lấy chìa khóa ra cửa, vội vàng đứng dậy, vấp một phát, nói: “Phí Ngữ, cậu biết tôi không phải ý đó.”

Phí tiên sinh đáp lại y bằng mỉm cười, đi ra ngoài.

Sau khi Phí tiên sinh đi một hồi, chuông cửa vang. Người đến là một ông ba trẻ tuổi, trong lòng ôm một cậu nhóc, bên chân cũng có một đứa.

“Ách, anh là?” Người nọ đầy mặt mù mờ, lại nhìn nhìn bố trí phòng khách, cảm giác mình không đi nhầm a.

“Tôi là bạn của Phí Ngữ.” Mạc tiên sinh giải thích.

“Ồ, là bạn của Tiểu Ngữ a, ” người nọ tùy tiện cười, “tôi là anh rể họ của nó, chút nữa tôi phải đi trực ban, Giai Giai bảo tôi đưa Bảo Bảo Bối Bối qua đây.” Vừa dứt lời, hai ông tướng kia đã sôi nổi chạy vào nhà.

Mạc tiên sinh có vẻ sững sốt, lâu lắc thần chí vẫn chưa về. Mà cái ông ba trẻ tuổi qua loa kia ngay cả câu trả lời cũng không có đợi, đã lật đật đi mất tiêu.

Mạc tiên sinh vực dậy tinh thần, ngoảnh đầu nhìn, thấy hai bé trai đang ngồi song song trên sô pha, đồng loạt nhìn y. Mạc tiên sinh vỗ trán, thầm than Phí tiên sinh đáng giận lại đi chỉnh y như vậy.

Đi trở về bên sô pha, Mạc tiên sinh suy nghĩ một hồi, dùng ngữ khí cứng nhắc hỏi: “Bảo Bảo Bối Bối?”

Hai bé trai vẫn đồng loạt nhìn y, không nói lời nào.

Mạc tiên sinh móc kẹo từ trong túi áo ra, một bé trai mắt sáng rực lên: “Cháu là Bảo Bảo, nó là Bối Bối.”

Mạc tiên sinh giật khốe miệng một phát, lại nói: “Chú mở TV cho các cháu xem được không?” Hai đứa đồng loạt gật đầu, thế là Mạc tiên sinh bắt đầu tìm kênh thiếu nhi.

“Dì, cháu muốn xem Bump Man đánh quái thú.” Bối Bối nói.

Mạc tiên sinh đang cầm điều khiển từ xa cứng đờ luôn, y chậm rãi quay đầu: “Cháu gọi chú là gì?”

Bảo Bảo lột viên kẹo nhét vào trong miệng Bối Bối, dùng ánh mắt ngây thơ trong sáng nhìn Mạc tiên sinh: “Chị, Bối Bối muốn xem BumpMan.”

Lần đầu tiên gặp phải chuyện thế này, Mạc tiên sinh ngơ ngác ở đó mà không biết nói gì.

Bối Bối lại bảo: “Chị chị, muốn xem Bump Man!”

Mạc tiên sinh thở dài, lấy ra nắm kẹo cô hai kín đáo đưa cho y, biểu tình nghiêm túc: “Gọi chú.”

Hai bé trai nhìn y, cặp mắt sáng rỡ.

Khi Phí tiên sinh về, Mạc tiên sinh đang thất bại ngồi ở một bên, Bảo Bảo cùng Bối Bối vừa ăn kẹo, vừa xem Cừu vui vẻ và chó sói xám.

Thấy Phí tiên sinh về, Mạc tiên sinh bèn bắn “ánh sáng khiển trách” về phía hắn. Phí tiên sinh cười, vẫy vẫy tay với hai bé trai, hai thằng quỷ nhỏ cùng kêu lên: “Chào cậu họ ~” còn kéo âm cuối thật dài.

Tức thời sắc mặt Mạc tiên sinh trông rất rất không tốt.

Phí tiên sinh vỗ vỗ y: “Có phải hai đứa nhóc hư thân kia lại kêu chị với dì lung tung hay không? Cũng không biết học được ở đâu, đã lừa bao nhiêu kẹo rồi.”

Mạc tiên sinh thấp giọng nói: “Bọn nó đều chịu gọi cậu là cậu họ.”

Phí tiên sinh cười hắc hắc: “Đừng cho bọn nó kẹo, ăn một mình, một hồi bọn nó sẽ khuất phục thôi.”

Mạc tiên sinh nhìn hai đôi mắt trong suốt sáng ngời vô tội kia, đột nhiên cảm thấy không còn lời gì để nói.

Cả buổi tối Mạc tiên sinh đều hết sức nghiêm túc, một bộ trịnh trọng này khiến cho cô hai dì ba đều không

thể phát huy như bình thường, mới sớm đã cáo từ. Anh rể họ cũng đến đón vợ và con trai sau bữa cơm, hai bé trai mãi cho đến trước khi đi, còn ngọt ngào nói với Mạc tiên sinh: “Tạm biệt chị nha ~”

Tất cả mọi người đều cười rất vui vẻ, nhưng Mạc tiên sinh thì lại rất không vui.

Trở lại phòng ngủ Phí tiên sinh, Mạc tiên sinh vẫn nghiêm mặt. Phí tiên sinh có chút thấp thỏm: “Mạc Ngôn, anh giận rồi?”

Mạc tiên sinh lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Tôi cảm thấy có chút kế hoạch phải sửa.”

“Kế hoạch gì?” Phí tiên sinh không rõ.

“Kế hoạch nhận nuôi con của chúng ta phải chậm lại mấy năm.” Mạc tiên sinh một bộ trịnh trọng nói.

Phí tiên sinh mặt đỏ: “Đó là kế hoạch của mình anh, không cần thêm tôi vào!”

Mạc tiên sinh nhấp khước miệng một phát: “Cậu gần đây thật dễ đỏ mặt.”

Phí tiên sinh =A=

Mạc tiên sinh bẹo bẹo má hắn: “Cậu cũng không phải thiếu nữ.”

Ban đêm, phòng ngủ Phí tiên sinh phát ra âm thanh cực đại.

Mẹ Phí nhú mày: “Bọn nó đang làm cái gì?”

Ba Phí giật giật tờ báo: “Con cháu tự có phúc của con cháu.”

17. Chương 17: Phiên Ngoại Tám: Mùa Xuân Đau Thương Ấy

Sau khi về lại thành phố X, Phí tiên sinh và Mạc tiên sinh vẫn sinh hoạt như thường lệ, củi gạo dầu muối, nên làm cái gì thì làm cái ấy. Nhưng năm nay thời tiết tương đối bất bình thường, mãi cho đến tháng ba vẫn còn nhiều trận không khí lạnh, mưa lạnh liên miên.

“Tôi nói, Địa Cầu càng ngày càng không bình thường rồi, chúng ta bỏ chạy về Sao Hỏa đi.” Mạc tiên sinh một bộ trịnh trọng nói với Phí tiên sinh.

Phí tiên sinh biểu thị phản đối: “Không được, tôi muốn cùng tồn vong với Địa Cầu, không thì mất toi tiền nhà lâu như thế.”

Sau đó, vào cái mùa xuân đau thương mưa dầm liên miên ấy, Mạc tiên sinh bị cảm.

“Người đã lớn như thế này, sao còn có thể cảm mạo nhỉ? Nào, tôi nhìn xem, họng sưng không, mua chút thuốc hạ nhiệt là tốt thôi...” Phí tiên sinh lăm nhăm không ngừng.

Mạc tiên sinh ngoại trừ nói chuyện giọng mũi nghiêm trọng ngoài ý muốn ra, tuyệt đối không thừa nhận mình bị cảm.

“Còn nói không sao, ” Phí tiên sinh xù lông, “đến lúc đó cảm mạo chuyển thành viêm phổi, nguy hiểm lắm đấy biết không. Dù cho không chuyển thành viêm phổi, phát sốt cũng có thể khiến anh xảy ra vấn đề...”

Mạc tiên sinh thông thả ung dung giải quyết cái sự lăm nhăm của Phí tiên sinh bằng một câu nói: “Cũng không biết là buổi tối ai điên cuồng kéo chăn tôi nữa.”

Phí tiên sinh hồng mặt, lâu lắc mới chậm rì nói: “Chẳng phải bởi vì gần đây trời lạnh quá sao?”

“Hung thủ.” Mạc tiên sinh gật đầu.

“Ê...”

Ai biết đến buổi tối Mạc tiên sinh thực sự phát sốt, lại phối hợp với khí trời tệ hại, khí tràng huyết áp thấp của Mạc tiên sinh toàn bộ khai hỏa, khốn vận đại ma vương hô phong hoán vũ. Thế là Phí tiên sinh rất áy náy, thế là Mạc tiên sinh rất không khách khí.

“Phí Phí, tôi muốn ăn cháo thịt nạc trứng muối.”

Phí tiên sinh chống nạnh: “Không được, đã nói rất nhiều lần với anh, trứng muối ăn nhiều không có tốt.”

Mạc tiên sinh cụp mắt: “Hung thủ.”

“Ách...” Phí tiên sinh bất đắc dĩ, “Mạc Ngôn, đừng như vậy mà.”

Mạc tiên sinh: “Cháo thịt nạc trứng muối.”

“Được rồi được rồi, khỏi bệnh rồi thì không được ăn nhiều món đó nữa.”

Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai.

“Phí Phí, cuối tuần chúng ta làm món cá dưa chua đi.”

Phí tiên sinh nghiêm túc: “Không được, ăn đồ ướp nhiều không có lợi.”

Mạc tiên sinh quay đầu: “Cậu cứ y như mẹ tôi vậy.”

Phí tiên sinh cười: “Bởi vì anh bây giờ cứ y như đứa con nít vậy.”

Mạc tiên sinh mất hứng, hôm đó công năng tự động che chắn mở ra rất rất nhiều lần. Phí tiên sinh dở khóc dở cười, lẽ nào người bệnh đều đổi tính như thế.

Một tuần sau đó, bệnh cảm mạo của Mạc tiên sinh rốt cuộc hoàn toàn khỏi hẳn. Và cũng đáng mừng chính là thái dương đã tỏa ấm, Phí tiên sinh cảm thấy tâm tình cũng sáng tỏ thông suốt.

Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, thái dương sưởi ấm mới ba ngày, mưa dầm lại tới. Cùng theo đến là đám sương mù khó tiêu tan, mỗi tấm kính đều là sương mù mờ mờ, thậm chí cả bức tường cũng bắt đầu tích nước.

“Thành phố X đáng ghét, ẩm thấp quá!” Phí tiên sinh bắt đầu phải lau sàn nhà bảy tám lần mỗi ngày.

Mạc tiên sinh hay giật giật tờ báo: “Cẩn thận, đừng để cho mình trượt té trước.”

Bữa đó, khi Phí tiên sinh đang lau sàn nhà thì bị giọt nước ngưng kết trên trần nhà giọt trúng, một khắc phân tâm một cái ngẩng đầu, thế là thực sự ngã. Phí tiên sinh ngồi trên mặt đất, cả buổi vẫn chưa bình tâm lại.

Mạc tiên sinh bị dọa chết khiếp, vội vàng chạy qua đỡ hắn. Nhưng Phí tiên sinh ngã một cú nặng, chân đã tê rần nửa bên, mắt cá chân cũng hơi bị trật, cho nên đứng dậy không được.

Mạc tiên sinh nhếch khóe miệng: “Tôi ôm cậu về phòng nha.”

Phí tiên sinh tưởng tượng một phát tình cảnh mình bị ôm kiểu công chúa, bắt đầu nổi da gà toàn thân, miễn miễn cưỡng cưỡng nói: “Anh công tôi đi.”

“Được.” Mạc tiên sinh ngồi xổm xuống.

Phí tiên sinh ngậy ra tại chỗ, nhìn lưng Mạc tiên sinh, vậy mà lại xấu hổ leo lên. Hắn do dự một chút, nói:

“Để tôi ngồi một lát đi, nghỉ chút chút thì có thể đứng dậy thôi.”

Lần này Mạc tiên sinh không nghe theo hần nữa, không nói hai lời trực tiếp ôm kiếu công chúa về phòng. Phí tiên sinh mếu máo, mắt mặt a mắt mặt.

Trở về phòng kiểm tra một phát, chân Phí tiên sinh đã bầm xanh, mắt cá cũng sưng chút chút. Mạc tiên sinh tìm cục đá đến cho hần chườm mắt cá, làm cho hần cóng đến nhe răng trợn mắt. Nhìn tay Mạc tiên sinh cầm đá bị đỏ lên, Phí tiên sinh bắn khoăn trong lòng a. Cái sự bắn khoăn nhẹ dạ đó của Phí tiên sinh, dẫn đến hần ngày kế không chỉ chân đau mắt cá chân đau, mà ngay cả eo cũng mỏi luôn.

Theo như lời Mạc tiên sinh nói, đó chính là: “Dù sao thì đều là phải xin nghỉ, vậy còn không bằng vật tấn kỳ dụng.”

Bữa đó, Phí tiên sinh ngồi phịch trên giường, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, nghe tiếng giọt nước rơi trong phòng, vạn phần hi vọng mùa xuân đau thương này hãy mau trôi qua đi.

Đương nhiên, đó cũng là tiếng lòng của tác giả.

* vật tấn kỳ dụng: tận dụng hết tác dụng của đồ vật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-ngai-lam-nham>